

Джой Филдинг

ВЕЧЕ Я ВИЖДАШ

„На Филдинг ѝ се удават напрегнатите, свръхзаредени трилъри и този не прави изключение” – „Пийпъл”

„Джой Филдинг е талантлива писателка, която умело гради както сюжет, така и характери” – „Сан Диего Юниън Трибюн”

ДЖОЙ ФИЛДИНГ ВЕЧЕ Я ВИЖДАШ

Превод: Снежинка Вакрилова

chitanka.info

На Филдинг ѝ се удават напрегнатите, свръхзаредени
трилъри и този път не прави изключение.

Пийпъл

Джой Филдинг е талантива писателка, която умело
гради както сюжет, така и характери.

Сан Диего Юниън Трибюн

Авторката на бестселъри на „Ню Йорк Таймс“ Джой Филдинг
разказва една незабравима история за наскоро разведена жена, която се
опитва да излекува разбитото си сърце, само за да се окаже в отчаяно
издирване на дъщеря си.

Докато е на почивка в Ирландия, наскоро разведената Марси
Тагарт зърва дъщеря си през витрината на едно кафене. Уловката:
предполага се, че дъщеря ѝ се е удавила две години по-рано. Марси е
трябвало да бъде в Ирландия, за да празнува дваисет и петата
годишнина от брака си, а ето я — разделена със съпруга си, вижда
призрака на своята дъщеря и дори най-близките ѝ не знаят, че все пак е
отишла на екскурзията. Тя вижда дъщеря си навсякъде и тръгва след
нея. Дали халюцинира? Дали, бродейки сама по оплетените улички на
чуждата страна, не губи разсъдък си? Или напротив, е нормална, но е
попаднала на нещо още по-ужасно и опасно, отколкото си е
представяла.

1.

— Добре, ако обичате, елате насам за няколко секунди, ще ви разкажа нещичко за прочутата сграда пред вас. — Екскурзоводът окуражително се усмихна на групата изморени и малко поокаляни туристи, трупаци се пред шандонската църква „Св. Ана“. — Така, миличка — продължи да припява с подчертано ирландското си произношение, докато изумруденозеленият шал в ръката му описваше нетърпеливи кръгове около едрата му фигура. — Приблужи се още малко, девойко. Няма да те ухапя. — Усмихна се по-широко, разкривайки ред забележително шарени и криви зъби.

Добре че в крайна сметка мъжът ми не дойде на екскурзията в Ирландия, помисли си Марси Тагарт и неохотно се придвижи с няколко стъпки напред. Той щеше да възприеме липсата на перфектна усмивка у нещастника като лично оскърбление. „Хората прахосват толкова пари за пластични операции и дизайнерски дрехи, а забравят най-важното нещо — зъбите си“ — гневеше се често. Питър бе ортодонт и затова имаше слабост към такива оценки. Нали веднъж ѝ бе признал, че първото нещо, което го привлякло към нея, не било нито стройната ѝ фигура, нито големите ѝ тъмнокафяви очи, а най-вече очевидно високата устна хигиена, видима от правилните ѝ равни и бели зъби? *И като си помислиш, че едно време подобни изявления ми се струваха ласкателни, дори романтични,* дивеше се сега Марси.

— Моля изцяло за вашето внимание — с едва доловим укор в гласа изрече екскурзоводът. Явно бе свикнал с непреднамерената грубост на поверените му хора и бе престанал да се обижда. Въпреки че групата от двайсет и четирима мъже и жени, предимно на средна възраст, бе платила доста пари за едnodневната екскурзия до Корк, втория по големина град в Република Ирландия, с население от около 120 000 души, малцина от посетителите обръщаха внимание на онова, което им говореше, откакто бяха напуснали Дъблин.

Марси бе положила усилия, наистина. Постоянно си напомняше, че трябва да се съсредоточи, докато екскурзоводът им преподаваше

историята на Корк по време на като че ли безконечното пътуване с автобуса в продължение на 270 километра по жестоко натоварената магистрала и тесните провинциални пътища. Бе узнала, че името Корк произлиза от ирландската дума „corcach“, произнасяна като „каркакс“ и означаваща „блатисто място“, поради разположението му до река Лий; че е основан през шести век от н.е., а сега служи като административен център на графство Корк и е най-големият град в провинция Манстър. Коркиранците, както се наричаха, често говореха за Корк като за „истинската столица на Ирландия“. Прякорът му беше „Бунтовническото графство“ и тази му репутация бе свързана с подкрепата на английския претендент Пъркин Уорбек през 1491 година по време на войната на Розите. Днес бе по-известен като сърцето на индустрията в южна Ирландия, като главната му индустрия беше фармацевтиката, чийто най-известен продукт пък не бе нещо друго, а Виаграта.

Поне така ѝ се стори на Марси, че казва екскурзоводът. Не беше сигурна. Напоследък въображението ѝ проявяваше печална тенденция да я завладява и на петдесет години удивителната ѝ памет за щяло и нещяло вече не бе същата. Но пък кое ли беше същото, помисли си тя и крадешком огледа с напращените си очи безжизнените лица на своите спътници, всички очевидно отдавна преминали срока си на годност.

— Както можете да видите, благодарение на завидното си разположение на върха на хълма, кулата на шандонската църква „Св. Ана“ преобладава над цялата северна страна на града — говореше екскурзоводът, повишил глас, за да надвика другите туристически групи, които внезапно се бяха материализирали и се мъчеха да заемат удобни позиции по натоварената улица. — „Св. Ана“ е главната забележителност, а камбанарията ѝ с форма на гигантска солница, построена през 1722 година, е широко приета за символ на града. Където и да се намирате из центъра, можете да видите възхитителната каменна кула, на върха на която има позлатена топка и уникален ветропоказател с формата на риба. Две от страните на кулата са покрити с червен пясъчник, а другите две с бял варовик, откъдето са взети и цветовете на местните отбори по хокей на трева и футбол. — Той посочи огромния кръгъл часовник в черно и златно по средата на най-долната от четирите тераси на камбанарията. — Жителите на Корк

си сверяват часа с този шандонски часовник и предсказват времето по ветропоказателя. — Внезапно нежен хор от камбанен звън пое надолу по хълма, изтръгвайки възклицания от близкостоящите. — Това е нашият прочут осемкамбанен звън — гордо обяви екскурзоводът. — Както навярно вече сте забелязали, можете да го чуете из целия град през целия ден. А ако решите да се изкачите по кулата, бихте могли дори сами да ги биете. В каквата мелодия си изберете, макар че повечето хора като че ли предпочитат „Дани бой“ и „Аве Мария“. — Той си пое дълбоко дъх. — Добре, имате трийсет минути да разгледате църквата отвътре, после ще поемем нагоре по хълма Патрик, за да добиете впечатление колко е стръмен. Американците казват, че се конкурирал с прословутите улици на Сан Франциско.

— Ами ако не искаме да се катерим? — попита една възрастна жена в края на тълпата.

— Струва ми се, че се изчерпах откъм църкви — промърмори мъжът до нея. — Не зная за вас, но аз бих пийнал една халба „Гинес“.

— За онези от вас, които са видели достатъчно и биха предпочели малко почивка и разпускане преди да се завърнем в автобуса, наоколо не липсват кръчми. Макар че е по-вероятно да видите местните да пият „Мърфис“ или „Биймиш“, две марки бира, които се произвеждат точно тук, в Корк.

— На мен ми звучи добре — каза някой.

— Ще се срещнем отново на автогарата на „Парнел плейс“ след един час — обяви екскурзоводът. — Моля ви да бъдете точни, защото иначе може да не ни стигне времето да посетим прочутия замък „Бларни“ на връщане към Дъблин. А не бихте желали да пропуснете да целунете легендарния камък „Бларни“, нали?

Не, със сигурност не бихме желали да пропуснем това, помисли си Марси, припомняйки си отвращението на Питър от идеята да бъде провесен за краката с главата надолу като прилеп, само за да целуне „някакъв мръсен и пропит с бактерии сив камък, покрит с чужда слюнка“, както забележително се бе изразил, когато му показва брошурата за първи път.

— Кой, ако е с всичкия си, ще иска да направи подобно нещо? — бе попитал раздразнено той.

Марси се бе засмяла, без да отговори нищо. От известно време Питър бе престанал да вярва, че тя е с всичкия си.

Дали тъкмо това не беше основната причина тя да се съгласи да тръгне на тази екскурзия? Нима не ѝ повтаряха всички, че е важно — някои казваха решаващо — както за духовното ѝ здраве, така и за брака ѝ, двамата с Питър да прекарват повече време заедно, за да могат да приемат случилото се като едно цяло. Нима психиатърът ѝ не бе използвал точно този термин?

Така че, когато сестра ѝ за първи път подхвърли идеята за втори меден месец в чест на тяхната дваисет и пета годишнина, Марси се хвърли в планирането му с всяка фибра на своето същество. Предложението да идат в Ирландия бе на Питър, понеже майка му бе родена в Лимърик. От години говореше, че ще отиде на поклонение в земите на своите деди. Първоначално Марси възразяваше в полза на някое по-екзотично място като Таити или Бали, някъде, където средните юлски температури значително надхвърляха дваисет градуса, където би могла да отпива коктейли „Май-тай“ на плажа и да втъква цветя в косата си, вместо да иде на място, където специалитетът на деня бе „Гинес“, а влажността ще има грижата тя през цялото време да изглежда така, сякаш на главата ѝ е поставена топка прораснал мъх. Но какво значение имаше къде ще отидат, бе разсъдила после, щом щяха да отидат там като едно цяло?

И така, приет бе изборът на Питър.

А в крайна сметка Питър бе избрал някого другиго.

Дали един човек също може да се брои за едно цяло, запита се Марси сега, давайки си сметка, че колкото и да ѝ харесваше внушителния пейзаж и прехвалените четирийсет нюанса на зеленото в ирландската провинция, тя ненавиждаше еднообразното, надвиснало от дъжд небе и всепроникващата влага, която лепнеше по нея като втора кожа.

Не можел да понесе повече драми, бе заявил, когато ѝ съобщи, че я напуска. *Така е по-добре. И двамата ще сме по-добре. Ще видиш, че ще си много по-щастлива. Да се надяваме, че в крайна сметка ще можем да си останем приятели.* Страхливите клишета на дезертьорите.

— Все още имаме своя син — бе ѝ казал, сякаш трябваше да ѝ се напомня.

И нито думичка за дъщеря им.

Марси потръпна, загърна двете страни на шлифера си и реши да се присъедини към редиците на онези, които бяха предпочели краткия отдих и халбата бира. Откакто автобусът им бе потеглил от Дъблин в осем и половина сутринта, те се намираха в непрекъснато движение. Бързият обяд в традиционна ирландска кръчма при пристигането им в Корк бе последван от тричасова обиколка на града пеша — обиколка, която включваше забележителности като градския затвор (думата затвор, произнесена със специфичния ирландски акцент), пристанищния пазар („пристанище“ произнесено по същия начин), операта, катедралата „Св. Фин Бар“, разходиха се по улица „Св. Патрик“, главната търговска улица на града. Сега приключваха с посещението на църквата „Св. Ана“ и предложението за катерене на стръмния склон на хълма „Патрик“. Понеже центърът на Корк се намирал върху остров, ограден от два притока на река Лий, градът бе естествено разделен на три части: центърът, известен като „градската равнина“, северния бряг и южния бряг. Марси бе прекарала целия следобед в пресичане на мост след мост. Време беше да поседне.

Десет минути по-късно тя се озова сама до миниатюрна маса за двама в друга традиционна ирландска кръчма с изглед към река Лий. Вътре беше тъмно, което подхождаше на бързо завладяващото я настроение. *Трябва да съм била луда да дойда в Ирландия*, помисли си тя. Само една луда жена би отишла сама на втори меден месец, без значение, че екскурзията е била предварително платена и въпреки че повечето пари не можеха да се върнат. Не че не можеше да си позволи да загуби няколко хиляди долара. Питър бе повече от щедър при развода. Очевидно му се искаше да се махне от нея колкото се може по-бързо и без излишни усилия. Марси неволно се закиска. Защо да влага в развода им повече усилия, отколкото в брака им?

— Нещо ти е забавно, така ли? — чу се глас над главата ѝ.

Марси вдигна поглед и видя дяволит красив млад мъж със завидно права черна коса, падаща в блестящи тъмнозелени очи. Помисли си, че той има най-дългите мигли, които някога бе виждала.

— Какво да ти донеса, скъпа? — попита младежът, с тефтер и молив, готов да вземе поръчката ѝ.

— Прекалено нелепо ли би било да си поръчам чаша чай? — Марси сама се изненада на въпроса си. Възнамеряваше да пие

„Биймиш“, както бе предложил екскурзоводът. Почти чуваше как Питър й натяква: *типично в твой стил да си толкова опака*.

— Изобщо не е нелепо — заяви сервитьорът и успя да прозвучи искрено.

— Чай звучи чудесно — чу да казва още някой. — Може ли да са два? — Зад нея проскърца стол по дървения под. — Имате ли нещо против да се присъединя? — Мъжът седна, преди Марси да успее да отговори.

Сети се, че е един от участниците в туристическата група, но не можа да си спомни името му. Нещо италианско, помисли си и си го представи на седалката до прозореца на третата редица в автобуса. Беше й се усмихнал, докато тя си проправяше път към дъното. *Хубави зъби*, би прошепнал в ухото й Питър.

— Вик Сорвино — представи се сега той и протегна ръка.

— Марси Тагарт — каза тя, без да я поеме. Вместо това помахаше леко с пръсти, надявайки се това да го удовлетвори. Защо беше тук? Имаше други маси, които можеше да избере.

— Тагарт? Значи си ирландка?

— Съпругът ми е.

Вик погледна към дългия бар, прострян по цялата дължина на помещението.

— Съжалявам, не бях разбрал, че си с някого — каза той, но не направи никакъв опит да освободи стола.

— Той не е тук.

— Не харесва екскурзии с автобус?

— Не харесва да е женен — чу се да казва Марси. — Поне не и за мен.

Вик доби леко изумено изражение.

— Не те бива много в леките разговори, нали?

Марси се засмя, въпреки нежеланието си и отмахна топката къдрици, падащи върху тясното й лице.

Толкова много коса, помисли си с гласа на майка си, за такова мъничко личице.

— Съжалявам — каза тя. — Предполагам, че това попада в категорията прекалено много информация.

— Глупости. Аз съм от школата, която вярва, че информацията винаги е полезна.

— Тогава стой наблизко — отбеляза Марси и тутакси съжали за избора си на думи. Последното нещо, което ѝ се искаше, бе да го окуражава.

Сервитьорът се приближи с чая.

— Сигурно си мисли, че сме луди да поръчваме чай в кръчма — каза Марси и проследи с очи красивия младеж, докато се връщаше към бара, видя как флиртува с няколко от жените, насядали по високите столчета около него. После напълни пет-шест халби с наливна бира и ги плъзна със замах на китката си по тъмното полирано дърво на тезгяха към група шумни младежи в далечния край. Обожателките му избухнаха във възторжени аплодисменти. *Може да има която си жена поиска*, разсеяно си помисли тя, определяйки възрастта му на двайсет и няколко и се зачуди дали дъщеря ѝ би го намерила за привлекателен.

— Всъщност американците имат погрешна представа за ирландските кръчми — каза Вик и непринуденият му баритон я върна към разговора. — Не са барове и предназначението им е колкото за пиене, толкова и за социализиране. Хората идват тук да се видят с приятелите и съседите си и мнозина от тях предпочитат чай или безалкохолни напитки пред алкохол. Чел съм пътеводителите — призна глуповато и, след като Марси не каза нищо, добави: — Откъде си?

— Торонто — чинно отговори тя.

— Торонто е чудесен град — тутакси заяви той. — Бил съм там няколко пъти по работа. — Млъкна, очевидно очаквайки я да попита: Кога? По каква работа? И въпреки че тя не го направи, той все пак ѝ каза. — Беше преди няколко години. Имах производствен бизнес. Джвъчки.

— Произвеждаш пръчки?

Вик се разсмя и внимателно я поправи.

— Джвъчки. Малки механизирани устройства, чиито имена човек обикновено не помни. Уреди — поясни той.

Марси отпи от чая си и не каза нищо. *Аз съм идиотка*, помисли си тя.

— Продадох бизнеса и се пенсионирах миналата година — продължи той. И, след като не му бяха отправени нови въпроси, заяви: — Аз съм от Чикаго.

Марси успя да изобрази топла усмивка. Винаги бе харесвала Чикаго. *Трябваше там да отида*, помисли си и в същото време мобилният телефон в чантата ѝ почна да звъни. Чикаго имаше чудесна архитектура и интересни квартали. Там не валеше през ден.

— Това твоят телефон ли е? — попита Вик.

— М-м? О. О — възкликна тя, намери го на дъното на чантата си и го вдигна до ухото си. — Ало?

— Къде си, по дяволите? — гневно викна сестра ѝ.

— Джудит?

— Къде беше? Не съм те чувала повече от седмица. Какво става?

— Всичко наред ли е? Да не се е случило нещо с Дарън?

— Синът ти е добре, Марси — каза сестра ѝ, без да си дава труда да прикрива раздразнението си. — Ти си тази, за която се тревожа. Защо не отговори на никое от обажданията ми?

— Не съм си проверявала съобщенията.

— И защо не, по дяволите?

Защото не исках да говоря с теб, помисли си Марси, но реши да не го казва. Джудит явно вече беше достатъчно разстроена. Марси си представи сестра си, по-голяма с две години от нея, как крачи по мраморния под на новия си луксозен апартамент. Несъмнено бе облечена в стандартната си униформа от черни панталони за йога и подходящ потник, тъй като или току-що бе приключила тренировката си или тъкмо се канеше да почва. Джудит тренираше поне по половин ден — първото нещо, което правеше сутрин бе трийсетминутно плуване, последвано от час или два на велоергометъра, после час и половина „гореща йога“ следобед. Понякога, ако имаше време и настроение, се включваше още и в клас по пилатес, „за коремната мускулатура“, както твърдеше, въпреки че коремът ѝ вече бе плосък и твърд като стомана. Навярно дъвчи суров морков, помисли си Марси; менюто на сестра ѝ се състоеше единствено от суши, сурови зеленчуци и по някоя и друга лъжица фъстъчено масло от време на време. Джудит бе със съпруг номер пет. Тръбите ѝ бяха вързани на осемнайсет години, понеже още докато двете с Марси бяха деца, бе решила никога да няма свои собствени.

— Ти наистина ли искаш да поемеш този риск? — питаше я Джудит тогава.

— Нещо не е наред — каза сега. — Идвам при теб.

— Не можеш. — Марси отмести поглед към широкия преден прозорец на кръчмата.

— Защо не?

— Защото не съм там.

— А къде си?

Дълга пауза.

— Ирландия.

— Какво?

— Аз съм в Ирландия — повтори Марси, като много добре знаеше, че Джудит я бе чула още първия път. Отдръпна телефона от ухото си в очакване на крясъците ѝ.

— Моля те, кажи ми, че се шегуваш.

— Не се шегувам.

— Има ли някой с теб?

— Добре съм, Джудит. — Марси видя една сянка да пада на прозореца. Сянката спря и помахна на бармана. Той отвърна с лека усмивка.

— Не си добре. Чалната си. Настоявам да се върнеш вкъщи незабавно.

— Не мога да направя това. — Сянката попадна в сноп светлина, обърна се и изчезна. — О, боже мой — ахна Марси и скочи на крака.

— Какво има? — Вик и Джудит попитаха едновременно.

— Какво става? — повтори сестра ѝ.

— Боже мой, това е Девън! — викна Марси и хукна към вратата, удряйки бедрото си в съседната маса.

— Какво?

— Току-що я видях. Тя е тук.

— Марси, успокой се. Говориш налудничаво.

— Не съм луда. — Блъсна тежката входна врата на кръчмата и се заозърта нагоре-надолу с натежали от сълзи очи по пълната с туристи улица. Бе почнало да ръми. — Девън! — провикна се тя и затича на изток покрай реката. — Къде си? Върни се. Моля те, върни се.

— Марси, моля те — настояваше Джудит в ухото ѝ. — Не е Девън. Знаеш, че не е тя.

— Зная какво видях. — Марс и спря при моста „Св. Патрик“, колебаейки се дали да го премине. — Казвам ти. Тя е тук. Видях я.

— Не, не си — нежно произнесе Джудит. — Девън е мъртва, Марси.

— Грещиш. Тя е тук.

— Дъщеря ти е мъртва — повтори Джудит. Всяка нейна дума бе натежала от сълзи.

— Върви по дяволите — проплака Марси. После хвърли телефона в реката и мина по моста.

2.

Само след минути се изгуби в лабиринта от улици, извиващи се покрай река Лий. Тесните улички с разнообразните малки специализирани магазини иначе биха се сторили на Марси очарователни по начина, по който Старият свят отстояваше присъствието си в сърцето на оживения нов град, но техният чар бързо отстъпи място на раздразнението.

— Девън! — викаше тя, очите ѝ пронизваха вездесъщите тълпи и се мъчеха да проникнат над черните чадъри, разперени навсякъде наоколо. Двама тийнейджъри крачеха безцелно пред нея, хилеха се и се побутваха по раменете, както правят всички тийнейджъри по света, очевидно нехаещи за капките, сипеци се върху тях.

Едното момче се обърна по посока на гласа ѝ, огледа се разсеяно за няколко секунди и отново насочи вниманието си към своя приятел. Марси не беше нито изненадана, нито обидена от липсата му на интерес. Знаеше, че вече не се намира в обхвата на радара на тийнейджърите, беше виждала същото отнесено изражение по лицата на приятелите на сина си повече пъти, отколкото можеше да запомни. За тях тя съществуваше, ако съществуваше изобщо, само като необходим чифт ръце, които да им направят сандвич на обяд или жив телефонен секретар, който да отнесе спешни съобщения до сина ѝ. Понякога служеше като оправдание — „Не мога да изляза довечера; мама не се чувства добре“. Но по-често като оплакване — „Не мога да изляза довечера; мама е войнствено настроена“.

— Мама, мама, мама — повтори шепнешком Марси, напрягайки се да си спомни как звучеше думата в устата на Девън. Представи си собствената си майка, когато беше млада и пълна с живот. Удиви се как такава проста четирибуквена дума може да означава толкова много, да притежава такава власт, да бъде толкова *съдържателна*.

— Девън! — извика отново, макар и не толкова силно, колкото първия път, и още веднъж: — Девън — но името едва се отрони от устните ѝ. Обърна се обратно към главния път, очите ѝ се напълниха

със сълзи, влажни къдрици полепнаха по челото ѝ. След секунди се озова на натовареното кръстовище на улица „Св. Патрик“ и „Търговски кей“.

Пред нея се издигаше тромавият Търговски център, затворен комплекс, който служеше за главен градски мол. Марси стоеше, вторачена в него и си мислеше, че навярно трябва да влезе, дори само за да се скрие от дъжда, но бе неспособна да помръдне. Дали Девън не бе потърсила убежище вътре? Дали не обикаляше различните магазини в очакване да спре внезапният порой? Дали не си търсеше секси бельо в „Маркс и Спенсър“ или някоя ретро блуза с индийски десен от Лора Ашли? *Какво да правя сега*, зачуди се Марси и реши да не влиза. Големите молове ѝ вдъхваха безпокойство, дори и в най-добрите ѝ времена.

А сега определено не бе най-доброто ѝ време.

Вместо това се затича по улица „Св. Патрик“, погледът ѝ се мяташе напред-назад в усилие да надникне между дъждовните капки, да разпознае деликатните черти на дъщеря си върху лицето на всяка млада жена, която минаваше забързано. Когато наближи улица „Полс лейн“, чу някакъв екскурзовод да обяснява на купчина мокри нервни туристи, че до неотдавна улицата е била чудесен антикварен център, но буквално всички магазинчета, които са придавали уникалност на мястото, сега били затворени, заради високите наеми и липсата на интерес в младото поколение към по-старите от него неща. В днешния свят, каза той, мърморейки под яркозеления си чадър, всичко се върти около новото.

Улица „Св. Патрик“ се извиваше леко, като срамежлива усмивка, и преминаваше в „Гранд парад“, просторна улица, където магазини и офиси се смесваха с очарователни къщи от осемнайсети век и с останките от старите градски стени.

Марси продължи на юг, очите ѝ обхождаха вече празните пейки в парка „Бишоп Люси“. Тя продължи към „Саут мол“, широка трилентова улица, на която се намираше финансовият център на Корк. Архитектурата в джорджиански стил тук обхващаше като че ли безкрайна поредица от банки, адвокатски кантори и застрахователни компании. Няма начин Девън да е тук, реши Марси. Дъщеря ѝ никога не бе разбирала от официални институции от какъвто и да било вид. С парите се оправяше дори още по-зле.

Марси потръпна като си спомни как веднъж бе обвинила Девън, че е взела четирийсет долара от портмонето ѝ. Такава незначителна сума, а тя бе вдигнала толкова шум. Ще каже човек, че Девън бе откраднала бижутата на короната, за бога, от начина, по който Марси се бе държала.

— Аз ги взех само назаем — упорито твърдеше Девън. — Щях да ги върна.

В отговор Марси бе възразила:

— Не е там работата. Това е въпрос на доверие.

— Искаш да кажеш, че ми нямаш доверие ли?

— Искам да кажа, че не ми харесва, когато взимаш неща, без да питаш.

— Аз ги взех само назаем.

— Без да питаш.

— Съжалявам. Не мислех, че е толкова голяма работа.

— Е, голяма работа е.

— Извиних ти се, нали така? Господи, какъв ти е проблемът?

Какъв ми беше проблемът, питаше се Марси сега. Клепачите ѝ така тежаха от капките дъжд — а дали не бяха сълзи? — че почти не виждаше тротоара пред себе си. Защо от толкова малък случай бе направила такъв голям въпрос? Нима не се случваше на всички тийнейджърки да откраднат пари от портмонетата на майките си? И какво, ако по онова време Девън бе вече на двайсет и една? Все още си беше дете, все още живееше вкъщи, все още под закрилата на майка си.

Закрилата на майка си, мълком се надсмя Марси. Девън беше ли се чувствала защитена в къщата на майка си изобщо?

А Марси в своята?

Всичко, което се случи, бе по моя вина, мълчаливо си внуши тя и в същия миг стъпи на хлъзгав паваж. Строполи се на тротоара като смачкана топка ненужна хартия. Влагата от бетона тутакси се просмука в шлифера и морскосините ѝ панталони, но тя не направи опит да се надигне. Така ми се пада, мислеше си, припомняйки си онзи ужасен следобед, когато полицаите се появиха на вратата, за да ѝ съобщят, че Девън бе мъртва.

Само че тя не беше мъртва.

Беше тук.

Точно тук, изумено осъзна Марси и рязко извърна глава към младата жена, излизаща от двуетажна сива тухлена сграда от другата страна на улицата. Девън не само бе жива, но и бе тук, в Корк. Стоеше право насреща ѝ.

Марси се изправи на крака, без да обръща внимание на загрижения шепот на неколцината минувачи, които бяха спрели да ѝ помогнат да стане. Невиждаща трафика, връхлитащ я от двете страни, тя се втурна през улицата, забравила, че колите се движат в противоположната страна на пътя, не като в Северна Америка, и едва не се блъсна в бързодвижещ се мотор. Шофьорът изпсува с една добра англосаксонска четирибуквена дума, която прогърмя нагоре и надолу по улицата, привличайки вниманието на всички наоколо, в това число и на Девън, чиято глава рязко се извърна по посока на гневната ругатня.

Само че не беше Девън.

Марси мигновено осъзна, че това не бе същата млада жена, която тя преследваше. Това момиче беше поне седем сантиметра по-високо от Девън, която винаги се бе оплаквала, че със своите сто шейсет и два сантиметра е прекалено ниска за съвременната мода.

— Защо е трябвало да взема твоите крака, а не на Джудит? — бе попитала тя Марси обвинително, сякаш подобни неща бяха в нейната власт.

Марси бе проявила съчувствие.

— И на мен винаги ми се е искало да имам нейните крака — отговори в търсене на обща позиция.

— Марси! — чу най-накрая някакъв глас в далечината. Името ѝ прозвуча странно, дори безсмислено в собствените ѝ уши. — Марси Тагарт — чу отново как името ѝ се разширява като сунгер, придобива тегло, става по-солидно, ако не по-познато. Някой внезапно се озова до нея и докосна ръката ѝ. — Марси, добре ли си?

Тя фокусира мъжко лице. Имаше силен загар, тъмната му коса сивееше по слепоочията. Мило лице, помисли си Марси, което не можеше да се нарече банално, благодарение на двете си неспокойни сини очи. Защо ли не ги бе забелязала по-рано?

— Аз съм Вик Сорвино — каза мъжът, без да сваля длан от ръката ѝ, сякаш се боеше, че тя всяка секунда може да хукне отново.

— Зная кой си — раздразнено каза Марси. — Не съм луда.

— Съжалявам. Не исках да намекна...

— Не съм си изгубила паметта най-внезапно.

— Съжалявам — повтори той. — Просто се разтревожих за теб.

— Защо?

— Ами, начинът, по който тръгна... — Той млъкна и се огледа нагоре-надолу из улицата, сякаш търсеше някого. — Разбирам, че не си я намерила.

— Ти видя ли я? — попита Марси. — Тя върна ли се? — Защо не ѝ бе хрумвало да се върне в кръчмата, вместо да се препъва из многобройните задънени улички, като котка, гонеща безсмислено опашката си?

— Не. Не видях никого — отговори Вик. — Зная само, че в един миг ти седеше до мен, пиеше чай и говореше по телефона, а в следващия вече тичаше надолу по улицата и викаше „Девън“.

— Значи си ме последвал?

— Опитах се, но те изгубих в тълпата, след като премина моста.

— Защо?

— Защо те изгубих ли?

— Защо си ме последвал? — попита Марси.

— Честно казано, наистина не знам. Предполагам, че се притесних. Ти имаше вид, сякаш си видяла призрак.

Марси се втренчи в него. Това ли се бе случило? Дали момичето, което бе видяла, не бе нищо друго, освен привидение, плод на отчаяното ѝ въображение? Очевидно Джудит мислеше така. Дали не беше права?

Нямаше да ѝ е за първи път да преследва духове.

Колко ли пъти през последните двацет месеца бе спирала непознати на улицата, убедена, че всяко момиче, бегло напomniaщо на Девън, бе дъщерята, която тя бе загубила? И всеки път бе толкова сигурна, толкова сигурна, че младата жена на опашката пред касата в магазина, момичето, прегърнало приятеля си на ъгъла на улицата, жената, смееща се с приятелките си в градината на местен ресторант, бе нейното дете.

И всеки път се бе оказвало, че греши.

И този път ли грешеше? Имаше ли някакъв смисъл — изобщо някакъв смисъл — дъщеря ѝ да е тук?

Не беше чак толкова немислима възможност, побърза да увери сама себе си Марси. Колко пъти Девън бе чувала баща си да възхвалява въображаемите достойнства на Ирландия? Най-красивата страна в света, бе заявявал неведнъж той и обещавахе да я заведе там, веднага щом натовареният му график позволише. Девън боготвореше баща си, затова не бе чак толкова чудно да избере Ирландия като място за своето бягство.

Затова ли всъщност Марси бе дошла тук? Да не би по някакъв начин да се бе досетила, че ще намери Девън?

— Предполагам, че наистина съм видяла дух — каза тя, когато осъзна, че Вик очаква отговор.

— Случва се.

Марси кимна, чудейки се какво ли знае пък той за духовете.

— Трябва да се връщаме в автобуса.

Той я подхвана за лакътя и внимателно я поведе по „Саут мол“ към „Парнел плейс“. Когато видяха притесненото лице на екскурзовода, който крачеше нервно край автобуса, дъждът вече се бе укротил до слабо ръмене.

— Много съжалявам, че закъсняхме — каза Марси, когато екскурзоводът припряно ги упъти да се качват.

— Моля, заемете местата си — подкани ги той и заръча на шофьора да пали.

Марси почувства откритата неприязън на останалите туристи, побутващи я към мястото ѝ, докато автобусът потегляше. Тя загуби равновесие и се наклони напред.

— Внимавай — каза Вик и я сграбчи отзад за шлифера.

Какво прави той тук все още, запита се Марси и се отдръпна от здравата му хватка. Беше прекалено стара за детегледачка, а отдавна не вярваше в рицари с бляскави доспехи. Бляскавите доспехи имаха недостатъка доста бързо да ръждясват, особено в дъжда.

— Ако обичате, бихте ли седнали колкото е възможно по-бързо? — попита екскурзоводът и Марси се промъкна на мястото си в дъното, а Вик се настани до нея. — След няколко минути ще минем през Бларни, който се гордее с един от най-внушителните замъци в цяла Ирландия — съобщи на един дъх той, — макар от него да е останала само една масивна квадратна кула, чиито бойници се издигат на двайсет и пет метра височина или осемдесет и два фута. Камъкът

„Бларни“ е вклинен под бойниците. Говори се, че онези, които го целунат, получават дар слово. Подразбира се, че аз съм го целувал много пъти. — Той изчака хихиканията, които чинно последваха. — Замъкът „Бларни“ се гордее също с красива градина и чудесна долчинка край езерото Бларни. Надявам се някой ден да посетите подземията, прокарани направо в скалата в основата на замъка, както и пещерата „Баджър“ за онези от вас, които не страдат от клаустрофобия. За жалост, днес няма да имаме възможност да направим никое от тези неща. — През автобуса премина недоволно ръмжене. Екскурзоводът продължи: — Съжалявам, но аз ви предупредих да не закъснявате. Можете да отнесете оплакванията си до туристическата компания, когато се върнем в Дъблин. Може да ви върнат част от таксата или пък да се договорите за допълнително посещение. Въпреки тълпите посетители, замъкът „Бларни“ си струва екскурзията до там. — Той се вторачи в Марси, сякаш предварително я обвиняваше за бакшишите, които няма да получи. Няколко ядосани глави се извиха в нейната посока.

— Много съжалявам — прошепна тя не на някого конкретно, после се обърна и се вторачи през прозореца, но видя единствено собственото си отражение да се взира към нея. Преди ме смятаха за красива, помисли си и се зачуди кога бе станала толкова стара и уморена. Хората все ѝ повтаряха, че изглежда поне с десет години по-млада и може би по някое време наистина беше така. *Преди*, каза си Марси. Преди животът ѝ да се промени завинаги. Преди онзи ужасен октомврийски следобед, когато бе видяла полицейска кола да спира пред просторната им къща в Хогс Холоу. Погледът ѝ бе проследил двамата полицаи, които бавно се приближиха по алеята, дъхът ѝ болезнено замря в гърдите при вида на искрящо сините им униформи.

Винаги бе мразила униформите.

— Няма ли да отвориш? — провикна се Питър, когато на вратата се позвъни. Той беше в кабинета и гледаше някакво спортно предаване по телевизията. — Марси — извика отново. — Няма ли да отвориш? Марси? — подвикна пак, когато звънът се повтори и потрети. — Къде си? Защо не отваряш вратата?

— Полицията е — съумя да изхрипти тогава тя, но краката ѝ се бяха превърнали в олово и нямаше сили да ги помръдне. Внезапно

отново бе станала на петнайсет години и стоеше до сестра си в кабинета на директорката на училището.

— Полицията ли? — Питър се отправи към антрето и отвори входната врата. — Господа? — произнесе той и думата зловещо увисна във въздуха, докато въвеждаше двамата мъже вътре.

— Вие ли сте доктор Питър Тагарт?

— Аз съм.

— Разбрахме, че притежавате вила до залива „Джорджан“ — каза единият полицай и Марси почувства как цялото ѝ тяло изтръпва. Тя отмести поглед, за да не гледа лицата им. Ако не виждаше лицата им, разсъди безумно, нямаше да се налага и да чува какво бяха дошли да им кажат.

— Да. Така е — отговори Питър. — Дъщеря ни е там с приятелки за уикенда. Защо? Случило ли се е нещо? Да не би отново да е изключила алармата?

— Дъщеря ви Девън Тагарт ли е?

— Да, точно така. Да не се е забъркала в някаква беля?

— Боя се, че е станал инцидент — каза полицаят. — Може би бихте искали да поседнете.

— Може би вие бихте искали да ми кажете какво се е случило.

С крайчеца на окото си Марси забеляза как полицаят кимна, после погледна към пода.

— Съседи са видели дъщеря ви да се качва на кану към десет часа тази сутрин. Водата била доста буйна, а тя не носела спасителна жилетка. Когато осъзнали, че три часа по-късно още не се е върнала, се обадили в полицията. Боя се, че са намерили кануто ѝ преобърнато по средата на залива.

— А Девън? — тихо попита Питър. Кожата на лицето му бе станала пергаментовобяла.

— Все още я издирват.

— Значи не сте я намерили? — с усилие произнесе Марси, без да поглежда към тях.

— Все още не.

— Ами това е добре. Значи, че може да е изплувала до брега.

— Страхувам се, че няма голям шанс — каза полицаят толкова тихо, че гласът му едва се чу. — Кануто е било на километри откъдето и да било.

— Може водата да го е отнесла — упорито настоя Марси.
— Да — призна той. — Предполагам, че е възможно.
— Девън е много силна плувкиня.
— Водата е изключително студена — заяви вторият полицаи. —

Съмнително е...

— Казахте, че е отишла на вилата с приятелки? — прекъсна го първият и се обърна към Питър.

— Да — отговори той. — Кери и Мишел. Не си спомням фамилията им — добави безпомощно и погледна към Марси.

Защото никога не се запозна с тях, гневно си помисли Марси. Кога изобщо си си давал труда да запомниш фамилията на който и да било от приятелите на дъщеря си? Винаги си бил толкова дяволски зает с работа или голф. Макар че това май никога не правеше впечатление на Девън.

— Стафорд и Харви — осведоми полицаите тя. — Сигурна съм, че те ще могат да ви кажат къде е Девън.

— Според съседите ви, дъщеря ви е била на вилата сама.

— Това не е възможно. Тя ни каза, че отива там с Кери и Мишел. Защо ще ни лъже?

Защото лъжеше обикновено, запита се Марси сега и избърса една сълза.

— Добре ли си? — тутакси попита Вик, сякаш следеше всяко нейно движение.

Марси не отговори. Облегна се назад и затвори очи, преструвайки се, че спи.

— Знаете ли дали дъщеря ви е била потисната напоследък? — чу единият от полицаите да пита.

— Намекват, че това не е било инцидент? — каза Питър, избягвайки отговора.

Марси трябваше да стисне длани, за да не го цапне, да извие пръсти, за да не му издере очите. Как смее изобщо да допуска такова нещо, още повече да го казва гласно?

— Трябва да ви попитам: мислите ли, че е възможно дъщеря ви сама да е посегнала на живота си?

— Не, не е възможно — твърдо заяви Марси, изхвърча от стаята и хукна по коридора, преди Питър да възрази. Отвори вратата на стаята на Девън и с един поглед попи всеки детайл.

Бележката бе подпряна на възглавницата.

— Въпреки че не можем да посетим замъка Бларни — говореше сега екскурзоводът, — надявам се, че днешната екскурзия ви е харесала. — Марси отвори очи и видя, че са влезли в Дъблин. — Както несъмнено сте забелязали по време на краткото ни посещение, наистина ви е нужен повече от един ден, за да оцените напълно Корк. Струва си да се посети библиотеката, както и музеят на маслото и галерията „Крофърд“. Не забравяйте и чудесния университет, чийто кампус приютява повече от седемнайсет хиляди студенти от цял свят.

Повече от седемнайсет хиляди студенти от цял свят, мълком повтори Марси, мислейки си колко лесно би било за някого като Девън да се потопи сред тях. Да изчезне.

— Искало ли ти се е някога просто да изчезнеш? — бе я попитала Девън един ден, не много преди преобърнатото ѝ кану да бъде намерено в ледените води на залива Джорджан. — Просто да идеш някъде и да почнеш всичко отначало като някой друг?

— Моля те, не говори така, миличка — бе казала Марси. — Ти си имаш всичко.

Колко глупаво казано, помисли си тя сега. Тя, по-добре от всички хора би трябвало да знае, че да имаш всичко е гаранция за нищо.

Никога не откриха тялото на Девън.

— Това, което видях, беше ти — прошепна полугласно Марси.

— Извинявай, каза ли нещо? — попита Вик.

Марси поклати глава.

— Не — каза тя. Но вътре в нея един глас крещеше: — Не си мъртва, нали, Девън? Ти си тук. Зная, че си тук. И каквото и да ми струва, колкото и време да отнеме, аз ще те намеря.

3.

Лампичката за съобщения на телефона проблясваше заплашително, когато Марси се върна в хотела си.

Трябва да е грешка, помисли си тя, пусна изпоцапания си и все още влажен шлифер да падне на дебелия кремав килим и изрита черните си, иначе благонадеждни обувки, които обаче се компрометираха някъде около два часа този следобед. Приседна на ръба на спалнята и се загледа в примигващата червена светлинка, чудейки се кой ли може да се е обаждал. Никой не знаеше, че е тук.

Навярно от туристическата агенция, реши тя. Ще ми търсят отговорност за провалената екскурзия до замъка Бларни и ще искат да покрия евентуалните им допълнителни разходи. Чудесно, това е най-малкото, което мога да направя, помисли си тя и реши по-късно да изслуша съобщението. Отпусна се назад върху красивите дантелени възглавници и положи крака на пухкавата завивка. Сънят вече бе натезал на клепачите ѝ. Не бе осъзнала колко тотално изтощена беше. Затвори очи. Почти в същия миг телефонът зазвъня.

Марси рязко отвори очи и извърна глава по посока на звука, а умът ѝ бе пронизан от нова мисъл, сякаш шило за лед бе опряно в тила ѝ.

Възможно ли е да е Девън, мислеше си тя, втренчена в звънящия черен телефон. Възможно ли бе през цялото време да е знаела за присъствието на майка си и да я е следила, когато Марси я бе зърнала през прозореца на кръчмата? Дали не е наблюдавала от безопасно разстояние как майка ѝ панически я търси и да си е мислела да се покаже, когато Вик Сорвино се бе появил изневиделица? Дали не ги беше проследила до спирката, видяла ги е да се качват на автобуса за Дъблин и е почнала да звъни на всеки първокласен хотел в града в отчаян опит да намери майка си? Възможно ли бе това?

Бавно, внимателно, със сърце блъскащо се между гърдите и гърлото ѝ, Марси вдигна слушалката и я поднесе до ухото си.

— Марси? Марси, там ли си? — Гласът на Питър изпълни просторната елегантна стая. — Марси? Чувам дишането ти. Отговори ми.

Очите ѝ се напълниха със сълзи на разочарование.

— Здравей, Питър — каза тя. Това бе всичко, което можеше да се сети да каже на мъжа, с когото бе прекарала последните двацет и пет години от живота си. — Как си?

— Аз ли как съм? — невярващо попита той. — Аз съм добре. *Ти* си тази, за която се тревожа. Шест пъти ти звънях, оставях съобщения...

— Как разбра къде да ме намериш?

— Сестра ти се обади — обясни той. — Тя е паникьосана, казва, че си заминала съвсем сама за Ирландия, че смяташ, че си видяла... — Той рязко млъкна, трябваше му секунда да се овладее. — Спомних си името на хотела в Дъблин, където ние...

— Трябваше да се настаним заедно? — довърши вместо него Марси.

Секунда мълчание, после бавно, внимателно, почти любовно:

— Трябва да си дойдеш у дома, Марси. Трябва да се прибереш сега.

— Защо?

— *Защо* ли?

— Аз я видях, Питър. Видях Девън.

Той въздъхна.

— Говориш налудничаво, Марси. Знаеш го.

— Зная какво видях.

— Само си *мислиш*, че си видяла Девън — нежно ѝ каза Питър, раздразнената нотка в гласа му бе заглушена от очевидната му загриженост. Марси почти почувства как той поклаща глава.

Горкият Питър, каза си тя. След всичките тези години все още си нямаше представа как да се справя с нея.

— Видях я.

— Видяла си момиче, което прилича на нея...

— Не.

— Хубаво момиче с дълга тъмна коса и високи скули, което може би е имало същата походка като на Девън и е държало цигарата си по същия начин...

— Видях Девън.

— Точно както я виждаше всичките други пъти, когато пак беше убедена ли?

— Този път е различно.

— Този път е съвсем същото — настоя Питър. — Марси, моля те. Мислех, че вече сме минали през това.

— Не, *ти* мина през това.

— Защото трябваше. Защото нямах друг избор. Дъщеря ни е мъртва, Марси.

— Никога не намериха тялото ѝ.

Отново мълчание. Нова въздишка.

— Значи, казваш, че... какво? Че тя е имитирала собствената си смърт...?

— Може би. А може и да е било инцидент, а тя да е съзряла възможността...

— Възможността за какво, за бога? Защо ще прави нещо такова? Защо ще ни кара да си мислим, че е мъртва?

— Знаеш защо! — извика Марси, заглушавайки го. Представи си как Питър увесва глава и затваря очи.

— И как се е озовала там? — тихо попита той.

— Какво?

— Тя нямаше паспорт. Нямаше никакви пари...

Марси отхвърли тези нови въпроси с нервно замахване на ръката си.

— Може да е имала заделени пари. Може да си е уредила паспорт. Тя имаше приятели, Питър.приятели, за които ние нищо не знаехме...

— Помисли си какво говориш, Марси.

— Няма нужда да мисля — натърти Марси, не допускайки да бъде разколебана. — Дъщеря ни е жива, Питър. Тя е тук, в Ирландия.

— И ти най-случайно се натъкна на нея.

— Тя мина точно пред кръчмата, в която бях седнала.

— Ти си пила? — почти с надежда попита той.

— Пих чай.

— И Девън е минала оттам — отбеляза той.

— Да.

— Дъблин има население колко... милион и половина?

— Зная. Доста странно съвпадение — каза Марси, преди Питър да продължи и реши да не му съобщава, че случилото се бе в Корк.

Още един миг мълчание, после:

— Ти говори ли с нея?

— Какво?

— Тя видя ли те? Ти говори ли с нея?

— Не. Опитвах се да я последвам, но я загубих в тълпата. — Още веднъж почувства как той клати глава. — Само защото тя не ме видя, не означава, че аз не съм я видяла.

Той въздъхна. Въздишката говореше, че е направил всичко по силите си. Нямаше за какво повече да се говори.

— Ела си вкъщи, Марси. Сестра ти почти си е изгубила ума...

— Довиждане, Питър. Моля те, кажи на Джудит да не се безпокои.

— Марси...

Тя затвори, преди той да успее да каже още нещо.

Телефонът звънна отново почти веднага. Този път Марси го остави на телефонния секретар. Ако не беше Питър, щеше да е Джудит, а тя нямаше сили да проведе същия разговор втори път. Ако те предпочитаха да я мислят за луда, така да бъде. Навярно имаха право.

Но това не означаваше, че греши за Девън.

Реши, че първата ѝ работа сутринта ще бъде да замине за Корк и нов прилив на енергия я вдигна на крака. Измъкна куфара си от гардероба и го сложи на кремовата кушетка до долната част на леглото. За минути беше напълнен, обувките и нощниците най-отдолу, ризите и роклите прилежно сгънати отгоре, последвани от тениски и любимите ѝ дънки, както и чифт хубави черни панталони и два пуловера, а бельото и бе натикано във всяка пролука и ъгълче. Туристическата агентка бе препоръчала различни катове дрехи. Човек никога не знае какво ще е времето в Ирландия. Дори средата на юли понякога прилича на средата на октомври, бе предупредила тя Марси. И задължително си носете чадър.

Да, задължително, каза си Марси и вдигна изпокаляния си шлифер от пода. Окачи го на облегалката на махагоновия стол пред лъскавото модерно бюро. Туристическата агентка силно бе препоръчала петзвездния луксозен хотел, идеално разположен в пресечната точка между историческия стар град и донякъде

бохемската област Темпъл бар. Стаята ѝ беше просторна, изискана и топла. Може би прекалено величествената спалня не ѝ бе нужна, но какво толкова, по дяволите? Можеше поне да си се търкаля по нея, без да се притеснява да не я сръчка някой в ребрата и да ѝ казва да стои мирно.

Отиде до просторния прозорец с изглед към площада „Колидж грийн“ срещу „Тринити колидж“. Улицата се изпълваше с народ. Всички като че ли знаеха точно къде отиват и какво правят. Тя погледна към часовника до леглото. Беше почти осем часа. Не беше яла нищо от обяд. Поколеба се дали да не се обади на румсървис и да им поръча да донесат нещо. Или пък да излезе и да остави нощният бриз да издуха съмненията на Питър от главата ѝ.

Само дето Питър нямаше никакви съмнения. И никога не е имал. Нима това не беше едно от нещата, което я бе привлякло към него най-напред? Че винаги бе толкова самоуверен, толкова сигурен за всичко? Не беше ли тъкмо това, което тя търсеше?

Той бе прав за едно: би било прекалено съвпадение да види Девън тук. Ако дъщеря им се бе установила в Дъблин, а не в Корк, Марси не би имала шанс да я намери. Дъблин бе удивително млад град. Изумително, но половината от населението му бе под трийсетгодишна възраст, спомни си прочетеното, докато наблюдаваше една млада жена да се хвърля към протегнатите ръце на приятеля си на улицата долу. Последвалата целувка бе дълга и дълбока. След почти трийсет секунди те се отдръпнаха, момичето се смееше лекомислено, а момчето замечтано вдигна поглед към нейната хотелска стая. Марси незабавно се махна от прозореца, макар че бе на третия етаж и бе доста съмнително той да я бе видял.

Питър беше ли я целувал някога с такава страст, запита се. Тя беше ли му отговаряла с такава необузdana радост?

Марси прекоси стаята, отиде до гардероба и отвори сейфа. Ръката ѝ докосна чифт обеци — златни халки, които Джудит ѝ бе подарила за петнайсетия рожден ден — докато се протягаше към средния по големина плик в дъното на тапицираната с черно кадифе кутия.

Върна се до леглото, отвори плика и извади шест снимки, внимавайки да не докосва втория по-малък плик вътре с едничка дума „МАМА“, надраскана отгоре. Тя нареди снимките върху бялата

завивка и внимателно разгледа всяка една: Девън, като закръглено малко бебе в ръцете на майка си, едното щастливо лице имитираше другото, и двете с еднакви огромни кафяви очи и еднаква извивка на устните; Девън на пет годинки, с пухкава розова балеринска поличка, заела стойка с пухкавите си малки крачка, гордо усмихната към балетните обувчици на краката си; Девън на дванайсетия си рожден ден, с педантично изправен бретон, покриващ напълно челото и падащ в очите ѝ, с широко разтворена уста, за да покаже новите си порцеланови шини; Девън и Марси, празнуващи шестнайсетия ѝ рожден ден, прегърнати през кръста, приведени над украсената с цветя торта, за да духнат свещите; Девън на осемнайсет, очертаваща се красавица, втречена право в обектива, с разпилени по раменете черни къдрици, с плаха, несигурна усмивка. Марси отбеляза тъгата, която вече напираше в тъгълчетата на очите ѝ, макар във вирнатата брадичка на дъщеря ѝ все още да имаше елемент на бунтарство, сякаш предизвикваше фотографа да се приближи; и накрая Девън, само няколко седмици, преди да намерят преобърнатото ѝ кану да се носи по средата на залива, в стар син пуловер и пушеца неотменната си от известно време цигара, някога изразителните ѝ сини очи — празни и зачервени, извивката на устните ѝ — сега тънка права линия, в която нямаше и намек за усмивка.

Марси се взираше в снимките и се удивляваше на трансформацията на Девън от малка лудетина до мрачна млада жена. *Моя вина, помисли си тя. Всичко това е по моя вина.*

В плика оставаше още една снимка и Марси я извади. Беше черно-бяла снимка на майка ѝ, направена горе-долу по времето, когато е била на двайсет и една. Тя стоеше пред голямо огледало и царственият ѝ профил се отразяваше в стъклото зад гърба ѝ. Очите ѝ бяха сведени, дългата ѝ кестенява коса бе събрана назад от лицето. Беше с рокля от бледа коприна с тъмна кадифена панделка на гърдите. В лявата си ръка държеше гардения, която свенливо притискаше към брадичката си.

В очите ѝ имаше съвсем лек намек за лудост.

Човекът, направил тази снимка, бе отчаяно влюбен в нея, както обичаше да разправя майка ѝ. Имали вълнуваща, дива авантюра, пълна със скандали и сдобрявания, гневни изблици и ултиматуми, както и вричания във вечна вярност — вихрушка от постоянно сменящи се

емоции. И все пак, в крайна сметка, майка ѝ предпочела сигурността и спокойствието пред вихрите и вълненията. Омъжила се за Джордж Фрейзър, човек, чието име изчерпваше всичко. Той бе простоват, пряк и с прекалено здрав разум, за негово добро.

Човек, подобен на Питър в толкова отношения, неохотно си призна Марси. И двамата мъже никога не бяха успели да проумеят какво ги бе връхлетяло.

Марси прибра обратно снимките в плика, който побърза да върне в сейфа. После грабна шлифера и чантата си и се отправи към вратата. При асансьорите неочаквано се озова лице в лице със собственото си отражение в огледалото с човешки ръст и разпозна лицата на майка си и дъщеря си да се взират в нея с тъмни обвиняващи очи.

— Толкова съжалявам — прошепна тя, когато вратата на асансьора се отвори.

Еlegantното фоайе бе оградено с мраморни колони и украсено с великолепни гипсови орнаменти. От едната страна имаше коридор, чиито стени бяха изцяло покрити с огледала. Марси се отправи към рецепцията. Отраженията на майка ѝ и дъщеря ѝ повтаряха всяка нейна стъпка.

— Къде трябва да отида, за да взема кола под наем? — попита тя жената на средна възраст зад рецепцията. Тя имаше лъскава черна коса, стегната в кок.

— О. Не бих ви посъветвала да наемате кола в Дъблин — жизнерадостно и със силен ирландски акцент произнесе Линет, както пишеше на табелката ѝ. — Много по-лесно е да се придвижвате из града по друг начин.

— Аз възнамерявам да карам в провинцията.

— Карали ли сте друг път по ирландските междуградски пътища?

— Не, но...

— Малко са подвеждащи, особено за хора, свикнали да карат от другата страна на пътя.

Марси се усмихна, мъчейки се да не се обижда от загрижеността на жената. Заради косата ми е, помисли си тя. Ако имах права, контролируема коса като нея, нямаше да се съмнява в способностите ми.

— Сигурна съм, че ще сте оправя.

Линет се усмихна снизходително, подаде на Марси карта на града и очерта голям червен кръг около района, в който бяха разположени повечето офиси за коли под наем.

— Срамота, че не сте помислили да наемете кола предварително — заяви тя. — Щеше да ви излезе много по-евтино.

Първо Питър очакваше от нея да мисли какво говори, а сега една напълно непозната очакваше тя да е мислила предварително, удиви се Марси. Взе картата от Линет и реши да се разходи през няколко пресечки, за да оправи всички документи тази нощ, така че утре сутринта да е готова да тръгне.

— Естествено, по това време всички са затворени — отбеляза Линет.

— Естествено. — Сега ще трябва да прахоса значителна част от сутринта само за организационни въпроси. Толкова по въпроса за мисленето предварително. Стомахът ѝ изръмжа, сякаш да подчертае неудоволствието ѝ. — А дали случайно не знаете някой хубав ресторант наблизо, не нещо претенциозно...

— На улица „О’Конъл“ се намира „Фланерис“. Храната е добра. Обикновена, но добра. — Линет взе отново картата от ръката на Марси и очерта мястото.

— Благодаря. Ще се възползвам. — Тя пресичаше фоайето, когато чу вече познатият глас да изрича името ѝ. Какво прави той тук, зачуди се, но се направи, че не го чува и продължи към изхода.

— Марси? — подвикна отново той.

Тя се обърна. Движението ѝ явно го изненада, защото ръката му, която се бе протегнала към лакътя, докосна гърдите ѝ. От това докосване през тялото ѝ премина спазъм като от електрически удар. От доста дълго време никой не бе докосвал гърдите ѝ, дори и неволно. В последните години на брака им Питър дори не правеше опити. Когато Девън ги напусна, тя отнесе със себе си и малкото интимност помежду им.

— Вик — поздрави го Марси, отбелязвайки, че сега той ухае на сапун и шампоан и че е сменил дрехите, с които го бе видяла преди по-малко от час. Беше с черно поло, което подчертаваше наситеносиния цвят на очите му. — Не знаех, че си отседнал в този хотел.

— Не съм. В „Морган“ съм, малко по-надолу по улицата.

— А защо си тук? — чу се да пита.

Той се засмя.

— Правилно. Едва не забравих. Не си падаш много по леките разговори.

— Извинявай. Не исках да съм нелюбезна. Просто ме изненада. — *Ти докосна гърдите ми*, помисли си тя, смаяна, че плътта ѝ още пулсираше. — Не очаквах да те видя отново. Как разбра къде да ме намериш?

— Автобусът те остави пред хотела ти — сви рамене Вик. — Не може да се каже, че съм Шерлок Холмс.

Разбира се, каза си Марси, като си спомни, как набързо се бе втурнала навън, та дори не си взе довиждане.

Той продължи:

— Помислих си, че може да имам късмет да си свободна за вечеря.

— Искаш да вечеряш с мен?

— Опитах да звънна в стаята ти, но попаднах на телефонния секретар, затова реших просто да се отбия.

— Каниш ме да излезем?

— Съжалявам, ако не съм много добър в това. Не съм практикувал много напоследък.

— Не мога — заяви Марси.

— Други планове ли имаш?

— Не.

— О. О — повтори той. — Съжалявам. Не исках да те притеснявам.

Марси продължи без подкана.

— Просто съм много мръсна. В смисъл, виж ме. Не съм си взела душ, не съм се преоблякла. Косата ми е пълна катастрофа.

— Изглеждаш прекрасно.

Марси изпусна дълга, дълбока въздишка. Кога за последен път някой мъж е бил толкова мил с нея? Кога за последен път който и да било е бил толкова мил с нея?

— Не мога — повтори тя.

— Разбирам — каза той, макар да бе очевидно обратното.

— Просто, не мисля, че ще съм особено добра компания.

— Не е нужно да обясняваш.

— Дори не съм ти благодарила за помощта днес следобед.

— Не е нужно да благодариш. — Той заотстъпва назад.
— Вик — спря го тя, питайки се какви ги върши пък сега.
Той се взря очаквателно в нея, сякаш се питаше същото.
— Чух за някакъв много хубав ресторант наблизо, на улица „О’Конъл“. Добра храна. Обикновена, но добра.
— Да не ме каниш да излезем? — усмихна се той.
— Съжалявам, ако не съм много добра в това — имитира го тя.
— Напротив. Справяш се отлично. Звучи ми чудесно.
— Ще ми дадеш ли няколко минути да си взема душ и да се преоблека?
— Само толкова, колкото да не си промениш решението.
— Няма.
— В такъв случай, ще чакам точно тук.

4.

— Мисля да опитам овчарския пай. — Марси върна огромното тежко меню на сервитьора — висок, плешив, с широка бяла престилка над слабишки крака в черни панталони.

— Звучи ми добре — каза Вик. — И за мен същото. И чаша ирландско уиски за начало. — Той очаквателно се усмихна на Марси.

— По дяволите. Защо не? — каза тя, макар да не бе голям пияч. Ала защо да не празнува? Бе видяла Девън. Дъщерята, за която се страхуваше, че е мъртва, се оказа съвсем жива. Колкото и да изглеждаше невероятно — за Питър и Джудит невъзможно — Девън живееше на по-малко от три часа път отгук. Утре сутринта Марси щеше да наеме кола и да се върне в Корк. Той бе сравнително малък град. Щом веднъж се настани, нямаше да ѝ отнеме много време да намери дъщеря си. Не че имаше някакво значение. Тя щеше да остане колкото бе необходимо. Марси нямаше намерение да си тръгва от Корк без нея.

— Как го наричат? Водата на живота? — попита и сам си отговори Вик.

— Какво?

— Ирландците наричат своето уиски водата на живота.

— Ирландците гледат на нещата по хубав начин.

— И като стана дума за хубави неща — поде Вик, — казах ли ти колко чудесно изглеждаш?

— Да, мисля, че го направи. Благодаря. Отново. — Марси стеснително попипа яката на памучната си риза, питайки се дали не трябваше да закопчае най-горното копче. Наложил се да разопакова куфара си, за да извади бялата блуза и сивия панталон, да не говорим за обувките с високи токчета, както и чистото бельо, но промяната я бе накарала да се почувства по-добре. Даже и косата ѝ изглеждаше поукротена.

Сервитьорът се приближи с напитките им.

— Да пием за почивката, която става все по-добра с всеки изминал ден — каза Вик, вдигна чашата си и я чукна в нейната.

— Ще пия за това. — Марси отпи и почувства как течността изгаря гърлото ѝ. — Уау. Доста е силно.

— Обаче е добро.

— И става все по-добро с всяка глътка. — Тя се огледа из шумния, ярко осветен ресторант, съвсем малко по-официален от кръчмите, които бяха посетили по-рано същия ден. Преобладаваше големият бар в самия център на помещението. Около него седяха или стояха приблизително трийсетина човека и всички сякаш говореха едновременно, а ръцете им замахваха във въздуха, за да подчертаят казаното. Встрани от бара имаше малки дъбови маси, до една заети. Нямаше нито едно свободно място. Те имаха късмет да бъдат настанени.

— Е, какво мислиш за „Шилото на гетото“? — попита Вик.

Правилно ли чу? Не ѝ се искаше повторение на фиаското с джвъчките/пръчките.

— За кое?

— Шилото на милениума — каза той и, когато това май нямаше ефект, добави: — Паметникът, покрай който минахме на идване насам? Високата игла от неръждаема стомана наред пътя? — продължи да обяснява. — Която заменила статуята на адмирал Нелсън, издигната от англичаните и взривена от ИРА. Доста трудно е да я пропусне човек. А ти я пропусна — каза той.

— Мисля, че бях прекалено заета да търся това място.

— Май имаш такъв навик. Да се фокусираш върху намирането на неща — обясни той, макар да нямаше нужда. Марси разбра, че има предвид събитията от по-рано през деня.

— Нарече го „Шилото на гетото“? — попита тя, за да се върне на по-безопасна почва.

— Известно също просто като „Шипа“. На ирландците май им доставя удоволствие да дават цветисти прякори на своите обществени паметници. Спомняш ли си Моли Малоун^[1]?

— Онази, която карала количката си по улици, широки и тесни ли?

— Същата. Явно нейната статуя на ъгъла на „Графтън“ и „Насау“ е доста надарена, та местните взели да я наричат „Пичката с

количката“.

— Мило. — *Определено трябваше да си закопчая горното копче, помисли си Марси.*

— Имало е също „Курвата във урвата“^[2] на същата тази улица, срещу пощата, но изглежда е била изключително грозна, естетически погледнато, и всички са я мразели, поради което била премахната.

— Ирландците си харесват пичките, но не си падат особено по курвите.

Вик се разсмя.

— И остава любимата ми, статуята на един от най-големите ирландски патриоти Улф Тоун.

Марси присви очи. Дори не бе чувала за Улф Тоун. *Колко много неща не зная, помисли си тя.*

— Посети ли вече парка „Сейнт Стивън Грийн“? — попита Вик.

Марси поклати глава и изпи на една дълга глътка каквото беше останало в чашата ѝ. В интерес на истината, не знаеше дали е посетила „Сейнт Стивън Грийн“. Откакто бе пристигнала в Дъблин преди пет дни, не бе правила нищо друго, освен да се разхожда замаяна. Днес бе първото ѝ истинско излизане.

— Ами, в северната част на парка — започна Вик, — ще видиш полукръг от доста грубо изсечени колони в чест на Тоун. Местните ги наричат „Тоумхендж“.

Бе ред на Марси да се засмее.

— Ще се радвам да ти го покажа. Ако си свободна утре...

— Не съм.

През погледа му премина сянка на разочарование, но той побърза да го прикрие с усмивка.

— Записала си се на друга екскурзия?

— Не. Мисля, че приключих с туристическите групи.

— С теб съм в това отношение. Или не съм, както излиза.

— Просто вече си направих други планове за утре — почувства се длъжна да обясни Марси.

— Е, ако ти се отвори някакво свободно време, чувствай се свободна да ми се обадиш. — Вик бръкна в джоба си, извади една визитна картичка и ѝ я подаде през тясната дървена маса. — Продадох бизнеса, но си запазих номера на мобилния телефон.

Марси пхна визитката в чантата си, без дори да я погледне.

— Всъщност, аз напускам Дъблин утре.

— О. Съжалявам да чуя това. Къде отиваш?

— Ще се видя със сестра ми в Париж за няколко дни — излъгата. По дяволите, така просто бе по-лесно.

— Париж е красив град.

— Да, така е.

— Аз започнах пътешествието си оттам преди няколко седмици. Париж, после Лондон — продължи той, без подкана. — След това Шотландия. А сега тук. Следваща спирка Италия.

— Пътешествието си го бива.

— Ами искам да видя селото, в което е роден прадядо ми, и си дадох сметка, че ако чакам прекалено дълго, може и да не успея. — Той помълча, сякаш очакваше тя да зададе логичния въпрос, но Марси не го направи и Вик продължи: — Баща ми почина от сърдечен удар на петдесет и девет. Майка ми умря от рак на шейсет и две, първата ми жена на петдесет и три, също от рак. Аз току-що навърших петдесет и седем. Предполагам, че не ми остава кой знае колко.

Марси кимна и вдигна празната си чаша.

— В такъв случай, мислиш ли, че бихме могли да изпием по още едно от тези?

— Мисля, че това би могло да се уреди. — Той направи знак на сервитьора да повтори поръчката им. — И благодаря.

— За какво?

— Повечето хора заявяват, че съм глупак, когато им разкажа философията си за живота. Или смъртта, както се оказва.

— На мен ми звучи съвсем логична.

— А на мен ми звучи, сякаш и ти си загубила любим човек на твърде млада възраст.

— Всъщност, баща ми беше почти на осемдесет, когато почина.

— А майка ти?

Марси протегна ръка към приближаващия се сервитьор и се усмихна, когато почувства тежестта на чашата в ръката си.

— На четирийсет и шест. — Тя отпи. — Каза *първата ти жена*. Колко си имал?

Вик се засмя.

— Само две.

— Какво се случи с втората?

— Разведохме се преди една година.

— Съжалявам.

— Недей. Беше катастрофа от самото начало.

Марси отпи отново и зачака той да продължи.

— С първата ми жена бяхме женени почти трийсет и три години — чинно продължи той. — Тя беше гаджето ми от гимназията. Оженихме се веднага след колежа. Бяхме типичната американска двойка. После — типичното американско семейство, с трима сина, къща с четири гаража в Лейк Форест и всичко, което човек може да поиска. А после, един ден Кати каза, че се чувствала някак особено — това бяха точните й думи, чувствала се „някак особено“ — отидохме на лекар, той каза, че имала рак на панкреаса и три месеца по-късно тя почина.

Марси остави чашата си и се втренчи в масата.

— Бях зашеметен. По-зле дори. Бях като откачен. Искam да кажа, за мен Кати бе всичко, разбираш ли? Аз никога дори не съм бил с друга жена дотогава. И внезапно, ето ме, съвсем сам. Е, имах синовете си, разбира се, но те пък си имаха свой собствен живот, с който да се справят. Дейвид и Марк са женени, с малки деца, а Тони е на двайсет и три и завършва магистратура по музика. Имаха си достатъчно грижи. А аз се държа като абсолютен лунатик. В един миг стоя затворен в къщата и отказвам да ходя където и да било, в следващия скитам из града, не се прибирам по цяла нощ и си лягам с всичко, което мърда. Имам предвид, внезапно се оказах новата градска звезда, нали така? И понеже не съм сакат или грозен, жените буквално се нахвърлиха върху мен.

— Курви в урви — отбеляза Марси и вдигна поглед, за да види с облекчение, че Вик се усмихва.

— Тони ги наричаше „Гърдестата гвардия“.

Марси се разсмя.

— Както и да е, един ден реших, че е време да продам къщата. Искam да кажа, с Кати от години говорехме за това. Децата в голяма степен станаха самостоятелни, за какво ни е такава голяма къща, обичайните съображения, нали се сещаш? А сега, когато Кати бе мъртва, останах само аз в седем празни стаи. Беше време да се придвижва напред.

— Специалистите не съветват ли обикновено да не се предприемат големи стъпки поне една година след смъртта на съпруг?

— Би трябвало така да съветват, дори и да не го правят. Но е трудно да се вслушаш в разума, когато не си с ума си. А агентите по недвижими имоти не разбират особено от психологически периоди за размисъл.

— Значи продаде къщата?

— Не. Ожених се за посредничката.

— Какво?

— Да-м. Правилно чу. Добрият стар, някога здравомислещ Виктор Сорвино взема и се оженва за двацет и пет години по-млада от него жена, която познава по-малко от три месеца, едва шест месеца след смъртта на любящата му съпруга, отлита за Лас Вегас и се жени, без да каже на никого, дори без брачен договор, а бракът се оказва абсолютно фиаско от мига, в който той казва „Да“, а тя на практика казва: „А аз не, поне не с теб“ и шест месеца по-късно се съгласяваме да се разведем, като между другите неща, тя взема и къщата, която впрочем понастоящем е обявила за продан.

— Какво ли не правят някои агенти, за да си подсигурят клиенти.

— *Всеки си има история*, помисли си Марси, удивена от чутото.

— Скръбта ни кара да вършим странни неща — заключи той.

Марси мълком се съгласи.

— Извинявай. Не исках да съм груба. Добре ли си?

— Да кажем, че се съвземам. Като алкохолик, предполагам. Не мисля, че някога се съвземаме напълно след смъртта на човек, когото сме обичали. Просто се научаваме да живеем с неговото отсъствие.

— Така ли?

— А имаме ли друг избор?

Марси извърна глава и с благодарност видя сервитьорът да се приближава с храната им.

— Внимавайте, горещо е — предупреди той, докато им поднасяше блюдата.

— Добре изглежда — каза Вик, вдишвайки парата, надигаща се от чинията му.

Марси тутакси си отрязва от овчарския пай.

— Вкусно е — отбеляза тя.

— Мисля, че трябва да се извиня — заяви Вик.

— За какво?

— Задето окупирах разговора цяла вечер.

— Беше ми приятно.

Вик сви рамене.

— Разкажи ми повече за себе си.

— Няма много за разправяне. Съпругът ми ме изостави заради една от треньорките по голф в нашия клуб. Нейният хендикап беше по-нисък от моя — добави тя и усети, че усмивката, която се помъчи да изобрази, увисна на устните ѝ.

— От колко време бяхте женени? — попита Вик.

— От почти двацет и пет години. Тази екскурзия трябваше да бъде вторият ни меден месец в чест на годишнината. Но не се получи точно така.

— Значи си дошла сама. Това е много...

— Глупаво?

— Щях да кажа смело.

— Едва ли много хора биха използвали същата дума, за да ме опишат.

— В такъв случай, удивително е колко могат да грешат хората.

— Да — съгласи се Марси. Наистина беше удивително колко могат да грешат хората.

— Имаш ли деца? — попита той.

— Да. Две.

— Момчета? Момичета?

— По едно от двете. Дарън е на деветнайсет, много висок и красив, ориентира се към стоматологията, като баща си. Работи като помощник в лагер през лятото.

— Звучи забавно. А дъщеря ти? Тя с какво се занимава?

— Девън е на двацет и една, о, не, всъщност сега трябва да е на двацет и три — побърза да се поправи Марси.

Вик наклони глава на една страна, усмихвайки се, за да прикрие очевидното си смущение.

— Девън е момичето, което ти се стори, че виждаш днес следобед?

— Аз я видях.

— Дъщеря ти е тук в Ирландия? — Този път той не се помъчи да скрие объркването си.

— На обиколка в Европа е за лятото — каза Марси. — Не знаех, че ще сме тук по едно и също време, докато не я видях днес следобед. Предполагам, че е променила плановете си в последната минута. Това е лъжа — добави на един дъх тя.

— Някак подразбрах.

— Извинявай.

— Няма нищо. Не ми дължиш никакви обяснения.

— Предполага се, че дъщеря ми се е удавила при инцидент с кану преди около две години — каза Марси. Видя как веждите на Вик се смръщиха, очите му се присвиха. — Преди двацет и един месеца по-точно. Само че никога не намериха тялото ѝ. И аз знаа, *знаа*, че тя все още е жива, че по някаква причина е имитирала смъртта си.

— Защо би направила такова нещо? — попита Вик, както преди бе попитал и Питър.

— За да се махне. Да започне нов живот. Да започне отначало.

— Защо ще иска да започва отначало?

— Защото беше много нещастна. Защото си навлече неприятности... Съжалявам. Може ли да не говорим повече за това?

— Можем да говорим за каквото искаш.

Марси продължи, неспособна да спре:

— Всички останали са толкова убедени, че е мъртва. Но аз съм сигурна какво видях. Видях дъщеря си. Мислиш, че съм луда, нали?

— Мисля, че една майка може да познае детето си.

По лицето на Марси като хладен бриз премина облекчение.

— Господи, ти си мил човек — каза тя.

— А ти имаше твърде знаменателен ден. Хайде. Привършвай. Ще те изпратя до хотела ти.

Марси се пресегна през масата и взе ръката на Вик в своята.

— Имам по-добра идея — каза тя.

---

[1] Моли Малоун — полуисторическа, полулегендарна фигура, известна от песента — химн на града. — Бел.пр. ↑

[2] Статуя на река Лифи в Дъблин, във вид на млада жена, приседнала на склон, с течаща около нея вода. Премахната през 2001 г. — Бел.пр. ↑

5.

Седнала в леглото и взряна през тъмнината в тихичко похъркващия до нея мъж, Марси си мислеше, че сестра ѝ бе права за едно нещо: сексът е като карането на колело. Щом веднъж се научиш как да го правиш, никога не забравяш механизма му, колкото и време да е минало от последния път. И нямаше значение нито какъв вид е колелото, нито колко скорости има, нито колко екстри са добавени, основните операции си оставаха същите: Качваш се; въртиш педалите; слизаш.

А сестра ѝ би трябвало да знае. Както самата Джудит признаваше, тя бе карала много колела.

Марси слезе от леглото и се приближи до прозореца с изглед към улица „Флийт“. Тя бе тиха, макар че изненадващо, в почти два часа сутринта, по нея все още се разхождаха хора. Модерната зона на „Темпъл бар“ всъщност изобщо не затваряше, според Вик, който ѝ посочи няколко оскъдно облечени манекенки, увити като кожени одежди около раменете на известни големци от музикалната индустрия край претъпкания бар на бутиковия хотел.

Отидоха в стаята му по нейно предложение.

— Сигурна ли си? — бе я попитал, когато влязоха в семпло мебелираното елегантно фоайе на неговия хотел.

— Сигурна съм.

Бързо и умело всеки съблече другия, правиха любов с лекота и без усилие. И то няколко пъти, помисли си тя сега, почувствала приятно напрежение между краката си. Кога за последен път двамата с Питър бяха правили любов повече от веднъж за една нощ? Не и от десет години насам, помисли си, но бързо поправи цифрата на дваисет.

Грабна блузата си от близкия стол и я навлече. Меката памучна материя погали зърната ѝ, също като докосването на Вик по-рано. Отначало си мислеше, че би било необичайно ръцете на друг мъж да я изследват толкова интимно. След като почти четвърт век бе с един и същи мъж, тя бе свикнала нещата да се правят по определен начин, в

точно определен ред — кое къде отива, кога и за колко дълго. Тя и Питър отдавна бяха навлезли в един познат ритъм — макар и не ужасно вълнуващ вече, то поне удовлетворяващ и приятен. Но все пак добър, така си бе мислила през цялото време. Сигурен. Гарантиран.

Тя не бе имала желание да променя нещата.

И тогава, в едно бляскаво октомврийско утро, Девън бе подкарала кануто си към центъра на залива „Джорджан“ — студен въздух, умиращи листа в магическа последователност от червено, оранжево и златно — и нищо повече не беше същото.

Марси се отърси от мислите за Девън и огледа стаята, която бе оскъдно декорирана в два-три неутрални нюанса: кремави стени, искрящо бели кувертюри, светли букови мебели. Истински цвят идваше само откъм няколкото жизнерадостни картини от ирландски художници — една на отсрещната стена, друга над леглото. В резултат се получаваха едновременно оскъдност и лукс, опияняваща смесица от старовремски задръжки и модерен декаданс.

Съвсем като мъжа, легнал по гръб по средата на спалнята с небрежно преметнат чаршаф върху все още стройното му тяло. Марси гледаше как гърдите на Вик равномерно се повдигат и спускат, докато спеше. Винаги бе харесвала мъже с косми по гърдите, така и не разбра какво толкова привлекателно намират съвременните жени в някой, който се е епилирал и избръснал до последния косъм. Косматите гърди приличаха на английските градини, неправилни и леко разбъркани, но все пак силни и устойчиви. В косматите гърди има нещо толкова утешително зряло, помисли си тя, върна се до леглото и приседна на ръба му.

Но пък имаше още толкова неща, по които тя се различаваше от останалите жени по отношение схващането им за сексапила. На първо място, тя не си падаше по мускулите. Ясно очертаните бицепси по-скоро я плашеха, отколкото възбуждаха. Както и мъже в униформи от какъвто и да било вид, включително пощальонски. *Ти си по-зле от пудела ми*, натякна й веднъж Джудит. А колко ли жени можеха да кажат, че действително им е приятен звука от хъркането на мъж? Колко от тях го намираха не само за приятен, но и за жизнеутвърждаващ? Когато беше малка, при някое от необяснимите и продължителни отсъствия на майка си, имаше нощи, в които влизаше на пръсти в спалнята на родителите си, лягаше на пода в основата на леглото им и

попиваше силните звуци от хъркането на баща си. Те като приспивна песен изпълваха стаята, уверяваха я в неговото неизменно присъствие и тя неохотно се предаваше на съня.

Питър никога не хъркаше, обаче твърдеше, че тя го прави.

— Трябва ли да спиш по гръб? — питаше обвинително, сякаш тя хъркаше нарочно, за да го предизвика.

С годините недоволството му се засилваше:

— Трябва ли да се въртиш толкова?

— Знаеш ли, че говориш насън?

— Никога ли не можеш просто да лежиш спокойно?

Докато една сутрин, около година след инцидента с Девън, тя се събуди и намери неговата страна на леглото празна. Отиде да го потърси и го намери да спи в стаята за гости.

Така и не се върна.

Пет месеца по-късно напълно се изнесе.

Взе си, всичко на всичко, дрехите и стиковете за голф.

Марси въздъхна, протегна ръка да докосне страната на Вик, но я отдръпна и отново я отпусна в скута си. Какво, за бога, я бе прихванало да спи с мъж, когото едва познаваше, мъж, когото бе срещнала в автобуса, мъж, който все още тъжеше за смъртта на първата си жена, въпреки че се бе развел с втората? *Скръбта ни кара да вършим странни неща*, бе казал той.

Скръбта ли я бе отвела до леглото му?

Или пък благодарността?

Мисля, че една майка може да познае детето си, бе казал той и тя едва се удържа да не скочи през масата в скута му и да не смаже лицето му от целувки. Да, благодаря ти за това, че ми вярваш!

Най-накрая някой да ми повярва.

Толкова ли й трябваше?

А може би надеждата я бе довела дотук? Надежда, позволила на абсолютен непознат да я съблече и приласкае, надежда, накарала я да отговори толкова страстно на докосването му, надежда, че понеже Девън беше жива, значи и тя беше, значи че в онзи ужасен студен октомврийски ден не се бяха удавили двама души и тя най-накрая може да изплюе водата, заседнала в дробовете ѝ от прекалено дълго време, да си поеме въздух и да го издиша, без да има чувството, че гърдите ѝ са пронизвани от нож.

Девън беше жива, което означаваше, че на Марси ѝ е даден втори шанс — шанс да оправи нещата, шанс и за двете да бъдат отново щастливи.

Били ли са изобщо някога истински щастливи?

— Какво има, миличка? — помнеше как я попита една сутрин през юли, преди почти пет години. Нощта, в която всичко се промени. Нощта, в която тя трябваше да престане да се преструва, че са нормално семейство, че всичко ще бъде наред.

Минаваше полунощ. Девън бе навън и купонясваше с приятели. Марси лежеше в леглото, Питър спеше до нея. Тя се унасяше и стряскаше, така и не можеше истински да заспи, докато не се увери, че Девън се е прибрала безопасно. Чакаше я да мине на пръсти покрай спалнята, може би да провре глава, за да провери дали не е будна, за да я целуне за лека нощ. Вместо това обаче Марси я чу да се движи из кухнята и нервно да отваря и затваря вратичките на шкафчетата. Отваря, затваря, отваря, затваря. Първо една, после друга. Отваря, затваря, отваря, затваря.

А после трясък. Звук от счупено стъкло.

Марси скочи от леглото, грабна един халат и изхвърча от спалнята, повтаряйки си, че преиграва, че няма от какво да се тревожи. Девън е била гладна; търсила е какво да хапне и без да иска е бутнала нещо в тъмното. Станало е случайно. Сигурно в същия този момент вече лази на четири крака и се мъчи да поправи белята.

Само че когато Марси влезе в кухнята, тя намери Девън да стои права като истукан до гранитния тезгях, със зейнала уста и отпусната челюст, а очите ѝ празни и налети със сълзи.

— Какво има, миличка? — попита Марси и се приближи.

— Недей — предупредително изрече Девън.

Марси забеляза парчетата стъкло, разпилени около ходилата на Девън, както и лалетата, наполовина изпаднали от каквото бе останало от кристалната ваза. По отворените сандали на Девън бе разлята вода и на лунната светлина червеният лак на ноктите ѝ изглеждаше влажен и лъскав. Дланите ѝ бяха свити в стегнати юмруци от двете страни на тялото, а измежду пръстите ѝ се процеждаха и падаха на пода някакви бели гранули, подобни на сняг.

— Какво е това, миличка? — попита Марси, светна лампата и видя познатата кутия катурната на тезгяха. — Какво правиш със солта?

В отговор Девън вдигна юмруци към лицето си и почна да тъпче солта в устата си.

Марси тутакси се озова до нея и задърпа ръцете ѝ от лицето.

— За бога, Девън, какво правиш? Престани. Ще повърнеш така.

Ненадейно очите на Девън се фокусираха, сякаш едва сега виждаше майка си.

— Майче? — произнесе тя, отвори длани и остави солта да падне на пода.

Марси усети миниатюрните твърди кристалчета да се посипват по босите ѝ ходила.

— Добре ли си? — Тя панически почна да отмята косата на дъщеря си от лицето ѝ, мъчейки се да избърше солта, която упорито се бе полепила по устните и брадичката ѝ.

Девън отмести поглед от майка си към пода.

— О, боже. Толкова съжалявам.

— Какво има, миличка? Какво се случи?

— Не зная. Пресягах се да си взема един плик с чипс и поспрях да се порадвам на цветята. Нали знаеш поговорката: да спреш и да помиришеш розите? Нищо че това са лалета и не миришат. Само че прекатурих вазата и не можах да намеря чипса. Помниш ли Вики? Вики Енкуист? Доста висока, почти метър и осемдесет и два, носът ѝ е леко крив? Беше ми нещо като най-добра приятелка в седми клас, помниш ли я? — изрече на един дъх.

Марси тъкмо се канеше да каже, че не, не помни никаква Вики Енкуист и би ли могла Девън, ако обича, да позабави темпото, защото не звучи смислено, когато дъщеря ѝ продължи:

— Майка ѝ е някаква известна градинарка или нещо подобно. Май си има собствено телевизионно шоу или нещо такова във Ванкувър. Както и да е, тя дойде тази нощ. Вики, искам да кажа, не майка ѝ. На партито у Ашли. И изглеждаше много хубава — каза Девън и внезапно избухна в сълзи. — Носът ѝ изобщо не изглеждаше крив. И се почувствах наистина гадно за всичките пъти, когато я дразнехме. Наистина бях подла с нея, майче.

— Миличка, моля те. Плашиш ме. Искаш ли да седнем?

— Не искам да сядам. Искам да танцувам. — Девън се надигна на пръсти и направи тромав пирует. — Обаче всички останали искат

само да си седят и да се друсат — обясни тя, загуби равновесие и се стовари в ръцете на майка си.

— Това ли е? — попита Марси, задържайки дъщеря си на една ръка от себе си и търсеща настойчиво погледа ѝ. — Ти друса ли се, Девън? Вземала ли си наркотици?

— Толкова съм жадна — каза Девън, без да обръща внимание на въпроса, изтръгвайки се от хватката на Марси.

— Ще ти донеса чаша вода.

— Има вода на пода — заяви Девън, сякаш за пръв път я забелязваше.

— Ще почистя след минутка.

Ненадейно Девън се свлече на колене и почна да събира с длани водата и солта по широките жълтеникави теракотени плочки на пода, сякаш бе дете, което току-що бе открило удоволствието да рисува с пръсти.

— Девън, моля те, миличка, пази се от стъклата. Не, не слагай това в устата си. Моля те, позволи ми да те вдигна.

— Не искам да ставам.

— Трябва да ми позволиш да ти помогна. — Марси успя да издърпа дъщеря си на крака и да я сложи да седне на един от четирите кухненски стола около овалната чамова маса. — Ще ти донеса вода. Моля те, скъпа. Кажи ми какво си взела.

— Просто съм страшно жадна — повтори Девън. — Защо съм толкова жадна? Казах ли ти, че Боби Сондърс беше на партито тази нощ? Той изглежда е голяма хокейна звезда или нещо такова. Май играе за „Мейпъл лийфс“. Всички момичета са луди по него, въпреки че аз лично не го намирам за чак толкова страхотен. Струва ми се леко глуповат. Има една широка шантава усмивка и му липсват два зъба. Както и да е, сваляше всички момичета с реплики като: „Ще правим ли секс тази нощ?“, въпреки че се говори, че си има гадже, което е нещо като супермодел. Беше отвратително. Сецаш ли се изобщо за кого говоря? Ти нищо не знаеш за хокея. Обзалагам се, че тати ще се сети. Тати е много навътре в спорта. — И тя отново се разплака.

С треперещи ръце Марси отиде до мивката и наля на Девън чаша вода, позволявайки на силната струя временно да заглуши налудничавия брътвеж на дъщеря ѝ.

— Девън — каза тя, спря крана и се обърна. Само че Девън вече не седеше на стола. Беше се сгушила на пода в ембрионална поза, коленете ѝ бяха плътно притиснати към синята тениска, лицето ѝ полузаровено в купчина влажна сол, голямо парче стъкло бе притиснато до страната ѝ, само на сантиметри от окото. — Девън? — повтори Марси, но гласът ѝ се стопи в хлип и шепот.

Тя падна на колене до дъщеря си. Парче стъкло прониза тутакси кожата ѝ и тя изохка. Тогава долови слаба въздишка да се отронва от разтворените устни на Девън и разбра, че дъщеря ѝ е заспала. Дълбоко заспала, даде си сметка Марси, когато се помъчи да я надигне.

Замисли се дали да не събуди Питър, но се отказа. Нямаше причина и двамата да стоят будни. Отне ѝ почти петнайсет минути да изведе Девън от кухнята, после да минат по коридора до нейната стая, още дващсет да я съблече и измие, пет да я заведе до леглото ѝ и накрая още петнайсет да се върне и да почисти неразборията в кухнята. Докато се върне в стаята си, Марси бе потънала в пот, а от коляното към глезена ѝ се стичаха кървави струйки. Тя си взе душ, сложи си лепенка на коляното и се върна в леглото.

— Не можеш ли да стоиш мирно? — измърмори Питър и се обърна на една страна.

— Защо седиш тук? — попита Вик сега и очите му намериха нейните в тъмнината на хотелската стая. — Добре ли си?

— Добре съм.

— Плачеш ли?

Марси тутакси изтри сълзите в ъгълчетата на очите си.

— Не. Разбира се, че не. Е... може би малко.

Вик се подпря на лакът и се пресегна за ръката ѝ.

— Съжаляваш, че ние...?

— Какво? О, не. Не. Честно. Заклевам се, не е това.

— Мислила си за Девън — отбеляза той. Името прозвуча лесно, дори свойски в устата му, сякаш я познаваше.

— Да.

— Решила ли си какво ще правиш?

— Не.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита усмихнато. Усмивката му казваше: *Не се и опитвай да ме лъжеш.* — Говоря сериозно. Ще се радвам да се върна с теб в Корк.

Това определено е изкушаващо, помисли си Марси. Би било хубаво да си има компания.

— Не — отговори след минута размисъл. Така нещата само щяха да се усложнят. — Мисля, че това е нещо, което трябва да свърша сама.

Той кимна, сякаш не беше изненадан.

— Обещай, че ще ме държиш в течение.

— Имам картичката ти — каза тя.

— Нали ще се обадиш на мига, в който откриеш Девън? — Името на дъщеря ѝ отново прозвуча с лекота. Дали изобщо някога Марси бе изпитвала подобна лекота, когато ставаше въпрос за дъщеря ѝ?

— Мислиш ли, че ще я намеря? — Внезапно почувства силна нужда някой да я окуражи.

— Зная това.

— Откъде знаеш?

— Защото те познавам.

— Но ти не ме познаваш. Не и в действителност.

— Зная, че си непоколебима и че няма да се откажеш, докато не я намериш.

— *Ще* я намеря — убедено заяви Марси.

— Абсолютно, така е. Това е несъмнено. А ако по което и да е време си промениш решението относно това да се присъединя, ако се нуждаеш от някаква помощ, или просто искаш някой да ти държи ръката, да те почеше по гърба или...

Тя се засмя, когато пръстите му преминаха от ръката към врата ѝ и изчезнаха в кълбото непокорни къдрици.

— О, господи. Сигурно изглеждам ужасно. Косата ми...

— ... е възхитителна.

Тя тръсна глава и къдриците лениво се отгласнаха от челото ѝ.

— Възможно ли е наистина да не знаеш колко си красива? — попита Вик.

— Майка ми все повтаряше, че имам прекалено много коса — каза Марси.

— А моята майка все повтаряше, че ще съм метър и осемдесет, ако само стоя изправен.

— Нищо ѝ няма на стойката ти.

— Нищо й няма и на косата ти.

Марси се засмя.

— Майки — произнесе тя.

— Каза, че твоята починала на четирийсет и шест? Сигурно ти е било много трудно.

— Всъщност — призна Марси, — в известен смисъл беше облекчение.

— Дълго време е боледувала ли?

— Откакто се помня.

Вик наклони глава на една страна, очите му я подканяха да продължи.

— Хвърли се от покрива на една десететажна сграда, когато бях на петнайсет години — заяви Марси.

— Боже мой, много съжалявам.

— Можеш ли да ми направиш услуга? — попита Марси, промъкна се обратно в леглото и придърпа завивките до брадичката си.

— Всичко.

— Може ли просто да ме прегърнеш?

Тутакси усети ръцете му да я обгръщат, дъхът му да стопля врата й, докато тя притискаше гръб към извивката на корема му. Лежаха така, докато най-накрая тя не почувства хватката му да отслабва, а дишането му да преминава към по-бавния ритъм на съня. Тя лежеше в тъмнината, поглъщаше успокояващото му тихо похъркване, после внимателно се измъкна изпод ръцете му, смъкна се от леглото, облече се и излезе на пръсти от стаята.

6.

Първата работа на Марси сутринта бе да се отпише от хотела.

— Виждам, че имате няколко съобщения, които не сте приели — каза ѝ служителят зад рецепцията, докато оправяше сметката си.

— Можете направо да ги изтриете.

— Както желаете. Ако има нещо друго, с което мога да ви помогна...

— Бихте ли ми повикате такси, ако обичате. — Малко след като се бе прибрала в стаята си, Марси бе решила да не наема кола — Линет бе права: Не познаваше пътищата, не бе свикнала да кара от лявата страна на пътя; наистина, щом веднъж пристигнеше, нямаше да има нужда от кола. Нали екскурзоводът ясно бе заявил, че Корк се опознава най-добре пеша?

— Ще намерите такси точно пред главния вход. Имате ли нужда от помощ за багажа?

— Не. Ще се справя. Благодаря.

Отпред чакаше цяла редица таксита. Марси обиколи няколко, докато намери шофьор, който да се съгласи да кара по целия път до Корк, но дори и той настоя да му се плати и за обратния път.

— Добре — съгласи се Марси и се качи на задната седалка. — Просто ме закарайте там колкото е възможно по-бързо. — И то невредима, добави наум, когато водачът включи на скорост и малката кола буквално се изстреля от тротоара.

За късмет, шофьорът се оказа може би единственият човек в Ирландия, който не прояви абсолютно никакво желание да поддържа разговор. Нито пък изпитваше нужда да демонстрира познанията си за ирландската история и фолклор. Предполагам, че никога не е целувал камъка „Бларни“, мина ѝ през ума, докато се мъчеше да се настани удобно на тясната седалка.

Отне им доста, докато се измъкнат от града. Известно време таксито бе затиснато между два огромни багера — „новият национален символ на Ирландия“, бе изсумтял екскурзоводът предишния ден,

когато автобусът им се бе озовал в подобно положение — всеки от които носеше тонове пясък и чакъл. Навсякъде кипеше строителство: прокарваха се нови пътища, разширяваха се стари, нови комплекси с жилищни блокове, много от които представляваха високи сиви бетонни кутии, лишени от чар и характер, изместваха очарователни стари къщички. Марси свали прозореца, но побърза отново да го вдигне, понеже от неспирното блъскане на пневматични чукове главата незабавно я заболя.

Щом стигнаха главната магистрала, нещата се подобриха, макар и съвсем слабо. Натовареното движение се надпреварваше с бързо спускащата се мъгла, както и със силен дъжд от време на време, така че пътните условия далеч не можеха да се нарекат идеални. Марси си спомни как някъде бе чела, че Ирландия е втората най-опасна за шофиране страна в Европа. Не можеше да се сети коя бе първата.

— Близко ли сме вече? — попита тя след почти два часа.

Пристигнахме ли вече? — чуваше гласа на Девън като ехо на своя.

— Още около час — отговори шофьорът. — Хората все забравят как да карат в дъжда.

— Но нали вали почти всеки ден?

— Именно — каза той, сякаш това обясняваше всичко. Марси облегна глава назад и затвори очи. — Къде искате да ви оставя? — попита той сякаш в следващия миг.

— Какво? — сепна се тя, погледна часовника си и установи, че е минал един час, през който изглежда бе спала. Погледна навън през размазания от дъждовните капки прозорец и видя град Корк.

— В кой хотел ще отседнете? — попита шофьорът, проправяйки си бавно път през жестокото задръстване в центъра.

Чак сега Марси се сети, че бе забравила да си резервира хотел. Представи си как Линет клати глава и мълчаливо я укорява, задето не бе мислила *предварително*.

— Всъщност, нямам резервация. Дали случайно не знаете някое хубаво място, което да ми препоръчате?

— Ами, няма да е лесно да се намери. В крайна сметка, разгарът на туристическия сезон е, а и в Корк няма чак толкова много грандхотели.

— Не е нужно да е гранд. Всъщност, предпочитам нещо по-простичко. — По-простичко означаваше по-малък шанс някой да я открие. Не искаше Джудит или Питър да я проследят така лесно, както в Дъблин. Нито пък желаше Вик Сорвино да пристигне на бял кон да я спасява, колкото и изкусителна да бе тази мисъл. Опитът я бе научил, че не може да разчита на никой мъж за спасение. Нито пък би трябвало. Не би било честно и за двамата им.

Марси отвори страничното стъкло, внимавайки вътре да не влезе дъжд. Камбаните на църквата „Св. Ана“ изпращаха началните звуци на „Дани бой“ надолу по хълма и из целия град. Тя се усмихна, гърдите ѝ се изпълниха с вълнение. Нямаше значение къде щеше да отседне. Стига Девън да бе наблизо, можеше да спи и на тротоара, ако се наложеше.

— На „Уестърн“ се намира „Тинанс“ — обади се шофьорът. — Там е с нощувка и закуска и съм чувал, че става, но може и да е съвсем обикновено.

— Обикновено е добре.

Но там всичко беше заето. Както и в следващите шест подобни пансиона, предлагащи нощувка и закуска, наредени един до друг по „Уестърн роуд“. Добре че дъждът най-накрая спря, помисли си Марси, докато влачеше куфара си по предните стъпала на „Дойл Корк Ин“, един от пансионите на същата улица, който още не бе проверила.

— Мога ли да ви помогна с това? — попита един млад мъж, озовал се до нея и готов да вземе куфара ѝ. Беше в края на пубертета и по светлата му кожа имаше белези от варицела в детска възраст. Един особено голям белег се намирал точно между раздалечените му лешникови очи като дупка от куршум. Кичур червеникаворуса коса се извиваше в центъра на челото, а устата му бе пълна до пръсване с огромни зъби.

С подходящи шини това би могло да се оправи, чу Питър да казва.

— Да, благодаря. — Марси последва младежа вътре до рецепцията на миниатюрното фойе. — Имате ли свободна стая?

— Да, струва ми се.

— Слава богу. Бях почнала да губя надежда.

— О, никога не бива да правите това.

Марси се засмя.

— Няма. Благодаря ви. Това е добър съвет.

— Казвам се Колин Дойл. Майка ми ей сега ще дойде. От Америка ли сте?

— Канада — поясни Марси.

— Наистина ли? Неотдавна имахме гост от Канада. Май се казваше Ранди Съливан. Познавате ли го?

— Не, боя се, че не. — Въздържа се да сподели, че в Канада живеят повече от трийсет и три милиона души. Макар че човек никога не знае. Не беше абсолютно невъзможно да се окаже, че го познава. Със сигурност не беше по-необикновено от това да дойде в Ирландия уж на втори меден месец и да открие дъщерята, която бе отписала като мъртва. — Познавате ли това момиче? — попита Марси, измъкна последната снимка на Девън от чантата си и я показа на Колин.

Той я взе от ръката ѝ и няколко секунди я разглежда с увиснали в основата на носа буйни вежди.

— Не бих казал — заяви накрая.

— Сигурен ли сте? Възможно е да е студентка в университета. Разбрах, че той е доста близо до тук.

— Само малко по-нагоре от следващата пресечка — потвърди той. После добави: — Не. Не я познавам. — Върна ѝ снимката. — Изглежда много тъжна, нали?

Очите на Марси тутакси се наляха със сълзи. Нейна беше вината дъщеря ѝ да изглежда толкова тъжна.

— Извинете, че ви забавих — разнесе се писклив глас и една едра жена с прошарена червеникаворуса коса влезе в тясното фоайе. Очите ѝ бяха в същия лешников нюанс като на сина ѝ, но искряха попалаво, сякаш току-що бе правила нещо непозволено. — Аз съм Сади Дойл, собственичка на това славно заведение. — Тя размаха пред себе си големи, изненадващо изразителни ръце, с които описа фоайето, всекидневната от лявата си страна и тясното стълбище отдясно, където всички стени бяха покрити с еднакви тапети на крещящи лилави цветя. Марси не можеше да определи дали жената го бе казала закачливо. — Имате ли нещо против да погледна? — попита Сади Дойл и посочи снимката на Девън. — Симпатично момиче. Макар и малко тъжно, нали?

Марси почувства как сърцето ѝ потъва.

— Дъщеря ви ли е?

— Да. Дали случайно не я познавате?

— Боя се, че не. Тя тук в Корк ли е?

— Да. Опитвам се да я намеря.

— Не знаете ли къде е?

Въпросът сякаш я ужили по кожата.

— В известен смисъл изгубихме контакт.

Сади Дойл се усмихна замислено като че ли разбираше, но в очите ѝ остана сянка на укор.

— Ще ми се да бях от полза. — Тя заобиколи зад тезгяха и отвори книгата за регистрации. — Единична стая струва сто и петдесет евро на нощ.

— Чудесно. — Марси не можеше да си спомни обменния курс на еврото и долара, но реши, че ще се тревожи за това по-късно.

— Колко точно ще останете, госпожо...?

— Тагарт. Марси Тагарт. Ще остана няколко дни. Може би седмица. Не съм съвсем сигурна точно колко. — Колкото потръбва, помисли си тя. — Това проблем ли е?

— Абсолютно никакъв. Само попълнете това. — Сади ѝ подаде лист хартия през рецепцията. — Ще ми трябва и паспорта ви, разбира се. Колин ще ви го донесе след няколко часа. Каква кредитна карта ще използвате?

Марси ѝ подаде картата си „Американ експрес“.

— Ще бъдете в стая седем, по стълбите нагоре и вляво. — Сади Дойл подаде на Марси голям, сложно резбован месингов ключ. — Това е една от най-хубавите ни стаи. Мисля, че ще ви е много удобно в нея.

— Благодаря.

— Късмет в намирането на дъщеря ви.

— Благодаря ви — повтори Марси, прибра снимката на Девън в чантата си и последва Колин нагоре по стълбите.

Стаята беше тясна и претрупана с евтини мебели: двойно легло със стара месингова табла, овехтял на вид гардероб и нощно шкафче в комплект с него, още по-вехта тоалетка, с липсващи дръжки на две от трите ѝ чекмеджета, стол с висока облегалка, тапициран с тежък лилав бродат, оръфан по шевовете и разнебитена махагонова масичка под прозорец с леко захабена завеса и изглед право към друг прозорец на горния етаж на съседния пансион. Тапетите на лилави цветя бяха съвсем леко по-бледи от тези в общите помещения, а килимът

представляваше уморена смесица от мораво и кафяво. Не по-уморена от мен самата, помисли си Марси, плъсна се върху прекалено мекия матрак на леглото и се взря в отражението си в огледалото без рамка на отсрещната стена.

Красива си, чу Вик да шепне в ухото ѝ.

— Да бе, да — присмя се тя и побутна косата си.

— Извинете, казахте ли нещо? — попита Колин.

— Какво? Не. Казах ли? — Не бе разбрала, че момчето беше все още там. Навярно чака за бакшиш, осъзна тя и взе да рови в чантата си за дребни.

— Всичко наред ли е? — нервно попита той, пристъпвайки от крак на крак.

— Да. Всичко е просто чудесно.

— Приятно прекарване — пожела младежът и удари пищялите си в куфара ѝ, докато се обръщаше към вратата.

— Е, не е чак толкова зле — възкликна Марси, след като той напусна стаята, надявайки се сама себе си да убеди. В края на краищата, тя бе свикнала да се самоубеждава, че нещата са различни от онова, което в действителност бяха. Значи, ако си повтореше достатъчно много пъти, че стаята е красива и всичко е наред, несъмнено накрая щеше да си повярва. — Преструвам се, значи съществувам — прошепна тя, приближи се до прозореца, разтвори прашните дантелени завеси и се взря в прозореца на съседния пансион.

Чак след няколко секунди си даде сметка, че някой друг се взира обратно към нея. Млада жена, осъзна Марси. Млада жена, приблизително с ръста на Девън и същата дълга кестенява коса.

— Девън? — прошепна Марси, а жената се усмихна и стеснително ѝ помаха с ръка. До нея внезапно се озова някакъв мъж, с мятащо се в ръцете му малко дете. Ръчичките на детето се протегнаха към жената, пръстите му се хванаха за врата ѝ, а тя го прегърна и обсипа лицето му с целувки.

Не е Девън, тутакси разбра Марси. Девън никога не бе харесвала особено децата.

— По този въпрос съм на страната на Джудит — бе заявявала неведнъж.

— Трябва да престанеш да си въобразяваш, че всяко момиче, което видиш, е Девън — каза си Марси, отдръпна се от прозореца, вдигна куфара от пода и го метна на леглото. Не всяко момиче, с ръста на Девън — *Хубаво момиче с дълга тъмна коса и високи скули, което може би е имало същата походка като Девън и е държало цигарата си по същия начин*, бе казал Питър — бе дъщеря ѝ. Трябваше да спре да мисли по този начин или щеше да полудее.

Твърде късно, мина ѝ през ума, докато разопаковаше нещата си. Окачи колкото дрехи можа на четирите закачалки, които намери в миниатюрния гардероб и натъпка останалите под огледалото в шкафа, който имаше вид, сякаш бе взет от Армията на спасението. Банята беше толкова тясна, че когато отвори вратата, тя се удари във ваната. Вътре нямаше нито аптечка, нито рафтче за тоалетните ѝ принадлежности, така че трябваше да нареди разнообразните кремове, които сестра ѝ бе настояла да купи, по ръба на практичната бяла мивка. Не че имаше някаква полза от тях, помисли си тя. Нямаше как да избегне тясното огледало над мивката и се вторачи във фините бръчици, които бяха почнали да се струват около устата и очите ѝ като нежелана буря.

— Кой те е поканил на това парти? — запита се на глас.

Плисна няколко шепи студена вода на лицето си, после го подсуши с тънката бяла хавлия, окачена на кукичка.

Време ти е за малък лифтинг, чу Джудит да казва.

— Не, благодаря. — Марси отстъпи назад от огледалото и блъсна силно вратата на банята, при което топката на бравата се заби в гърба ѝ като юмрук.

Джудит си бе „направила“ лицето преди около шест години.

— Само малко освежаване — бе заявила тя. — Колкото да не изглеждам толкова уморена.

— Нямаше да изглеждаш уморена, ако беше престанала да тренираш през цялото време.

— Трябва да остана във форма.

— Ти си във великолепна форма.

— Само защото тренирам. Наистина трябва да дойдеш с мен на класа с велоергометрите. Ще ти е от добра полза. И ще извърши чудеса със сексуалния ти живот.

— Нищо му няма на сексуалния ми живот.

— Браво на теб. И все пак, трябва да дойдеш. Както и Девън. Изглежда малко пухкава около хълбоците.

— Какво искаш да кажеш? Девън изглежда страхотно.

— Изглежда пухкава около хълбоците.

— Не разбирам за какво говориш.

— Как е тя напоследък?

— Чудесно. Накъде биеш?

— Нали не ѝ позволяваш да яде прекалено много вредни неща?

— Тя е тийнейджърка, Джудит. Наистина, имам твърде ограничен контрол над онова, което яде.

— Знаеш колко е важна правилната диета.

— В живота има и нещо повече от сурова риба.

— Никой не твърди обратното.

— И какво точно твърдиш?

— Нищо не твърдя.

— Девън си е добре.

— Разбира се.

— Разбира се — повтори Марси сега, върна се в стаята и натика куфара под леглото — единственото свободно място, което успя да намери. Преоблече се в дънки и чиста блуза, взе си чантата, пое си дълбоко дъх, после още веднъж и напусна стаята.

Отиде право в кръчмата, където най-напред бе видяла Девън. „Гроганс хаус“ измърмори на глас, премина моста „Св. Патрик“, зави наляво и почувства облекчение, когато пред нея се появи яркият жълт знак с дебелите черни букви. Кръчмата заемаше приземния етаж на двуетажна сграда с бяла хоросанова мазилка и покрив от черни плочи. Две кръгли старомодни декоративни лампи висяха сред купчина малки пъстроцветни флагчета, украсяващи фасадата. Реклами на „Гинес“ и „Биймиш“ бяха гравирани върху стъклото на широката витрина. Марси не си спомняше нито един от тези детайли от предишния следобед. Възможно ли бе да бърка в кое заведение точно е била? Толкова много бяха наоколо.

Тя предпазливо приближи до входната врата и хвърли поглед през рамо на малкото, достатъчно храбри хора, седнали на външната тераса. Трябваше ѝ само секунда да се увери, че Девън не бе сред тях.

Един мъж излезе, докато тя влизаше и задържа вратата за нея. Гостоприемното бърборене във вътрешността на помещението тутакси я обгърна.

— Виж ти, виж ти — възкликна някакъв глас над врявата. — Върна се да си допиеш чая, нали?

Марси се насочи право към бара.

— Помниш ли ме? — попита тя красивия мъж от другата страна.

— Никога не забравям хубавите лица.

Почувства се странно поласкана. Ръката ѝ тутакси се навря в косата.

— Надявах се да си тук.

Ако младият мъж остана изненадан от забележката ѝ, не го показва. Зелените му очи искряха, а пълните устни се разтвориха в естествена усмивка.

— В такъв случай, мога ли да направя нещо за теб?

— Имаше едно момиче — каза Марси и бръкна в чантата си за снимката на Девън. — Вчера.

— Ах — изрече той. — Момиче...

— Мисля, че беше това момиче. — Тя побутна снимката през бара. — Познаваш ли я?

Той взе снимката и няколко секунди я разучава, клатейки бавно глава.

— Тя мина отвън и ти махна — настоя Марси, мъчейки се да опресни паметта му.

Усмивката му стана по-широка и той върна снимката в протегнатата ѝ ръка.

— Боя се, че много момичета ми махат.

— Нашият Лиъм си е баш мъжът на дамите — подхвърли една сервитьорка на минаване, понесла поднос с празни халби от бира. — Може ли да хвърля едно око?

— Заповядайте. — Марси подаде снимката на Девън на хубавичката млада жена.

Разпуснатите руси къдрици на сервитьорката паднаха върху снимката.

— Х-м — окуражаващо произнесе тя.

— Познавате ли я?

— Прилича малко на Одри, нали? — обърна се към бармана тя.

— Одри? — едновременно попитаха Марси и Лиъм.

— Да. Сещаш се, момичето, дето идва с онова другото, как му беше името? Тихичката, която работи за семейство О'Конър.

— Не съм сигурен, че се сещам за коя ми говориш — каза Лиъм.

— Разбира се, че се сещаш. Детегледачката. Как се казваше? Шанън, струва ми се.

— О, да. Сега разбирам кого имаш пред вид. — Лиъм погледна още веднъж снимката, взира се в продължение на десет дълги секунди и за втори път поклати глава. — М-не. Няма начин това да е Одри.

— Е, признавам, че е малко по-млада от Одри и не изглежда толкова нахакана...

— Тази снимка е правена преди няколко години — обясни Марси.

— Е, ето значи — каза сервитьорката.

— Значи смятате, че това може да е Одри? — попита Марси, мъчейки се да нагоди езика си към новото име. Девън винаги бе харесвала Одри Хепбърн, напомни си тя.

— Е, не мога да съм сигурна, разбира се. Но е възможно.

Марси прибра обратно снимката в чантата си. Сърцето ѝ заплашваше да изскочи от гърдите.

— Знаете ли къде мога да я намеря?

— Съжалявам. Нямам представа — отговори Лиъм и насочи вниманието си към един мъж в далечния край на бара.

— Може да пробвате у семейство О'Конър — предложи сервитьорката. — Шанън е тяхната детегледачка. Тя навярно ще може да ви каже къде да намерите Одри.

— Хей, Кели — провикна се един клиент от масата си до стената. — Какво стана с поръчката?

— Веднага идвам.

— Къде да намеря семейство О'Конър? — подвижна след нея Марси.

— Те живеят на „Адълейд роуд“. Не зная точния адрес. Но е най-голямата къща на улицата. Няма да я пропуснете.

Марси бързешком се отпрати към вратата.

— Благодаря — подвижна назад тя, докато излизаше, но и Кели, и Лиъм бяха заети с клиенти и не я чуваха.

7.

„Адълейд роуд“ се намираше в югоизточната част на града, на около три километра от центъра. Бе изненадващо широка, извиваща се нагоре по стръмния склон улица. Всички къщи бяха на по два етажа и сравнително нови, като със своята застроена площ компенсираха каквото им липсваше в дизайна. Повечето бяха боядисани или в бяло, или в сиво, с черни капандури на предните прозорци. Тук-там се показваше по някоя лилава къща или капандури в ярко пожарникарско червено, които оживяваха монотонността и извикваха лека усмивка на устните на Марси, докато минаваше край тях. Кели бе казала да търси най-голямата къща на улицата, но дотук всичките изглеждаха общо взето с еднакви размери, с тази разлика, че някои имаха по един, а други по два гаража. Бе задухал силен вятър, който донесе със себе си острата миризма на пристанището. Корт притежаваше второто по големина естествено пристанище в света след това на Сидни в Австралия. Преди да дойде тук Марси не знаеше, че градът е главно морско пристанище, но от друга страна, тогава тя почти нищо не знаеше за Ирландия.

— Ирландия е най-красивата страна в света — чу Девън да произнася, докато следваше поредната извивка на пътя. — Тати ми разказва всичко за нея. Той казва, че ще идем там веднага щом намери малко свободно време.

— Това е хубаво. — Марси бе решила да не споделя с четиринайсетгодишната си дъщеря, че Питър обещаваха това откакто се бяха запознали и че всяко свободно време напоследък прекарваше на игрището за голф.

— Той казва, че там има всичко: планински вериги и високи скали, гористи речни долини и плажове — дърдореше тя, сякаш четеше от някоя брошура, — и че градовете са модерни, но селата са старинни, и че има огромни замъци и планински пътеки, издялани във вулканична скала, и манастири, останали още от шести век.

— Звучи чудесно.

— Той казва, че ще отидем там много скоро. Може би дори още това лято.

— Не се обнадеждавай прекалено, миличка. Сигурна съм, че тати има добри намерения, но...

— Но какво? — Очите на Девън се присвиха, веждите ѝ се смръщиха.

— Но той е твърде зает човек.

— Той ще ме вземе мен. Ние ще отидем. Ти не си длъжна да идваш, ако не искаш.

— Никога не съм казвала, че не искам да дойда.

— Защо трябва винаги всичко да разваляш? — С тези думи Девън скочи от стола и изхвърча от кухнята.

Права е, помисли си Марси сега, усещайки мускулите на глезените си да се схващат от напрежение. Аз наистина развалям всичко.

И тогава видя къщата.

По-голяма от всички останали на улицата поне с една трета, тя освен това се отличаваше с жълтата си тухлена фасада, извитата алея, очертана с цветни лехи и две балкончета в стила на Ромео и Жулиета под високите от пода до тавана прозорци на втория етаж. Две тънки бели колони се издигаха отстрани на черната двойна входна врата и придаваха на къщата бегла — макар и невярна — южняшка атмосфера. Прекомерно широк път водеше до троен гараж с врати от тъмно, излъскано до блясък дърво. Изглеждаше, сякаш архитектът не бе успял да избере измежду множество съперничещи си стилове и затова бе приложил всичките.

А сега какво, зачуди се Марси, продължи още малко нагоре по улицата, после се обърна, върна се обратно и приближи къщата с жълтите тухли от противоположната страна. Дали да предприеме пряк подход и просто да се приближи по входната алея, да позвъни на вратата и да поиска да говори с Шанън?

— Мога ли да ѝ кажа кой иска да я види? — чу госпожа О'Конър да пита.

Може би даже нямаше да отвори госпожа О'Конър, реши Марси и замени сътвореният от въображението ѝ образ на млада жена с по-възрастен вариант. Навярно домашната помощница, помисли си и облече жената в спретната сива униформа, като прихвана косата ѝ в

стегнат кок на тила. А може би самата Шанън щеше да отвори вратата. „Скромната“ я бе описала Кели. Марси си представи слабичко момиче със светла кожа и медноруса коса.

Накрая се спря на госпожа О'Конър.

— Тя не ме познава — представи си как обяснява Марси на любопитната собственичка на къщата. — Но ми се струва, че може би познава дъщеря ми. Ето нейната снимка. Вие познавате ли я?

— Да, защо? Мисля, че това е Одри. — Въображаемата госпожа О'Конър обръща поглед от снимката към вътрешността на къщата. — Шанън, би ли дошла за минутка? Тук има някой, който би желал да говори с теб за Одри.

— Знаеш ли къде мога да я намеря? — настойчиво пита Марси слабичкото привидение, което се приближава.

— О, разбира се. Тя живее близо до университета — с лекота произнася Шанън. — Мога да ви заведа при нея, ако искате.

— Много бих искала.

Наистина ли щеше да е толкова лесно, запита се Марси и с усилие пое по алеята на семейство О'Конър. Или щеше да се случи точно обратното? Дали, който и да отвореше входната врата, нямаше да я затръшне в лицето ѝ, щом тя съобщи защо е дошла? Дали нямаше да ѝ откажат да разговаря с Шанън или пък Шанън просто щеше да поклати глава, както Лиъм по-рано, и да каже: „Не, това не е Одри“?

— Има само един начин да разберем. — Марси натисна звънеца, после повдигна месинговото чукче във формата на джудже и няколко пъти почука по черното дърво, затаила дъх, ослушвайки се да долови звук от приближаващи се стъпки. Такива не последваха и тя отново натисна звънеца. Пак нищо. — По дяволите.

Нямаше никой вкъщи.

Защо винаги се случваше единственото, което не си си представял, единственият изход, който не си очаквал, питаше се Марси. И сега какво?

— Ще чакам. — Какво друго би могла да стори?

Огледа се за място за сядане, но не откри нищо, дори ствол на дърво, на който да се облегне. Подобно на много други нови квартали, и този бе в голяма степен лишен от дървета. В съвременна Ирландия изглежда, че сивото бе новото зелено. Марси вдигна поглед към отрупаното с облаци небе. Стига да не завали, каза си тя.

Вали, излива се порой — чу майка си да пее, мекият ѝ глас се заизвива нагоре по хълма. Измамно успокояващият тон не спираше, виейки се около Марси подобно на вихрушка от есенни листа. Старецът похърква^[1].

Запъти се обратно надолу. Правеше по-широки крачки от необходимото, размахала решително ръце, сякаш предупреждаваше майка си да стои настрани. *Удря си главата, ляга в кревата.* Упоритият глас на майка ѝ я следваше, понесен от вятъра.

— Пак почва — спомни си Марси как шепне на Джудит. Беше, на колко... само на дванайсет по онова време?

— Кое почва?

— Онова, с мама. Пак почва.

— Откъде знаеш? — питаше Джудит. Въпреки че бе по-голяма от Марси с две години, тя по-бавно усещаше приближаващата катастрофа.

— Чувствам го.

Джудит възрази:

— Просто е потисната, понеже вали. Знаеш колко лично приема времето.

— Казвам ти — не отстъпваше Марси. — Пак почва.

— Мамка му — изруга тя сега и спря, когато стигна до дъното на улицата. Какво търсеше отново в самото начало? Сега щеше да се наложи да се изкатери по целия път обратно. Погледна си часовника. Почти четири часа. Май трябваше да се отправи назад към главната част на града, да хапне нещо и да се върне по-късно.

Само че, бе твърде късно за обяд и твърде рано за вечеря, пък и така или иначе, нямаше никакъв апетит.

— Трябва да хапнеш нещо — повтаряше ѝ Джудит след инцидента с Девън. Както и след като Питър я бе напуснал. — Трябва да си пазиш силите — настояваше тя и навираше препълнената лъжица с фъстъчено масло между плътно стиснатите устни на Марси.

Тя затвори очи, мъчейки се да прогони милиардите неприятни спомени, връхлитащи мозъка ѝ.

— Достатъчно — изрече на глас, който се стопи под колелата на минаваща кола. Ролс или бентли, предположи тя и навреме отвори очи, за да види големия черен седан, изчезващ зад завоя. Инстинктивно се досети, че принадлежи на семейство О'Конър. Хукна нагоре по

улицата, на върха на хълма спря да си поеме дъх и видя как колата спира колебливо пред алеята на жълтата тухлена къща.

От около петдесет метра забеляза една жена да излиза от пасажерската страна на колата с пликове с покупки в ръце. Тя стигна до входната врата, обърна се и подвижна на шофьора, който тъкмо влизаше в гаража:

— Не забравяй зеленчуците в багажника.

Жената беше млада, в началото на трийсетте, много хубава. Кестенявата ѝ коса стигаше до раменете, краката, макар и жиливи, бяха добре оформени. Беше облечена в морскосиня пола до под коленете и отпусната синя жилетка над блуза с консервативна щампа. По лекотата, с която жената разговаряше със своя спътник, Марси разбра, че това трябва да бе госпожа О'Конър, а не детегледачката.

Шансът ти е сега, каза си тя, докато жената ровеше в марковата си чанта за ключовете. Марси си наложи да помръдне, насила постави единия си крак пред другия, ала спря рязко, когато само след секунди мъжът се показва от гаража с ръце, отрупани с покупки. Забеляза, че е по-възрастен от жената поне с десет години и че успява да запази достолепното си излъчване, дори докато се мъчеше да крепи покупките да не изпадат от торбите.

— Ще се справиш ли? — попита жената от прага.

— Пази се от пътя ми, жено — през смях отговори съпругът ѝ. След секунди, все още смеейки се, те изчезнаха във вътрешността на къщата и вратата се затвори зад тях.

— Господин и госпожа О'Конър предполагам — произнесе Марси, възхитена от приятелските им отношения. Помъчи се да си спомни кога за последно двамата с Питър се бяха смели заедно по този начин. За каквото и да е. Може би в началото, допусна тя. Преди Девън. — Престани. Не си честна. — Колкото и да бе изкусително, не можеше да обвинява Девън за всички проблеми в брака си.

Нежеланият и неканен глас на Джудит отново напомни за себе си:

— Сигурна ли си, че го искаш? — бе я попитала тя, когато Марси ѝ съобщи, че е бременна. — Никога повече няма да имаш и минутка спокойствие, знаеш това. Все ще чакаш, ще гледаш...

— Млъкни, Джудит — бе отсякла тогава Марси.

— Млъкни, Джудит — каза и сега, потри чело и се запита къде ли може да е Шанън. Навярно с децата на семейство О'Конър, реши тя. Може да ги е извела на разходка. Може да си играеха в някой парк наблизо. А може и днес да е почивният ден на детегледачката, а децата да прекарват следобеда с баба си и дядо си.

Толкова много „може“.

Марси реши да даде на семейство О'Конър няколко минути да разопаковат покупките си, преди да ги атакува.

— Можеш да го направиш — даде си кураж тя и извади снимката на Девън от чантата си, чудейки се от какво толкова се бои. Че О'Конър няма да разпознаят момичето от снимката?

Или че ще я познаят?

Миг по-късно въздухът се изпълни с бебешки рев и една млада жена, бутачка количка, се показва иззад завоя на улицата.

Със затаен дъх Марси се взираше, докато видя ясно момичето. Точно каквато си я представях, помисли си. Гледаше я удивено — слабичка, с бледа кожа и дълга, медноруса коса. Хубава по един ненатрапчив начин. Не от онези, които привличат внимание с прекалено много хитрини. Беше облечена в сини дънки и светло яке, раменете ѝ бяха леко приведени напред, докато буташе количката.

— Хайде. Какво чакаш? — запита се тя, говорейки в яката на шлифера си. Но краката ѝ все още отказваха да ѝ се подчиняват. Ами ако това не беше Шанън? Не можеше просто да заговаря всяка жена наоколо, която буташе детска количка.

Момичето обаче зави към къщата на семейство О'Конър и мина по оградената с цветя алея към входната врата. Даже и да беше забелязала Марси, застанала отстрани на пътя, тя с нищо не го показва.

— Сега — каза Марси и едва не се препъна в собствените си крака, втурвайки се напред. — Извинете, мога ли да говоря с вас за минутка? — Гласът ѝ бе по-скоро шепот. — Извинете — повтори малко по-силно.

Входната врата обаче вече се отваряше и господин О'Конър изпълни рамката.

— О-хо, здравей, малкото ми ангелче — каза той и взе ревящото бебе в ръцете си. — На тати му липсваше малката принцеса. Наистина. Как беше тя следобед? — попита той Шанън. — Още има колики, доколкото виждам.

Марси не можа да чуе отговора на Шанън. Гласът на младата жена бе твърде тих, за да преодолее разстоянието помежду им. Особено след като бризът се бе засилил, носейки със себе си предвещание за дъжд. Марси направи още една крачка напред, а господин О'Конър внесе бебето вътре и затвори вратата след себе си, докато Шанън закара количката отстрани на къщата.

Марси набързо прекоси пътя, надявайки се да пресрещне Шанън на връщане към входната врата. Но след като няколко минути нямаше и следа от нея, Марси заключи, че тя сигурно е влязла през някой страничен вход. Един поглед отстрани на къщата потвърди наличието на втора врата.

В такъв случай, звъниш на вратата, искаш да говориш с Шанън и ѝ показваш снимката на Девън, мълком се инструктира Марси. Колко пъти вече си бе повторила това? Шанън или щеше да потвърди, че снимката е на приятелката ѝ Одри, или нямаше.

А какво ако тя я познаеше, но откажеше да разкрие местонахождението на Одри? Ако Девън вече ѝ е разказала за майка си, как тя ѝ е пречила по всевъзможни начини и затова се е наложило да имитира собствената си смърт, за да избяга колкото се може по-далеч от нея? Тогава какво?

Дали веднага след тръгването на Марси, Шанън нямаше да се озове на телефона, за да предупреди Девън, че майка ѝ е тук, в Корк, понеже някак си е разбрала, че двете са приятелки и сега кръстосва града, спира непознати на пътя, показва им снимката ѝ и е въпрос само на време да попадне на някой, който да я насочи право към Девън?

Какво щеше да стане тогава?

Девън можеше да отпътува без да се обади на когото и да било, да отлети за Испания, Южна Америка или Австралия. Някъде, където майка ѝ никога не би могла да я намери. Дали щеше да постъпи така?

Марси усети как раменете ѝ увисват, а коленете ѝ омекват. Дъщеря ѝ щеше да постъпи точно така, даде си сметка тя. Именно затова толкова се колебаеше, дърпаше се инстинктивно, защото не можеше да се изправи срещу Шанън и отново да изгуби дъщеря си. Трябваше да е търпелива. Налагаше се да почака. Да чака и да наблюдава.

Все ще чакаш, ще гледаш... — бе казала Джудит.

Бе започнал да ръми лек дъждец. След още няколко минути щеше да се засили и да зачести. Трябваше да си хване такси и да се върне в центъра, преди да е подгизнала до кости. Щеше да се върне тук утре. И на следващия ден. И на по-следващия. В крайна сметка, каза си Марси, слизайки забързано по склона, Шанън щеше да я отведе до Девън.

— Я виж ти, все насам те дърпа, а? — каза Лиъм, когато Марси влезе в „Гроганс хаус“. Усмивката му показваше, че я бе очаквал. — Сядай, скъпа. Ще ти донеса един чай. — Той махна към една празна маса в далечния край на претъпканото помещение.

Едва пет часа и мястото вече беше почти пълно, забеляза Марси. Никой никога ли не се прибираще у дома си?

— Е, намери ли Одри? — попита Кели, появила се внезапно до нея.

— Не, но намерих Шанън.

— Тя успя ли да ти помогне?

— Не съм говорила с нея.

— Защо не?

— Сложно е — след известна пауза каза Марси.

— Кое е сложно? — попита Лиъм и постави на масата димящ чайник с чай, заедно с две чаши, после се настани на стола срещу нея. — Нали нямаш нищо против да ти правя компания? В почивка съм, а ти изглеждаш, сякаш имаш нужда от малко компания. Знаеш ли, че си подгизнала от дъжда?

Марси побърза да свали шлифера си и почна да попипва косата си.

— Не можах да намеря такси...

— Остави косата си на мира — каза той. — Така си е напълно секси, да ти кажа.

Марси се засмя, поласкана, въпреки волята си.

— Така е по-добре. Е, кое е сложното?

— Че кое не е?

Бе ред на Лиъм да се засмее.

— Гладът не е сложен — заяви той. — Обзалагам се, че би хапнала нещичко.

— Ще ми препоръчаш ли нещо?

— Аз бих опитал специалитета. Кели, ще донесеш ли на дамата специалитета? За моя сметка — добави той.

— Не, не бъди глупав. Не мога да ти позволя да направиш това.

— Смятай го за свършено. Това е начинът ми да се извиня за грубостта си по-рано.

— Не си бил груб.

— Бях малко безцеремонен. Сещаш се, относно Одри.

— Да не искаш да кажеш, че я разпознаваш на снимката?

Той наля и на двама им пълни чаши с чай.

— Е, може и малко да съм прибързал с преценката си.

— Искаш ли да разгледаш снимката отново? — Марси вече бъркаше в чантата си.

— Пий си чая — нареди той и взе снимката от ръката ѝ.

Марси се подчини, вдигна чашата до устните си и отпи дълга глътка, без да откъсва очи от неговите.

— Е?

— Допускам, че може и да е Одри.

Марси се помъчи да преглътне нарастващото си вълнение с нова глътка чай.

— Знаеш ли каква е фамилията ѝ?

Лиъм поклати глава.

— Какво знаеш за нея?

— Боя се, че не много. Говорили сме само два пъти. Тя се премести тук преди около година. От някакъв малък град западно от Лондон, така мисля, че каза.

— Има ли английски акцент? — Девън винаги е имала добър усет за акценти, припомни си Марси, сещайки се за изпълненията ѝ в различните пиеси в гимназията.

— Предполагам. Определено не е ирландски, но не съм обръщал чак толкова внимание. Тя в действителност не е мой тип. Аз лично предпочитам малко по-възрастни жени. — Игрива усмивка заигра на устните му.

Той да не би да флиртува с мен, зачуди се Марси, но отпъди тази мисъл и се облегна назад.

— Ще ми направиш ли една услуга? Можеш ли да ми се обадиш следващия път, когато я видиш? Искам да кажа, на мига. А също и да

не ѝ казваш, че се опитвам да я намеря?

— А ти можеш ли да ми кажеш защо трябва да правя тези две неща?

— Сложно е — повтори Марси. Можеше ли да му вярва, че няма да я издаде?

— Можеш ли поне да ми кажеш името си?

— Марси — каза след няколко секунди колебание, решавайки, че все на някого трябва да се довери. — Марси Тагарт. Убедена съм, че момичето, което познаваш като Одри, всъщност е моята дъщеря Девън.

В очите на Лиъм се четеше дълъг списък с въпроси, но той не изрече нито един от тях. Вместо това измъкна от джоба на бялата си риза молив и го плъзна през масата.

— Напиши ми номера на мобилния си телефон на тази салфетка. Марси почна да пише номера, но внезапно спря.

— О, господи. Не мога. Аз го изхвърлих.

— Изхвърлила си телефона си?

— Хвърлих го в реката.

— И защо, за бога, ще правиш това?

— Слож...

— ... но е — довърши вместо нея Лиъм. — Схванах. Е, как точно предлагаш да се свържа с теб?

— Аз съм отседнала в „Дойл Корк Ин“ на „Уестърн роуд“ — каза му Марси.

Лиъм кимна, взе си обратно молива и надраска собствения си номер върху салфетката.

— Май ще трябва ти да ми се обаждаш периодически. Така изглежда ще е по-лесно.

Марси едва не избухна в сълзи.

— Това наистина е страшно мило от твоя страна.

— Понякога трябва да разчитаме на благоволенieto на непознати — отбеляза той и в дълбоките му зелени очи проблесна искрица.

Марси разпозна известния цитат на Тенеси Уилямс от „Трамвай «Желание»“. Тя вдигна чашата си и я чукна в неговата.

— За благоволенieto на непознатите.

Неочаквано Лиъм се усмихна срамежливо.

— За намирането на дъщеря ти — каза той.

---

[1] Английска детска песничка. — Бел.пр. ↑

8.

Винаги започваше по един и същи начин.

С меки думи и привидно проста молба.

— Скъпа, ела и полегни до мен за минутка — казваше например майка ѝ и привикваше Марси в леглото си, макар да беше едва обяд. — Зная, че си само едно малко момиченце, но ти си толкова мъдра и съобразителна. Разбираш толкова много неща. Смяташ ли, че би могла да ми помогнеш с един дребен проблем?

Или:

— Миличка, знаеш колко много държа на мнението ти. Ела, седни на леглото и ми кажи, според теб, коя рокля трябва да сложа за партито довечера. Червената или синята?

Или пък:

— Марси, сладкото ми ангелче. Зная, че си прекалено малка още да мислиш за момчета, но се нуждая от съвета ти, какво да правя с баща ти.

Марси се преобърна върху прекалено мекото двойно легло в стаята си в „Дойл Корк Ин“ и захлупи глава с ръбестата възглавница, за да не чува размяната на реплики, която следваше неизменно. Ала беше твърде късно. Майка ѝ вече бе до нея, шепнеше в ухото ѝ, молеше за помощ, която всъщност не желаше, за мнения, които набързо отхвърляше, и за съвети, в които никога не се вслушваше.

— Мисля, че трябва да сложиш червената — каза веднъж Марси, приседнала на ръба на леглото на майка си. Наблюдаваше я как рови нервно в гардероба си, измъква дрехи от закачалките и безцеремонно ги захвърля върху перленосивия килим под краката си.

— Наистина ли мислиш, че червената е по-хубава, скъпа? И защо така? Смяташ ли, че изглеждам по-добре в ярки цветове? Да не би в синята рокля да приличам на умита? Да не ме прави дебела?

— Никога не би могла да изглеждаш дебела.

Внезапна заплаха от сълзи.

— Мислиш ли, че съм качила килограми? Това ли е?

— Не, аз...

— Напоследък дрехите малко ми стягат, макар че, нали знаеш, според мен това е изцяло по вина на производителите, с техните объркани етикети. Искам да кажа, купуваш си същия размер, както винаги, и изведнъж той не ти става и почвам да се чудя — някакъв заговор ли е това за объркване на жените, за да ги накарат да се чувстват унижени и безпомощни, понеже вече никога не можеш да разчиташ на размерите. Трябва абсолютно всичко да пробваш. Кое то отнема много време и е ненужно. Не би трябвало да се налага да пробваш всичко. Не бива да става така. Трябва да можеш да влезеш в един магазин, да си харесаш панталони например, да кажеш, че искаш един чифт шести номер, понеже винаги си носила шести номер, или може би осми, няма нищо лошо да си осми размер, или десети, или дори дванайсети, или четиринайсети, или шестнайсети. Няма нищо лошо в това. Лошото е, че производителите нарочно объркват жените, играят си игрички с нас, обърни внимание — „игрички“, карат ни да изпитваме несигурност относно телата си, да се чувстваме дебели, когато сме си все същия размер, както винаги. Изобщо не сме дебели. Мислиш ли, че аз изглеждам дебела?

— Мисля, че изглеждаш крас...

— Притеснявам се за Джудит. Струва ми се, че е качила няколко кила. Има страхотни крака, но има също така склонност към напълняване.

— Не, тя...

— Убедена съм, че е качила няколко кила. Около таза и бедрата. А не можеш вече да го пренебрегваш и да казваш, че е бебешка пухкавост. Не и когато си почти на четиринайсет. Не ѝ правиш никаква услуга като ѝ казваш, че ще го преодолее с възрастта. Трябва да ѝ казваш истината. Аз споделих с нея, че за нещастие има същата структура като баба си — майката на баща ти, не моята майка, моята майка винаги е била напълно слаба и елегантна, обаче жените от страната на баща ти винаги са имали предразположение към покачване на килограми, особено около бедрата, а Джудит се е метнала на тях горкичката, така че трябва да е особено внимателна, не може да си позволи да се отпусне, тъй като обществото е изключително жестоко спрямо жените, които не се грижат за себе си. Винаги трябва да се представяш в най-добрата си светлина. Моделиерите не правят дрехи

за дебели хора, казах ѝ. И не е лесно, тъй като производителите заговорничат, за да притесняват жените и това не е честно. Просто не е честно. — Заплахата от сълзи се реализира. Майка ѝ почна да крачи напред-назад пред Марси.

— Мамо, какво има? Какво не е наред? Защо плачеш?

— Плача, понеже това е толкова тъжно. Светът е толкова жестоко място. И понякога чувствам ужасно отчаяние. За теб. За Джудит. За всички нас. — Тя затръшна вратата на гардероба, веднага след което го отвори, пак го затвори и пак го отвори.

— Ще ида да извикам татко.

— Не. Не прави това.

— Страх ме е. Ти ме плашиш.

— О, миличка. Няма от какво да се страхуваш. Всичко ще бъде наред. Снощи чух най-чудесното нещо по телевизията. Давах един доктор по новините и той съобщи, че оставало ѝ толкова малко да открият лекарство против рака. Ще видиш. Това ще се случи в твоя живот. В моя навярно не. Но в твоя със сигурност. Хората ще живеят много по-дълго, отколкото днес. Наистина ще живеят до двеста години, а може и вечно. Не е невъзможно. А ти си такова миличко момиче, Марси. Толкова сладка и чудесна. Заслужаваш да живееш вечно. Само да можехме да направим нещо с косата ти. Толкова много коса за такова мъничко лице.

Марси отметна косата от челото си, надигна се и седна в леглото си в „Дойл Корк Ин“. Взря се в радиочасовника на миниатюрното нощно шкафче отстрани, мъчейки се да прогони болезнения образ на майка си. Почти четири сутринта. Оставаха няколко часа до съмване. Тя се плъсна отново назад, превъртя се от едната страна на другата, после обратно, без да спира да чува ехото от отварянето и затварянето на вратата на гардероба на майка си.

— Такава каша забърках — хленчеше вече неконтролируемо майка ѝ. — Разочаровах всички.

— Не, не си.

— Напротив. Погледни ме. Какво съм постигнала? Нищо. Нямам нищо.

— Имаш татко. Имаш мен и Джудит.

Майка ѝ се втренчи в Марси така, сякаш гледаше през нея, сякаш тя не съществуваше.

— С Джудит се наложи да ми направят цезарово сечение — съобщи тя. — Разправяла ли съм ти някога за това? — продължи, без да чака отговор: — Беше ужасно. Биха ми една отвратителна, огромна инжекция — вкарват ти я право в гръбнака. Предполага се, че ще те замрази от кръста надолу, само че ми сложиха прекалено много и аз се смразих до гърдите. Чувството беше, сякаш не мога да дишам. Плачех, казвах им, че не мога да дишам, ала докторите настояваха, че си дишам чудесно, въпреки че усещах, че умирам. Можеш ли да си представиш? Мислех си, че умирам. И бях толкова уплашена. Толкова уплашена — повтори тя. Раменете ѝ се тресяха под силата на хлиповете ѝ.

После внезапно се срина на пода, свита в утробна поза и тутакси заспа.

Спа през цялата останала част от деня, а на следващата сутрин беше изчезнала.

— Къде е мама? — припомни си как попита Марси на следващата сутрин, когато слезе за закуска.

Джудит сви рамене. Тя разряза на малки парченца омлета, който баща ѝ бе приготвил, набодде едно на вилицата си, вдигна го до устата си, след което недокоснато го върна обратно.

— Няма я.

— Къде е отишла?

— Където обикновено ходи — бе отговорила Джудит.

Което означаваше, че никой не знае. Майка им периодично изчезваше. Обикновено за няколко седмици. Понякога по-малко, понякога повече. Никой никога не знаеше къде ходи. След първите няколко пъти баща им бе престанал да я търси, престана да алармира полицията, да наема частни детективи, да претърсва убежища за бездомни, да оглежда мръсните, парцаливи тела, заспали върху уличните шахти. Един път, когато Марси бе тийнейджърка и бе излязла с приятелки от училище, ѝ се стори, че вижда майка си да рови в кофа за боклук пред витрината на някакъв магазин, но се извърна, преди да се увери и побърза да насочи приятелките си в друга посока.

Баща ѝ се бе опитал да им обясни, използвайки модерната терминология:

— Майка ви страда от маниакална депресия. Няма за какво да се тревожите. Тя няма да умре. Не е опасна. Просто понякога се вълнува

прекалено много, а след това ужасно се потиска. Но докато си взема лекарството, ще е в състояние да се справя съвсем добре.

Само че тя мразеше лекарството си. Карало я да се чувства, по нейните думи: „като пеперуда, която се мъчи да размаха крила в казан с мармалад“. Така че спираше да го взема. И тогава целият цикъл се повтаряше: обратите в дивото ѝ настроение, прекалено бързото говорене, прекалено честото прекъсване, свръхнапрежението, което съпътстваше дори и най-баналните ежедневни действия, истеричните изблици на смях, ужасяващите захласвания от плач, внезапното заспиване, финалната сцена на изчезване.

На Марси не ѝ трябваше дълго време да се научи да разпознава знаците. Стана много добра в предсказването на това, кога се очаква майка ѝ да откачи.

— Случва се отново — съобщаваше на Джудит. И неизменно се оказваше права.

Освен веднъж.

— Добре, стига толкова — отсече Марси, скочи от прекалено мекото си легло и светна лампата. Трябваше да си вземе някаква книга. Кой отива на почивка без книга? Нещо — каквото и да е — което да ангажира ума ѝ, да държи призраците от миналото на разстояние. Щеше да си купи веднага щом магазините отвореха. Както и нов мобилен телефон, реши тя, отиде до прозореца и погледна през прашната дантелена завеса към затворените капаци на отсрещния прозорец. Продължаваше да стои там и да се взира, когато нощното небе почна да се прояснява и камбаните на шандонската църква „Св. Ана“ обявиха началото на новия ден.

Веднага щом магазините отвориха, Марси си купи нов мобилен телефон и се обади на Лиъм.

— Събудих ли те? — попита тя, когато чу сънливия му глас.

Какво ѝ ставаше? Защо му се бе обадила толкова рано? Защо изобщо му се бе обадила, за бога? Той ѝ беше казал да му се обаждат периодично, но не и рано на следващата сутрин. Какви ги вършеше тогава? Само защото бе поседял с нея почти двацет минути вчера следобед, не означаваше, че наистина го е грижа за проблемите ѝ. Той по природа си бе свалач и само ѝ се подиграваше с вниманието си.

Всъщност изобщо не го бе грижа нито за нея, нито за дъщеря ѝ. Просто я съжаляваше.

— Много съжалявам, че те обезпокоих.

— Случило ли се е нещо? Намери ли Одри?

— Не. Аз... аз... си купих мобилен телефон — изломоти тя и набързо му издиктува номера. — Много съжалявам за безпокойството. Просто си помислих, че така ще можеш ти да ми се обадиш...

— Веднага щом я видя — довърши изречението ѝ Лиъм. — Обещавам — добави той, сякаш разбираше нуждата на Марси от окуражаване. — Е, какви са плановете ти за днес?

Марси му разказа за намерението си да провери в университета.

— Късмет — каза той и затвори, преди тя да успее да се извини отново.

Ще имам нужда от него, помисли си Марси, пусна телефона в чантата си и се отправи към кампуса на университета.

Според брошурата, осигурена от Туристическия център, Университетът на Корк е основан през 1845 година и понастоящем е един от водещите ирландски изследователски институти. Разположен на хълм с изглед към долината на лека Лий, кампусът представляваше приятна смесица от старото и новото, привлекателен четириъгълник с пъстроцветни градини и горички, сред които бяха разпръснати стари сгради с готическа ренесансова архитектура, както и модерни постройки от бетон и стъкло. Повече от седемнайсет хиляди студенти посещаваха четирите основни колежа: един по изкуства, келтски изследвания и обществени науки; един по бизнес и право; един по медицина и здравеопазване; и един по инженерство, естествени и хранително-вкусови науки. Университетът приютяваше също и Ирландския институт по китайски изследвания, което според Марси навярно обясняваше големия брой азиатски студенти, които виждаше постоянно, откакто бе влязла в кампуса.

Знаеше, че бе малко вероятно Девън да се запише в нещо, свързано с медицина, бизнес, инженерство или право и затова Марси реши да се съсредоточи върху изкуствата. Дъщеря ѝ винаги си бе падала по театъра. Още от малка мечтата ѝ бе да стане актриса. Като

тийнейджърка често говореше, че ще отиде в Холивуд. Марси се бе опитала да я разубеди: „Цял живот ще те отхвърлят“ — бе заявила тя.

Трябваше повече да я подкрепям, помисли си тя сега, крачейки по пешеходната алея от тухли и бетон, пресичаща кампуса. Оглеждаше студентите, скупчени по белите бетонни пейки покрай пътеката. Какво толкова ѝ струваше да я окуражи?

— Трябва ли винаги да си толкова отрицателно настроена? — сърдеше се Девън.

— Опитвам се само да те предпазя.

— Не ми е нужно да ме предпазваш. Нужно ми е да ме подкрепяш.

— Извинете — каза Марси сега, заглушавайки гневния глас на Девън със своя. Тя показва снимката ѝ на група млади жени, минаващи наблизко. — Някоя от вас познава ли това момиче?

Трите момичета я разгледаха поред.

— Не — каза първата, а двете ѝ приятелки потвърдиха същото с кимване на глава.

— Не я познаваме — изрекоха почти едновременно.

— Благодаря. Извинете — продължи на един дъх тя и бързо се приближи до младеж, крепящ цяла купчина книги в ръцете си. — Виждали ли сте това момиче? Казва се Девън...

— Не, съжалявам.

— Може да я знаете като Одри.

— Съжалявам, не.

Същото беше и с всички останали.

— Съжалявам, не мога да ви помогна.

— Боя се, че не.

— Не я познавам.

— Не, съжалявам.

От време на време Марси настояваше:

— Бихте ли погледнали снимката отново? Може би посещавате заедно часовете по английски?

— Не мисля.

— Не бих казал.

— Не, съжалявам.

— Опитайте ли в канцеларията? — предложи някой.

Минути по-късно Марси бе вече в канцеларията по записванията.

— Изобщо ли не ви се струва позната? — попита тя жената зад рецепцията.

— Не, не мога да кажа, че я познавам. Сигурна ли сте, че е студентка тук?

Марси призна, че в нищо такова не е сигурна.

Жената написа нещо на компютъра си.

— Одри, така ли казахте, че се казва?

— Да, точно така.

— Фамилия?

Марси се поколеба. Кое ли име би използвала дъщеря ѝ?

— Не зная.

Жената поклати глава, очите ѝ бяха вперени в една точка вляво от носа на Марси.

— Страхувам се, че не мога да ви помогна без да зная фамилията.

— Опитайте с Тагарт. — Марси го произнесе буква по буква. — И ако няма Одри Тагарт, пробвайте с Девън.

— Одри и Девън Тагарт. — Жената въздъхна и вкара и двете имена. — Не, нищо и за двете. Съжалявам. Проверихте ли в другите колежи?

До четири часа Марси бе проверила буквално всеки отдел в кампуса. Навираще глава във всяка канцелария и аудитория, посети всяка галерия, мина по всеки коридор, проучи всяко кътче на всяка сграда, надзърна зад всяко дърво, попита всеки студент, когото успя да хване.

— Мен вече ме питахте — измърмори един и я заобиколи, сякаш беше просякиня.

Марси тъкмо си тръгваше, когато я видя.

Момичето бе застанало на пешеходния надлез между „Бачълърс кей“ и „Норт мол“ и се взираше във водата отдолу, очевидно погълнато от мисли. Вятърът разпиляваше дългата ѝ коса по лицето и на всеки няколко секунди тя отмахваше с ръка кичурите от устата си.

— Девън! — извика Марси, но гласът ѝ бе заглушен от колелата на преминаваща кола. Тя хукна по улицата към надлеза. Всяка крачка я приближаваше към дъщерята, която смяташе, че е изгубила завинаги.

— О, боже мой, боже мой. — *Моля те, нека се зарадва да ме види, молеше се, докато тичаше. Моля те, нека не се ядоса. Моля те, позволи ми отново да я прегърна.*

Точно в този момент чу вик и се обърна към появилото се изневиделица колело. Ужас бе изписан на лицето на велосипедиста, който се мъчеше да избегне сблъсъка с нея. Той обаче се движеше твърде бързо, а нейните рефлексии бяха прекалено бавни. Предното му колело я закачи отзад по краката, завъртя я и я вдигна във въздуха.

В следващия миг Марси се просна на паважа като парцалена кукла, а наоколо взе да се събира малка тълпа.

— Добре ли сте? — питаше я някой. — Имате ли нещо счупено?

— Можете ли да се изправите?

Марси усети как нечий ръце я подхванаха под мишниците, издърпаха я на крака и я задържаха права.

— Добре съм — каза тя, едва разпознавайки собствения си глас. Какво, по дяволите, се бе случило току-що?

— Сигурна ли сте? Имате ли нужда да отидете в болница? — попита един младеж, който се провря напред в тълпата.

— Не ми трябва болница. — *Имам нужда да намеря дъщеря си,* мислеше си Марси, докато възстановяваше равновесието си. От бледото лице на момчето тя заключи, че той трябва да бе онзи, който я беше блъснал. Тя трескаво обърна поглед към надлеза, но нищо не можеше да види над главите на насъбралите се. — Моля ви. Трябва да вървя.

— Не — настоя младежът и силната му ръка хвана нейната, пречейки ѝ да продължи. — Не трябва да мърдате няколко минути. Може да имате сътресение на мозъка.

— Не си ударих главата. Нямам сътресение. Моля ви, просто се отдръпнете от пътя ми...

— Чухте дамата — сопна се младежът на тълпата. — Настрани. Тя се нуждае от малко въздух. — Хората тутакси почнаха да се разпръскват, докато накрая останаха само Марси и младежът. — Много съжалявам — каза той. Къдравата му кестенява коса обличаваше лице, което бе по-скоро грубовато, отколкото красиво. Малките му тъмни очички нервно шареха по лицето ѝ, сякаш проверяваше за знаци, предвещаващи припадък.

Изглежда двайсетинагодишен, помисли си Марси и се втренчи покрай него към надлеза. На същата възраст като Девън.

— Няма нищо — с равен тон произнесе тя. — Стана случайно.

— Аз тъкмо си карам, гле'ам си моите си неща и май не внима'ам как си трябва. Изведнъж — ей ви вас — заобяснява момчето със силен ирландски акцент. — Помъчих да въртна кормилото...

— Вината не беше твоя — увери го Марси, а в същото време умът ѝ осмисляше онова, което очите ѝ вече бяха регистрирали: Девън не стоеше вече на моста, разсеяно загледана във водата долу, докато бризът разпилява кичури коса по тъжното ѝ лице.

Дъщеря ѝ си бе отишла.

Беше я загубила отново.

9.

Докато растяха, непрекъснато се проверяваха взаимно, търсеха знаци на зараждаща се депресия, ослушваха се за смях, прекалено силен или прекалено продължителен, за някоя въздишка, която изпълва въздуха с меланхолия, за усмивка, стопяваща се лесно в смръщена гримаса, за твърде рязко сменящо се настроение, свиващо се от приповдигнато към потиснато и обратно с изнервяща бързина, подобно на влакчето на ужасите, на което се радваха като деца.

Само дето никога всъщност не бяха имали истинско детство, а влакчето на ужасите бързо бе изгубило способността си да ги вълнува, особено след като ежедневието им се бе оказало далеч по-непредвидимо и следователно далеч по-ужасяващо от каквото и да било в един увеселителен парк.

— Какво има? Разтревожена ли си от нещо? — питаше Марси винаги когато ѝ се стореше, че Джудит изглежда дори малко не на себе си.

— И на какво толкова се хилиш още? — сопваше се Джудит на сестра си, ако след някоя не особено смешна шега Марси не спираше да се смее. — Не беше чак толкова смешно.

— Добре ли си? — Марси.

— Проблем ли има? — Джудит.

— Потиснатата ли си? — Джудит.

— Безпокои ли те нещо? — Марси.

— Марси! За бога, къде си, по дяволите? — крещеше Джудит сега.

Марси отдръпна новия си мобилен телефон от ухото. Вече съжаляваше, че е позвънила на сестра си.

— Добре съм.

— Не те питах *как* си — изстреля тутакси Джудит. — Вече съм наясно, че си луда, та дрънкаш по-силно от буркан с ядки. Попитах те *къде* си. Знаеш ли, че нещо не е наред с мобилния ти телефон? Не спирам да звъня, а не получавам отговор. Затова се обадох на Питър и

той ми каза в кой хотел си отседнала в Дъблин, обадох се и там, но ми отговориха, че вече си напуснала. На какво се смееш, за бога?

Марси преглътна последните изблици на смях. Джудит винаги си я биваше с думите, мислеше си тя, предъвквайки израза „луда, та дрънкаш по-силно от буркан с ядки“.

— Винаги съм се възхищавала на умението ти да се изразяваш.

— Умението ми да се изразявам ли? За какво изобщо говориш?

— Никога не си поплюваш — отговори Марси и си представи яростно извитите вежди на Джудит, раздразнено свитите ѝ устни. — Винаги съм обожавала това в теб.

— Да не си друсана?

— Не, разбира се, че не. — Прекалено бе страхлива, за да пробва наркотици.

— Къде си? — повтори Джудит.

Марси огледа миниатюрната баня на стаята си в „Дойл Корк Ин“. Седеше гола на ръба на бялата емайлирана вана, пълнеща се с гореща вода, от която се издигаше пара и сякаш я приканваше да се потопи вътре.

— Какво е значението?

— Как така какво е значението? Как очакваш да дойда и да те взема, ако не зная къде си?

— Никой не те кара да идваш да ме вземаш. Не искам да идваш и да ме вземаш.

— Марси, чуй ме. Трябва да се успокоиш...

— Аз съм спокойна. Ти си тази, която е абсолютно разтревожена.

— Понеже *ти* си насред някакъв срыв. Кое то, не ме разбирай погрешно, е напълно разбираемо, предвид на обстоятелствата. Повярвай ми, зная какво ти е. — Бързешком и абсолютно ненужно тя се зае да обяснява: — Дъщеря ти умря, съпругът ти те напусна заради друга жена. Да не говорим за семейната ни обремененост...

— Не съм луда, Джудит.

— Ти си в Ирландия, за бога. Отиде на втори меден месец сама. Мислиш ли, че това е нормално?

— Може да е малко необичайно, но...

— Точно както е малко необичайно да видиш мъртвото си дете да обикаля улиците на Дъблин?

Корк, едва не я поправи Марси, но прехапа навреме език, за да не изтърве думата.

— Не я видях — каза вместо това.

— Разбира се, че не си я видяла — повтори Джудит и рязко млъкна. — Какво искаш да кажеш?

— Не я видях. Объркала съм се.

— В какъв смисъл? — настоя Джудит.

Марси чувстваше усилието на сестра си да проумее.

— Сега си давам сметка, че момичето, което помислих за Девън, просто може би е приличало малко на нея, но не бе тя. Видяла съм навярно онова, което съм искала да видя... — Марси си припомни момичето, застанало на моста между „Бачълърс кей“ и „Норт мол“, разсеяно гледащо водата долу.

— Не си я видяла?

— Не беше Девън.

Въздишката на облекчение на Джудит бе почти осезаема.

— Откъде знаеш, че не е била тя? — подозрително попита тя.

— Защото Девън е мъртва — изрече Марси.

Джудит продължи да я притиска.

— И не го казваш само защото смяташ, че искам да чуя това?

Точно затова го казвам, призна си наум Марси.

— Девън е мъртва — повтори тя. Всяка дума разсичаше като остър нож гърлото ѝ и оставяше дълбоки, зеещи дупки в плътта ѝ.

Долови как сестра ѝ поклаща глава.

— Добре — заяви тя и повтори: — Добре. — Нова пауза и ново поклащане на глава. — И така, къде си и кога ще се прибереш у дома?

Марси я излъга по същия начин, както бе излъгала Вик Сорвино.

— Аз съм в Париж.

— Не ти вярвам.

Марси въздъхна. И Вик не ѝ бе повярвал.

— Ще се прибера до края на следващата седмица.

— Почакай. Ако наистина си в Париж, имам страхотна идея — бързо изрече Джудит. — Защо да не си резервирам място още на следващия полет и да не се срещнем там? Сигурна съм, че Тери няма да има нищо против, ако отсъствам няколко дни. Всъщност даже ще се зарадва. Можем да понапазаруваме, да разгледаме

забележителностите, ще си бъдем само двете. Хайде, кажи да. Ще е забавно.

Като в доброто старо време, изкушаваше се да добави Марси, само дето тяхното старо време никога не бе включвало пазаруване или разглеждане на забележителности. Тяхното старо време бе всичко друго, но не и забавно.

— Нека си помисля.

— Какво има да му мислиш?

— Ще ти се обадя.

— Просто ми кажи в кой хотел си отседнала и...

— Ще ти се обадя — повтори Марси и тутакси затвори.

Тя се изправи от ръба на ваната, отиде гола в стаята, стъпвайки по захвърлените на пода дрехи и метна телефона на леглото. Мразеше да лъже сестра си. Ала имаше ли друг избор?

Можеше да ѝ кажеш истината, помисли си тя, върна се в банята и се помъчи да види отражението си в замъгленото от парата огледало над мивката.

— Кой се крие там все пак? — попита на глас и изтри огледалото с ръка, само за да го види да се замъглява отново почти на мига, от което разстроената ѝ физиономия се разбърка и напълно изчезна.

Истината бе, че повече от всякога тя бе убедена, че Девън е жива, че я бе видяла същия този следобед и че бе само въпрос на време, преди да застанат лице в лице. В края на краищата, Корк не бе чак толкова голям град. На следващия ден щеше отново да отиде до къщата на семейство О'Конър, щеше да почака да се появи детегледачката и щеше да я следи през целия ден. Бе сигурна, че накрая Шанън ще я отведе до Девън.

Само онова проклето колело да не ме бе върхлетяло от нищото, помисли си Марси и предпазливо се отпусна във ваната. *Можеше вече да сме заедно.* Ахна, когато горещата вода я обгърна и покри пресните синини по ръцете и краката ѝ.

Чу как сестра ѝ я укорява: *Не е добре да се взема толкова гореща вана.*

— Махай се, Джудит — раздразнено ѝ се сопна Марси и се потопи още по-ниско. Водата се надигна да я поеме, докато протягаше крака напред. Усети я как пълзи над брадичката и гали устата ѝ,

затвори очи и водата стигна до челото, а косата ѝ плуваше наоколо като водорасло.

Ние ще бродим в залиите, дълбоко под морето, изрецитира тя мълком последните няколко стиха от любимата си някога поема на Т. С. Елиът.

*Сирените ще ни окичат с водорасли, червени и
кафяви,
додето ни събудят човешки гласове и се удавим.^[1]*

В дните след откриването на преобърнатото кану на Девън, Марси се бе опитала да си представи какво е усещането да се удавиш. Всеки ден в продължение на седмици тя влизаше във ваната и оставяше водата да я обгърне. Чувстваше я как тегне на кожата ѝ като котва, как я дърпа надолу. После бавно и тихо плъзгаше глава под повърхността и отваряше уста.

Един път Питър я намери.

Беше влязъл в банята да се приготви за лягане и я откри потопена изцяло. Буквално я сграбчи за косата и я измъкна, сякаш бе някакъв проклет пещерен човек, помисли си тя тогава. През цялото време ѝ крещеше:

— Какво правиш, по дяволите? Какво правиш, по дяволите? — После бе изтръгнал вратата от пантите с помощта на гаечен ключ и клещи. Банята остана без врата за почти осемнайсет месеца. Върна я на мястото ѝ едва няколко седмици, преди да се изнесе, сякаш за да подчертае факта, че тя вече не бе негова отговорност.

Нямаше нужда да се безпокои. Тя нямаше да е в състояние да го направи. Чувството на паника, докато водата изместваше въздуха от тялото ѝ, просто бе прекалено ужасяващо за Марси, за да издържи повече от няколко секунди.

Дали и Девън бе изпитала същата тази паника, питаше се неведнъж. Беше ли се борила за живота си, дори и след като водата бе изпълнила дробовете ѝ? Викнала ли бе за последен път майка си, преди да умре?

Само че тя не бе умряла, Марси вече знаеше това.

— Моето бебче е живо — прошепна, докато водата закачливо я ближеше по ушите. — Тя не е мъртва. Тя не е мъртва — повтаряше и приятният звук на думите нежно вибрираше в главата ѝ.

Обаче това, което вибрираше, не бяха думите ѝ. Марси го осъзна след няколко секунди. Беше мобилният ѝ телефон. Без съмнение сестра ми, каза си тя и се помъчи да не обръща внимание на настоящия звук. Няма как да е Джудит, стресна се внезапно. Нямаше как Джудит да е разбрала номера ѝ, нито да е проследила обаждането. Беше си блокирала номера. Не, единственият човек, който би могъл да бъде, беше Лиъм, а ако той ѝ звънеше, това означаваше, че е видял Девън.

Може би тя бе с него в същия този момент.

Марси изскочи от ваната, мокрите ѝ крака се подхлъзнаха на пода и я запокитиха към вратата.

— По дяволите — изруга тя, усещайки как ѝ се появяват нови синини, докато се хвърляше към леглото. *Ще съм късметлийка, ако се измъкна от Ирландия невредима*, каза си и вдигна телефона.

— Ало? Ало?

— Ало? — произнесе Лиъм отсреща. — Марси, ти ли си?

— Лиъм?

— Добре ли си? Звучиш малко...

— Видя ли Девън?

— Не — каза той. — А ти?

В отговор Марси избухна в сълзи.

— Марси, какво има?

— Нищо. Всичко е наред. Просто си помислих...

— Помислила си, че обаждането ми означава, че съм я видял — констатира той. — Ужасно съжалявам. Разбира се, че ще си помислиш това.

— Не се извинявай. Не бива да си правя прибързани изводи. — Марси му разказа, че е видяла Девън по-рано.

— Чакай малко — каза той, щом тя привърши. — Казваш, че си била блъсната от велосипед? Ранена ли си?

— Добре съм. Само няколко синини, това е всичко. Беше по моя вина. Не гледах къде ходя.

— Сигурна ли си, че си добре? Може да си получила мозъчно сътресение.

— Добре съм — повтори тя, но прозвуча точно толкова уморена и разбита, колкото се и чувстваше.

— Само че докато се изправиш на крака...

— Нея вече я нямаше — каза Марси.

— Е, ще ми се да бях се обадил с някакви новини...

— Защо се обаждаш всъщност?

Тя почувства усмивката му.

— Току-що тук се отби някой, който питаше за теб.

— Какво? Кой?

— Един мъж.

— Какъв мъж? — Възможно ли бе Питър да я е открил, да е зарязал новата си любов на игрището за голф и да е прелетял целия път до Ирландия, за да я прибере у дома?

— Почти съм сигурен, че е същият, с когото ти беше тук онзи ден — чу Лиъм да казва.

— Мъжът, с когото бях...? — С какъв мъж е била? — Да не искаш да кажеш Вик? Вик Сорвино? — невярващо попита Марси.

— Да-м. Точно той. Гледам визитката му в момента.

Какво правеше Вик тук?

— Той каза ли какво иска?

— Само това, че те търсел и че мислел, че може да си се върнала в кръчмата.

— Ти какво му каза?

— Ами, не бях сигурен какво би искала да му кажа, затова казах, че не, не съм те виждал.

Марси не знаеше дали чувства разочарование, или облекчение. Какво правеше Вик отново в Корк? Нали му каза, че това е нещо, което иска да свърши сама?

— Правилно ли постъпих? — попита Лиъм.

— Да. Благодаря.

— Искаш ли номера му?

— Имам го. — Марси бръкна в чантата си, измъкна визитната картичка на Вик, нахъса я на парченца и ги пръсна като конфети по кувертюрата на леглото.

— И какво искаш да му кажа — попита Лиъм, — ако се появи отново?

— Кажи му, че не си ме виждал.

— Сигурна ли си?

Марси си припомни устните на Вик, нежно докосващи нейните, почувства пръстите му, леко прокарващи линии по тялото ѝ, чу нежните му думи „Красива си“, попиващи съблазнително в кожата ѝ. Толкова приятно бе отново да се чувства желана, да има някой, който да я гледа с нещо по-различно от съжаление или презрение. Или още по-лошо — безразличие. Тя не заслужаваше да се чувства толкова добре. Не още. Не и докато не намери Девън. Не и докато не получи шанс да оправи нещата.

— Сигурна съм.

— Добре.

— Добре?

— Просто нещо в този човек ме притеснява — обясни Лиъм.

— Притеснява?

— Не зная как по друг начин да го кажа. Просто нещо не беше съвсем наред. Разбираш ли какво имам предвид?

Марси поклати глава. Честно казано, нямаше представа за какво говори Лиъм. Вик Сорвино не ѝ бе направил впечатление да не е съвсем „наред“ в каквото и да е отношение. Но от друга страна, тя никога не бе преценявала добре хорските характери, поне що се отнася до мъжете.

— Марси? — обади се Лиъм. — Там ли си още?

— А, да. Извинявай.

— Нали не те обидих?

— Как би могъл да ме обидиш?

— Ами ако този Вик ти е приятел...

— Не е. — *Просто един мъж, когото срещнах в автобуса, мислеше си тя*, докато се мъчеше да прогони усещането за топлото тяло на Вик, притиснато до нейното, за успокояващото му похъркване, отекващо в ушите ѝ.

Тя не заслужаваше да се чувства удобно.

— Гладна ли си? — попита Лиъм.

Марси тутакси почувства как коремът ѝ се свива.

— Малко, да.

— Взимам те след половин час — заяви той.

[1] Томас Стърнс Елиът, „Любовната песен на Дж. Алфред Пруфрок“, превод Цветан Стоянов, 1993 г. — Бел.пр. ↑

10.

— Чакай да видим, съпруг номер едно беше музикант — говореше Марси, докато един тъничък гласец някъде в главата ѝ подсказваше, че може би не бе редно да обсъжда сестра си по този начин.

— Не е нужно да ми разказваш — сякаш усети скрупулите ѝ Лиъм. — Наистина не е моя работа. Не трябваше да питам.

— Не е кой знае какво. На Джудит не би ѝ пукало. — Хиляди пъти бе чувала сестра си да се хвали колко „ужасно недискретна“ била. Пък и, можеше ли жена, която се е женила пет пъти, наистина да очаква да не я одумват?

— Само се опитвах да отвлека вниманието ти от нещата.

— Зная.

Под „неща“ той имаше пред вид факта, че макар да я бе завел в едно от най-популярните младежки заведения, все още не бяха открили Девън. Въпреки че бяха показали снимката на дъщеря ѝ буквално на всеки от присъстващите в шумното помещение, така и не бяха открили нито един, който да я познава.

— Е, нищо. Още е рано — бе казал той, щом се настаниха в ъгловото сепаре на евтиния ресторант на улица „Гратан“. — Може да се появи след малко — предположи, след като поръчаха на розовокосата сервитьорка да им донесе вечеря. — Тук е оживено през цялата нощ — отбеляза, когато приключиха първото от ирландските си кафета. — Ако не тази нощ — изрече окуражително, след като си поръчаха по още едно, — то утре. Ще се появи. Ще видиш. Ще я намерим.

Марси се засмя. Приятно бе да се чувства като част от „ние“.

Едно цяло, помисли си тя и тутакси долови неодобрението на Питър.

— Намръщи се — забеляза веднага Лиъм. — Съжаляваш ли, че те накарах да излезем тази нощ?

Той всичко забелязва, помисли си Марси и огледа ярко осветеното помещение.

— Не, радвам се, че дойдох. А ти защо ме покани? — попита веднага. — Сигурна съм, че десетки млади жени само чакат да им се обадиш.

— Може и да съм им се обадил. Може всички да са ми отказали — засмя се Лиъм. — А може и младите жени да не ми се струват чак толкова интересни.

— А аз ти се струвам?

— Мисля, че може и да си. — Усмивката достигна до очите му.

Марси се изчерви и се извърна.

Точно тогава той я попита за семейството ѝ.

— Имам по-голяма сестра — каза му тя, доволна да измести фокуса от себе си. — Джудит. Беше женена пет пъти.

Той се разсмя.

— Явно е оптимистка.

— Добър начин да го формулираш.

Дългите тънки пръсти се заиграха с яката на черната му риза, после се разпериха около лицето и накрая обхванаха брадичката.

— А ти как би го формулирала?

Марси обмисли въпроса за момент.

— Мисля, че тя просто се страхува да остава сама.

— Майка ми казваше, че няма нищо по-самотно от един нещастен брак.

Марси кимна.

— Майка ти е много мъдра жена.

— Не съм толкова сигурен. — Лиъм отпи от ирландското си кафе. — И така... относно тези пет съпрузи...

Марси започна:

— Чакай да видим, съпруг номер едно беше музикант.

— Не е нужно да ми разказваш. Наистина не е моя работа. Не трябваше да питам.

— Не е кой знае какво. На Джудит не би й пукало.

— Само се опитвах да отвлека вниманието ти от нещата.

— Зная.

— В такъв случай, какъв вид музикант? — попита той.

— Барабанист.

— О, не. Най-лошият.

Лиъм се засмя, Марси също, решавайки да върви по течението.

— Наистина беше ужасен. Тя обаче беше само на деветнайсет и според мен фактът, че той вдигаше толкова шум, я привлече към него. Това някак блокираше всичко останало.

— Което беше?

— Малко сложно, за да навлизаме в него сега — отговори Марси. — Както и да е, за абсолютно ничия изненада, бракът не продължи и година.

— Какво стана?

— Групата се разпадна.

— А-ха. Разбирам. Никакъв шум повече.

Марси потвърди.

— Никакъв шум.

— А съпруг номер две?

— Един фотограф, с когото се запозна, докато се опитваше да пробие като манекенка.

— Сестра ти е била манекенка?

— За около десет минути. Джудит не може да се съсредоточава за дълго.

— И бракът продължи...?

— Две седмици.

— Сега разбирам какво значи, че не може да се съсредоточава за дълго.

— Всъщност, не това бе причината да се разделят — обясни Марси. — Оказа се, че той е гей.

Лиъм кимна.

— Мога ли да попитам за съпруг номер три?

— Директор на рекламна агенция. Продължи четири години.

— Е, това вече е напредък.

— Той отсъстваше много.

— И скъсаха, защото...?

— Той почна да си стои вкъщи.

Лиъм отново се разсмя.

— Номер четири?

— Борсов брокер, с когото се запознах във фитнеса. Доста приятен човек, докато не почна да взима стероиди.

— И продължиха...?

— Осем години.

— Абсолютно прилично — отбеляза Лиъм. — Което ни довежда до съпруг номер пет.

— Адвокат. Специалист по медицински злоупотреби. Наистина много добре се справя. Женени са от петнайсет години вече.

— Значи това е човекът, така ли?

— Ами, остава да разберем.

— Деца?

— Не. Джудит никога не е искала деца.

— За разлика от теб — по-скоро констатира, отколкото попита Лиъм.

— За разлика от мен.

— А ти колко пъти си била омъжена?

Марси си пое дълбоко дъх и бавно го издиша.

— Само веднъж.

Лиъм наклони глава на една страна, видимо заинтригуван.

— Значи... вдовица, разведена, щастливо омъжена?

— Разделена — каза Марси. — Разводът ми ще приключи след месец и нещо.

— И как се чувстваш по този повод?

— Как трябва да се чувствам? — Марси сама долови неочакваната киселост в гласа си.

— Извинявай. Мисля, че това определено не беше моя работа.

Тя отпи голяма глътка от своето ирландско кафе, не защото искаше, а за да има време да помисли.

— Не, няма нищо. Просто с никого не съм говорила още за това.

— Искаш ли да говориш сега?

— Не — каза тя. И добави: — Може би. — После: — Всъщност, да, мисля, че искам.

Лиъм я погледна очаквателно.

— Наистина няма нищо за разказване — заяви Марси след малко. — В смисъл, какво да ти кажа? Съпругът ми ме заряза заради друга жена. Толкова банално. — Отново въздъхна дълбоко, вдигна чашата с кафето до устните си, но тутакси я остави пак. — Попита ме как се чувствам. Ще ти кажа. Ядосана съм. Не, бясна съм. Чувствам се предадена. Изоставена. Засрамена. Искам да кажа, той ме остави

заради една от тренъорките в местния голф клуб. От години не е имало подобен скандал. И всичките ми приятели... — Тя се изсмя, остър лай, който изскърца във въздуха. — Моите приятели. Какви приятели? Първо на първо, ние изобщо нямахме чак толкова много приятели, и второ, след случилото се с Девън... — Тя млъкна. — Не мога всъщност да ги обвинявам. На хората им е трудно след някоя трагедия. Не знаят какво да кажат. Не знаят какво да направят. Така че, вместо да казват или правят погрешното нещо, те не казват и не правят нищо. А после, много скоро, престават да се обаждат, престават и да се отбиват. Тогава оставате само двамата. Но също не знаете какво да си кажете, понеже всяко казано нещо е потенциална пехотна мина, която само чака да бъде настъпена и тогава е трудно, наистина трудно за един брак да оцелее. Не че не сме имали проблеми и преди това — продължи Марси, неспособна да спре потока от думи, изливащ се от устата ѝ като вода от отворен кран. — От няколко години си имахме проблеми — откакто стана ясно, че Девън, че Девън, че Девън... — Гласът ѝ заяде на името на дъщеря и сякаш беше развалена плоча.

— Разкажи ми за дъщеря си — помоли тихо Лиъм.

Марси се поколеба, мъчейки се да прецени кои факти да разкрие, и кои да премълчи. Не искаше да разруши малкото останало неприкосновено кътче на дъщеря ѝ. За разлика от Джудит, Девън никога не се бе предлагала доброволно за публична консумация. Тя криеше всичко в себе си, което само бе утежило проблемите ѝ.

— Дъщеря ми страда от биполярна депресия — започна Марси, ала думите неохотно и накъсано се ронеха от устата ѝ. — Знаеш ли какво е това?

— Същото като шизофрения ли е?

— Не. Девън не чува гласове. Не е параноичка. Просто има химичен дисбаланс — продължи тя, стараяйки се да си припомни точните думи, използвани от доктора да опише състоянието на дъщеря ѝ, но се отказа раздразнено. — По-известно е като маниакална депресия.

— В един миг си щастлив, в следващия ще си изплачеш очите — каза Лиъм.

— Това май обобщава нещата, да.

Той незабавно се извини:

— Съжалявам. Не исках да прозвучи грубо.

Марси го спря с поклащане на глава.

— Изглежда, че се предава по наследство. Майка ми страдаше от същото. Самоуби се, когато бях на петнайсет.

Дори и да беше шокиран, Лиъм не го показва.

— Затова ли сестра ти е предпочела да няма деца?

— Тя се опита и мен да откаже. Каза, че винаги съм щяла да чакам, да се вирам за знаци. Беше права.

— Кога разбра за първи път?

— Скоро, след като навърши седемнайсет. — Мислите на Марси се върнаха към онази ужасна нощ, когато бе намерила Девън в кухнята, със счупената ваза в краката и пълни шепи със сол в устата. Виждаше я така ясно, сякаш беше вчера. — Подозирах от известно време — призна тя. — Настроенията ѝ ставаха все по-мрачни. Поведението ѝ — все по-безотговорно. Понякога почваше да говори толкова бързо, че почти не разбирах какво ми казва. Но след онзи инцидент, повече не можех да го отричам.

— Ти какво направи?

— Не достатъчно. О, заведох я на лекар, имах грижата да започне терапия, да взима лекарства, опитвах се да я предразполагам колкото се може повече...

— И нищо ли не помогна?

— На нея не ѝ хареса начина, по който лекарствата я караха да се чувства. — *Като пеперуда, която се мъчи да размаха криле в казан с мармалад*, бе казала майка ѝ. — Мразеше терапевта си. — Марси млъкна и преглътна буцата в гърлото си. — Мен мразеше още повече.

— Сигурен съм, че не те е мразила.

— Как може да не мразиш някого, който те гледа право в очите и пак не те вижда?

— Струва ми се, че си много сурова към себе си.

— Лъжех я. Ден след ден.

— Лъгала си я? Как?

— Уверяхах я, че всичко ще бъде наред. Казах ѝ, че ако оказва съдействие и си взима лекарствата, всичко ще се нареди, трябва само да бъде търпелива, да даде шанс на халоперидола...

— Кое то всеки в твоето положение, би казал.

— Не, не разбираш. — По страните на Марси почнаха да се стичат сълзи, две от тях проникнаха между устните ѝ и попиха в езика

й. — Самата аз не проявих никакво търпение, нито към плачливите моменти, нита към налудничавите, нито към момчетата, които мъкнеше вкъщи, нито към неприятностите, в които се забъркваше. Човек би казал, че след всичко, което понесох с майка ми, би трябвало да проявя повече разбиране. Истината обаче бе точно обратната. Нямах воля за нищо от това. И през цялото време се чувствах толкова виновна, и безпомощна, и яростна. Мразех я задето ме принуждава да минавам през всичко това още веднъж.

— Какви неприятности? — попита Лиъм.

Що за майка ще мрази собственото си дете, мислеше си Марси.

— Какво?

— Каза, че Девън се забърквала в неприятности. Какви неприятности? — повтори той.

— Имаше няколко инцидента. — Марси въздъхна при спомена. — Веднъж се скара със съседката, която се оплакала от силно пуснатото радио в задния ни двор. Девън я псуваше, замеряше я с обувки, едва не я уцели по главата. После пък открадна скъпа гривна от майката на една своя приятелка. Жената заплаши, че ще отиде в полицията. След това се замеси с едно момче. Опитах се да я предупредя, че той е беля...

— Но тя не искаше да слуша.

— А и Питър не беше от никаква полза. Не знаеше нито какво да прави, нито как да се справя. Девън винаги е била момичето на татко, а сега — ето я, неговото малко ангелче, детето, което го бе боготворило цял живот, а той дори не може да стигне до ума й. Не можеше да й помогне. Това го накара да се чувства като импотентен. Което, предполагам, обяснява Сара. Другата жена — обясни Марси и Лиъм кимна, сякаш не бяха нужни обяснения. — Както и да е, той обвини мен. Отрича го, но аз зная, че ме обвинява. И е прав. Всичко бе по моя вина.

— И как така?

Марси сви рамене.

— Това бяха моите гени.

В моето семейство няма душевноболни, спомни си думите на Питър тя, макар да й се бе извинил по-късно.

Марси разказа на Лиъм случката с „инцидента“ на Девън, как бе имитирала собствената си смърт и бе изчезнала.

— И ти си я смятала за мъртва, докато...

— Никога не повярвах, че е мъртва. Не и в действителност — заяви Марси. — А после я видях да минава покрай твоята кръчма.

Бе ред на Лиъм да поклати глава.

— А аз те взех за ченге.

— Какво?

— Когато се върна в „Гроганс“ и ми показа снимката, когато ме пита дали не я познавам, реших, че си някакво ченге или частен детектив. Дори и след като ми каза, че ти е дъщеря, аз не ти повярвах наистина. Просто реших, че миналото на Одри я преследва.

— Миналото й?

— Ами, както ти казах, говорил съм с нея само няколко пъти. Не зная много за живота й. Чух обаче клюки. Знаеш как е.

— Не зная. Кажи ми.

— Само това, че в Лондон се била забъркала в нещо и за да избяга, дошла в Ирландия. Такива работи. Нищо конкретно. Както казах, само клюки. Затова, когато ти дойде и заразпитва за нея, реших, че си от Скотланд ярд или от Интерпол.

— А сега?

— Сега вече зная, че ми казваш истината. — Той се усмихна, пресегна се през масата и хвана ръката й. — Никой не може да си измисли подобна история.

Марси също се усмихна.

— Съпругът ми смята, че аз си измислям. Мисли, че съм луда.

— Бивш съпруг в скоро време — поправи я Лиъм. — А аз мисля, че *той* е луд, да изпусне жена като теб.

Марси бавно измъкна ръка изпод неговата и я положи в скута си.

— Трябва да внимаваш, като казваш такива неща. Могат да се възприемат погрешно.

Зелените очи на Лиъм проблеснаха палаво.

— Как по-точно?

— Някои жени биха решили, че ги сваляш.

— А ти как мислиш?

— Мисля, че просто си любезен.

Той се засмя.

— За първи път ме обвиняват в подобно нещо.

— Сваляш ли ме? — попита Марси, удивена, че наистина го изрича на глас.

— Не зная. Още не съм решил напълно.

Марси се засмя и поклати глава.

— На колко години си, Лиъм?

— На следващия си рожден ден ще стана на трийсет и четири.

— Аз съм на петдесет.

— На петдесет не си стара.

— Не е трийсет и четири.

— Това е само число. И както вече казах, никога не съм си падал особено по момичета на моята възраст. Изгубих девствеността си, когато бях на дванайсет, от една курва, шестнайсет години по-голяма от мен. Оттогава си падам по по-възрастни жени.

Марси потърка главата си, за да я спре да се върти. Със сигурност целият този разговор бе само във въображението ѝ. Може би, в крайна сметка, бе получила мозъчно сътресение.

— За какво си мислиш? — попита Лиъм.

— Мисля си, че за двацет и пет години съм правила секс само с един мъж. Моят съпруг — честно призна Марси, решила, че какво толкова, по дяволите, няма смисъл да се преструва. — А в интерес на истината, през последните няколко години изобщо не сме и правили. Поне аз не съм. Оказа се, че той е правил доста често. Както и да е, това всъщност няма значение. По-важното е, че през всичките тези години никой мъж не е проявявал и най-малък интерес към мен, а сега, като станах на петдесет, получавам горещи погледи, а косата ми е такава каша...

— Косата ти е прекрасна.

— Идвам в Ирландия — продължи Марси, без да обръща внимание на думите му, — и изведнъж ставам някаква фатална жена. Отвсякъде ми се натискат мъже. Не зная, може да е от нещо, което слагат в бирата тук, а може би просто излъчвам сигнали, че не съм толкова примирено отчаяна...

— А може би просто си много красива жена.

— Ти можеш да имаш всяка жена, която поискаш — отбеляза Марси, полагайки максимални усилия да не обръща внимание на комплимента му.

— Ами ако *ти* си жената, която искам?

Марси поклати глава.

— Не ме искаш.

— Така ли?

— Просто изпитваш съжаление към мен.

— И защо ще изпитвам съжаление? — попита той. — Ти си красива жена с прекрасни къдрици, която е намерила дъщеря си, смятана за мъртва. Бих казал, че това е повод за празнуване, не за съжаление.

— Не съм я намерила все още.

— Но ще я намериш.

— Може би тогава ще имам желание да празнувам.

— Добре тогава — каза Лиъм, а в зелените му очи играеха неизречени възможности. — По всичко личи, че ще трябва да се навъртам наоколо и да ти помогна да я намериш.

11.

На следващата сутрин Марси се върна при къщата на „Адълейд роуд“.

Пристигна преди осем часа, след като погълна набързо огромната закуска, която Сади Доил приготвяше ежедневно. Състоеше се от бекон с две яйца, по-големи от средното, купа с овесена каша, стафиди и кафява захар, две препечени филии, домашен мармалад и консервирани ягоди. Джудит направо би се ужасила, мислеше си Марси, докато се хранеше. Сестра ѝ би си поръчала само една малка купичка с пресни плодове и поне три чаши черно кафе. Марси напълно се бе ограничила откъм течности. Кафето имаше навика да минава бързо през нея, а тя не знаеше кога ще има възможност да иде до тоалетна.

Може да се окаже твърде дълъг ден, мислеше си тя сега и за трети път от няколко минути насам си погледна часовника. Вече десет и половина, а нищо не се бе случило, откакто господин О'Конър бе тръгнал за работа два часа по-рано. Марси поне успя да си намери доста уединено местенце до една съседска къща отсреща, откъдето можеше да наблюдава.

До момента обаче нямаше нищо за гледане.

Поне слънцето пече, помисли си и нарочно не обърна внимание на огромния куп заплашително събиращи се на хоризонта облаци. Слава богу, не беше толкова студено, както през последните няколко дни. Можеше дори да си махне шлифера, който ѝ бе станал нещо като униформа, откакто бе пристигнала в Ирландия.

— Ще се покачи почти до двайсет и един градуса — бе съобщила Сади Доил на един от своите гости на закуска сутринта. Марси изчисли температурата във Фаренхайт: седемдесет градуса. — Със сигурност ще се покачи леко.

— Леко със сигурност, правилно — повтори Марси сега и реши, че това някак си обобщава поведението ѝ напоследък. „Луда, та дрънкаш по-силно от буркан с ядки“, бе казала Джудит. А не знаеше и

половината от нещата. Не знаеше нито за Вик, нито за Лиъм, това, че Марси бе спала с първия и сериозно обмисляше дали да не скочи и в леглото на втория. Какво ѝ ставаше, за бога? Напълно ли си бе загубила ума? Наистина ли смяташе да се съблече гола пред мъж, повече от петнайсет години по-млад от нея?

Защо не, запита се тутакси тя. Мъжете го правеха през цялото време. Те като че ли никога не се притесняваха от разликата във възрастта между тях и партньорките им. Като че ли не ги спираха нито солидно увисналите задници, нито меките нетренирани мускули. Въпреки оредяващата коса и опънатите колани, те обикновено се чувстваха удобно в собствената си кожа и уверени, макар и неоправдано, в своята привлекателност. Нима Питър не беше нагледен пример за това?

Не че Питър не изглеждаше добре, помисли си Марси. Той бе висок, слаб и взискателен към външността си. Бе също „щедро надарен“, както обичаше да казва Джудит, когато говореше за съпрузи номер едно и три. Затова не бе кой знае колко учудващо, че жена като Сара, съвсем малко по-стара от Лиъм, го бе намерила за привлекателен. Въпреки че, когато не беше толкова снизходителна, Марси се чудеше дали Сара щеше да го заобича, ако той не бе и финансово надарен.

Не трябваше да ям толкова, помисли си тя, усещайки корема си притиснат към горното копче на дънките. Ако продължеше да яде — и да пие — както правеше последните няколко дни, щеше да качи толкова килограми, че Девън можеше и да не я познае.

При положение че я намеря, напомни си тутакси Марси. И веднага след това: *разбира се*, че ще я намеря.

Беше само въпрос на време.

Може би дори днес.

— Извинете, имате ли нещо против да ми кажете какво правите тук?

Гласът съдържаеше равни дози любопитство и негодувание. Марси се извърна бавно и видя жена на средна възраст в пенъоар на цветя, застанала на стълбите на съседната къща. Косата ѝ бе навита на ролки, дланите ѝ бяха поставени на едрите бедра. *Липсва ѝ само точилка*, помисли си Марси и се усмихна, като същевременно се чудеше дали да не хукне. Тя пристъпи неуверено към жената.

— Съжалявам — започна, но млъкна, понеже не се сети какво да добави.

— Какво правите тук? — повтори жената.

— Мисля, че се изгубих — тихо отговори Марси.

— Изгубили сте се?

— Излязох да се поразходя...

— Американка ли сте? — прекъсна я жената.

— Канадка. Майката на съпруга ми беше от Лимърик — добави с надежда, сякаш това имаше някакво значение.

Жената определено не бе впечатлена от потеклото на Питър.

— И какво точно правите като дебнете около къщата на Мъри?

— Не съм... дебнела.

— На мен ми се видя, че дебнете.

— Не. Просто излязох да се поразходя...

— Това място не е особено популярно сред туристите.

Марси импровизира.

— Именно. По принцип се опитвам да избегна обичайните туристически маршрути.

Рунтавите вежди на жената се сбърчиха недоверчиво.

— Така пропускаете доста добри неща.

— Да, навярно е така.

Жената наклони глава на една страна, сякаш очакваше още обяснения. А може би просто чакаше Марси да заговори по-логично.

В такъв случай, ще си стоим тук доста дълго време, помисли си Марси.

— Просто обичам наистина да разглеждам градовете, които посещавам, да видя как в действителност живеят хората. Разбирате ли какво казвам?

— Не, не мисля. На мен ми изглеждаше, че дебнете наоколо.

— Не, честна дума, само си почивах. Този хълм е наистина убийствен.

— Знаете ли какво си мисля? — риторично попита жената. — Мисля, че оглеждахте наоколо. Мисля, че трябва да се обадя в полицията.

— Моля ви, не правете това — бързо изрече Марси. — Наистина няма нужда да се обаждате на никого. Веднага си тръгвам. — Тя заотстъпва. В следващия миг вече тичаше надолу по хълма.

— И никога вече да не съм ви хванала в този квартал — провикна се след нея жената. — Чухте ли ме? Ще се обадя в полицията, само да видя и една къдрица от главата ви.

— Мамка му — възкликна Марси и се преви на две, щом стигна най-долу по стръмния хълм. Дъхът ѝ излизаше на остри болезнени спазми. — Проклетата коса — измърмори тя и отметна няколко потни кичура от челото си. — Какво ще правя сега? — запита земята под краката си.

Махай се оттук, по дяволите, чу Джудит да казва. Връщай се вкъщи веднага. Преди да са те арестували.

— Няма начин — отсече Марси и се завъртя безпомощно в кръг като куче, което търси удобно място да се настани. Спомни си, че бе зърнала малък парк на няколко пресечки оттам. Сигурно в този тесен квадрат ще се намери някоя пейка, на която да приседне, да се посъвземе, да премисли стратегията си.

Ще те претрепнат някъде, предупреди я гласът на Джудит, докато крачеше към внушителния жив плет от кървавочервени фуксии в далечината.

Марси тръсна глава да прогони заядливия глас на сестра си и нарочно ускори крачка. След няколко минути вече седеше на една зелена дървена пейка, заобиколена от розови и сини хортензии, широки петна от дантелено бял бучиниш и редици морави напръстничета. Наистина е красива страна, помисли си тя, пое си дълбоко дъх и затвори очи. Може би, щом веднъж намери Девън, те двете щяха да обиколят заедно останалата част на Ирландия, да предприемат екскурзията, на която Девън винаги бе мечтала да отиде с баща си, ще посетят Лимърик, може даже да намерят къщата, в която е отрасла баба ѝ. Можеха да отидат до Киларни и Килкъни, дори да посетят известните варовикови Скали на Мохер в далечното графство Клер. Където Девън пожелаеше. Каквото поискаше да прави. Каквото Девън пожелае, повтори си Марси и в същия момент дочу далечен бебешки плач да се примесва с шума на уличното движение.

Тя отвори очи и видя слабичка млада жена със светла кожа и медноруса коса да бута количка в нейната посока. Момичето бе обуто в тесни сини дънки и широка бяла тениска. Докато вървеше, опашката ѝ се мятеше насам-натам. Шанън, тутакси осъзна Марси и веднага след

това: Не, не може да бъде. Трябва да бе заспала. Само сънуваше, че това се случва.

— Имате ли нещо против да седна? — срамежливо попита младата жена и почака Марси да кимне, преди да седне на другия край на пейката.

Марси положи максимални усилия да не се втрещва в нея. Наистина ли беше Шанън?

Момичето бързо махна ластика от опашката си и разпусна гъстата си коса върху раменете.

— Ето. Така е много по-добре. Бях я вързала прекалено стегнато. Чак главата ме заболя — каза тя с нотка на извинение в гласа, сякаш се боеше да не обиди Марси с ненужните си обяснения. Изчерви се по един изненадващо деликатен начин. — Извинете. Не исках да ви безпокоя.

— В никакъв случай. Чудесна коса. — Марси разгледа лицето ѝ, забеляза почти прозрачната кожа, тесните зелени очи и дългия тънък нос. Едно от онези момичета, които си нямат представа колко са хубави, навярно защото майките им никога не са им го казвали.

Марси тутакси си представи Девън, която упорито държеше да крие естествената си красота зад тонове фон дьо тен и тежки черни сенки за очи.

— Благодаря — каза момичето и стеснително втъкна косата си зад едното ухо. Бебето продължаваше да плаче в количката. — Извинявайте за врявата. Ако не се успокои скоро, отново ще тръгна. — Тя се пресегна и почна да бута количката напред-назад, напред-назад.

— Всичко е наред. Не ми пречи. — Марси се изправи и погледна в количката. — Момиченце, нали?

— Момиченце с тежки колики, боя се. Плаче от полунощ. Направо сме си изкарали умовете с нея.

— Първото ли ви е? — попита Марси, надявайки се лекото потрепване на гласа ѝ да не я издаде.

— О, тя не е мое бебе. — Руменината на момичето се засили. — Аз съм само детегледачката.

Марси си пое дълбоко дъх, мъчейки се да потисне силното си вълнение.

— Как се казва?

— Кейтлин. Кейтлин Даниел О'Конър.

Въздухът в гърдите на Марси се сви като юмрук и почна да я удря по ребрата.

— Хубаво име.

— Нали?

— На колко е?

— Почти на пет месеца.

— Красавица.

— Да. Още по-красива е като не плаче.

Марси протегна ръка.

— Аз съм Мерилин. — Не знаеше дали е нужно да лъже, но не бе уверена, че може да довери на Шанън истината.

— Шанън — представи се момичето, стисна ръката на Марси и се облегна назад. — Американка ли сте?

Марси кимна. Понякога просто бе по-лесно да се излъже.

Плачът на Кейтлин се засили, сякаш се възмущаваше от измамата.

— О, боже. — Шанън въздъхна, победена.

— Мога да я подържа за няколко минути, ако не възразявате — предложи Марси.

— Изобщо не възразявам — каза Шанън и Марси внимателно вдигна пищящото бебе от количката. — Горката госпожа О'Конър стоя будна половината нощ и я носи на ръце. На сутринта направо щеше да падне от изтощение. Опитах се да я нахраня, преоблякох я, люлях я. Нищо не помогна, затова реших да я изведа на разходка, поне да дам възможност на госпожа О'Конър да поспи.

— Сигурна съм, че тя оценява това. — Марси държеше бебето плътно притиснато до гърдите си и целуваше върха на меката му главичка през розовата шапчица, полюшвайки го леко. Само след секунди плачът секна.

— Господи, вижте само — възхитено възкликна Шанън. — Май имаш магическо докосване, Мерилин. Как, за бога, успя?

— Практика — отговори Марси и изпита прилив на гордост. Винаги бе имала подход към малките деца. Когато някое от децата ѝ плачеше, тя трябваше само да го вдигне и да го притисне до себе си.

Защо същата магия не проработи и когато Девън порасна? Кога Марси бе изгубила способността си да утешава и предразполага детето, което обичаше повече от живота си?

— Колко деца имаш? — попита Шанън.

— Три. — Всяка следваща лъжа става все по-лесна, даде си сметка Марси. — Две момчета и едно момиче.

— Обзалагам се, че с момичето е било най-трудно.

— Да — потвърди Марси и си помисли: Истината, най-накрая.
— Откъде знаеш?

— Аз имам пет братя и две сестри. Майка ми казваше, че момчетата били лесна работа, но момичетата направо я убивали.

— Оттук ли си?

— О, не. Аз съм от Гленгариф. На залива Бантри. Това е на западния бряг. Близо до планината Каха. Знаете ли го?

— Не. Боя се, че не.

— Не се учудвам. Не може да се нарече туристически град. Нямах търпение да се махна оттам — призна тя и гузно погледна през рамо, като че ли някой би могъл да подслуша. — Нямах търпение да дойда в големия град. Заминах, още щом навърших осемнайсет.

— Не изглеждаш много по-стара и сега.

— Следващият месец ставам на деветнайсет — каза Шанън и така силно поруменя, че цялото ѝ лице стана червено.

— Значи си тук почти от година?

— Ами, първо почнах в Дъблин. Но градът ми се видя малко плашещ. — Изчерви се още повече. — Толкова е голям. Никога нямаше да се почувствам удобно. Едва не се върнах вкъщи. После обаче дойдох тук. — Тя въздъхна доволно. — Много по-добре е.

— Корк е с приятни размери — съгласи се Марси. — Доста практичен.

— Да, така е.

— Тук е много по-лесно да си намериш приятели, струва ми се — каза тя, решена внимателно да зачекне темата.

Шанън кимна. Червенината, която бе почнала да се отдръпва от лицето ѝ, се завърна с пълна сила.

— Винаги ми е било трудно да си намирам приятели. Малко съм срамежлива, дори да не ви се вярва.

— От колко време си тук? — попита Марси.

— Малко повече от половин година. От четири месеца работя за семейство О'Конър.

— Сигурна съм, че си се сприятелила поне с един човек през това време — настоя Марси, опитвайки се да звучи небрежно и леко.

— Предполагам, че да.

— Е, така е добре.

— Да.

Това до абсолютно никъде не води, помисли си Марси, продължавайки да люлее вече спящото бебе в ръцете си.

— Някъде наблизо ли работиш? — попита тя. Реши да отклони леко темата, преди отново да се върне на въпроса за приятелите на Шанън.

— Малко по-нагоре по улицата.

— Изглежда хубав квартал.

— О, чудесен е. Определено първокласен във всяко отношение. А къщата на семейство О'Конър е най-голямата на улицата. Почти на върха на хълма. — Тя посочи натам. — Не можете да я пропуснете. Грамадна е. Дори моята стая е огромна. Почти колкото къщата, в която съм отрасла. Имам си даже собствен телевизор и всичко останало.

— Звучи чудесно.

Тя кимна ентусиазирано.

— Имах голям късмет да си намеря тази работа.

— Някоя приятелка ли ти я препоръча? — Марси си прехапа езика. Можеше ли да се издаде повече от това?

Шанън обаче като че ли не забеляза.

— Не, чрез една агенция. Семейство О'Конър току-що бяха уволнили първата си детегледачка, защото не се справяла и се нуждаеха от нова. Казаха ми да се облека консервативно и да говоря само когато ме питат. Явно госпожа О'Конър не бе харесала първото момиче, защото то имало голяма уста и ходело с твърде къси поли.

Марси си представи обявата, дадена от семейство О'Конър:

ТЪРСИ СЕ. Детегледачка, която да живее в дома. Да е срамежлива и свита.

Привлекателна, но да не е заплаха.

Без социален живот.

Шанън определено отговаряше на изискванията.

— С какво се занимава господин О'Конър? — попита Марси.

— Със строителство. Кварталът, в който живеем, е един от неговите проекти.

Марси кимна, чудейки се как да насочи разговора към Одри.

Шанън обаче продължи без подкана:

— Баща му е бил някакъв дипломат. Бил убит от ИРА преди около двацет години, когато господин О'Конър е бил тийнейджър.

— Това е ужасно.

— Ужасни времена са били — заключи Шанън.

Марси кимна в потвърждение.

— Е, какво правиш в свободните си дни? — попита след малко.

— Нищо кой знае какво. Чета, ходя по магазините, на кино.

— Какви филми харесвате ти и приятелките ти?

— Всякакви.

Страхотно, помисли си Марси. Друга задънена улица. А сега какво? Въпросите ѝ почнаха да се изчерпват. Да не говорим за търпението. И бебето вече ѝ тежеше.

— А имаш ли си приятел? — попита тя с последна надежда.

Шанън поклати глава. Сякаш от движението червенината ѝ се разпростря от ухо до ухо.

— Одри казва, че имам късмет. Според нея, момчетата носят само неприятности.

Дъхът на Марси заседна в гърлото ѝ при споменаването на Одри.

— Одри? — повтори тя шепнешком. Дали правилно бе чула Шанън?

— Приятелката ми. Е, нещо такова. Всъщност, по-скоро позната.

— Как така?

— Ами, аз фактически не я познавам от много отдавна. Само от няколко месеца. А и не се срещаме често. Работата ми доста ме ангажира.

— Одри също ли е детегледачка?

Шанън се засмя.

— О, не. Не мога да си представя Одри като детегледачка.

— Защо така?

— Не мисля, че изобщо харесва деца, честно казано. Макар че винаги когато види Кейтлин, се захласва по нея. И все пак...

— Все пак?

— Не зная. Просто имам такова усещане. — Шанън си погледна часовника.

— И какво работи Одри?

— Каквото ѝ падне, стига да не е много. — Руменината на Шанън стана доматеночервена, сякаш току-що бе казала най-ужасното нещо на света. — Работи временно. Нещо такова. Боже мили, виждаш ли кое време е? Наистина трябва да вървя.

Марси върна Кейтлин в количката и нежно положи спящото бебе по гръб. Още толкова много въпроси искаше да зададе на Шанън: Къде живее Одри? Откъде е? Споменава ли е нещо за миналото си, за майка си? Къде мога да я намеря?

— Много ти благодаря за помощта с Кейтлин — каза Шанън. — Наистина се радвам, че си поговорихме. Може отново да се засечем някой път.

Марси проследи тънката фигура на Шанън, която излезе с количката от парка, после пое нагоре по хълма и се изгуби от поглед.

— Разчитай на това — каза тя.

12.

През следващите три дни Марси неотлъчно следеше появяванията на Шанън. Бе прекалено рисковано да дръзне да се появи отново на „Адълейд роуд“, в случай че любопитната съседка на семейство О’Конър слухтеше наоколо, затова Марси седеше в малкия парк, докато не видеше Шанън да се показва с количката, обикновено около единайсет часа предобед, а после към два следобед. На силните писъци на Кейтлин неизменно предзнаменувачи появянето им, можеше да се разчита, както на камбаните на църквата „Св. Ана“.

Сутрин тя следваше Шанън нагоре-надолу по извиващите се пътища на новото предградие, като внимаваше да спазва безопасна дистанция помежду им и само от време на време ѝ се налагаше да се крие в някой вход, за да не бъде забелязана. Следобедната разходка винаги бе по-дълга. Предния ден Шанън дори се осмели да измине целия път до центъра, като покорно буташе количката по неравния паваж и крадешком хвърляше по някой завистлив поглед към витрините на околните магазини. В три часа тя спря да пие чай на открито пред едно малко заведение. От отсрещната страна на улицата Марси наблюдаваше как Шанън се мъчи с неголям успех да крепи горещия чай, докато в същото време подрусва плачещото бебе в ръцете си. Подвоуми се дали да не ѝ се притече на помощ, но в крайна сметка се отказа. Дори наивно момиче като Шанън можеше да се усъмни от една нова случайна среща. Не, по-добре бе да я държи под око отдалеч, да види къде ходи, с кого говори.

Само че тя никога с никого не говореше.

— Почвам доста да се обезкуражавам — призна Марси на Лиъм по телефона предната нощ.

— Недей. Градът не е чак толкова голям. Рано или късно трябва да те отведе до Одри.

— Имам нужда да е по-рано.

— С какво мога да ти помогна?

— Ти вече направи повече от достатъчно.

— Искаш ли утре да дойда с теб? Мога да си издействам свободен ден...

— Не, не мога да те моля да направиш това.

— Не е нужно да ме молиш.

— Не — настоя Марси. — По-добре да стоиш в „Гроганс“. В случай че Одри отново мине оттам.

— Добре. Както кажеш — съгласи се той. После: — Мога да дойда при теб сега...

— Не — бързо му отказа Марси. Колкото и да ѝ се искаше да го види, колкото и да я привличаше, колкото и да ѝ се искаше да вярва, че и той е привлечен от нея, не можеше да си позволи да се разсейва. Не и когато бе толкова близо до намирането на дъщеря си. — Ще се чуем утре — каза тя.

— Ще съм тук.

Сега Марси гледаше как Шанън бута количката на Кейтлин по пешеходния надлез над Южния канал и продължава по улица „Мери“ към оживената улица „Св. Патрик“. Макар да беше мрачно и познатите облаци да се събираха на хоризонта, всъщност беше топло, осъзна Марси. Шлиферът, който носеше в ръка почти от един час, бе почнал да ѝ натежава. *Утре може би ще мога да го оставя в пансиона*, каза си тя и погледна към ветропоказателя на върха на „Св. Ана“.

— Нека позная — промърмори в яката на синята си блуза тя. — Прогнозата е за дъжд.

Точно в този момент разбра, че Шанън е изчезнала.

Марси се завъртя и заобръща глава в няколко посоки едновременно. Видя само витрини и пешеходци. Шанън я нямаше никъде.

Къде ли може да е отишла?

— Добре, успокой се — каза си тя. — Ще се появи. — В края на краищата, Шанън и по-рано бе изчезвала в тълпата, само за да се покаже след няколко секунди, полюшвайки ритмично вързаната си на опашка коса. Показва се, скрива се.

А и какво ако Марси не успее да я открие? Не е като да не знаеше къде живее момичето. Нито пък Шанън можеше да се нарече непредвидима, тя се придържаше към строго определена програма. Не че не можеше да започне отначало на следващия ден.

Да започна от нулата, помисли си Марси, едва сдържайки сълзите си.

— Мислила ли си да идеш в полицията? — бе я попитал Лиъм предната нощ.

Но Марси не искаше да намесва полицията. Ами ако Девън се бе забъркала в някаква неприятност? Ако, привличайки вниманието към нея, я принудеше да потъне в още по-голяма неизвестност? Ако отчаяните ѝ опити да се съберат отново, пратеха дъщеря ѝ зад решетките? Не можеше да поеме този риск.

— Бих могла да наема частен детектив — разсъди тя в отговор.

Лиъм се бе съгласил, макар и без особен ентусиазъм.

— Би могла, предполагам. Но то не става като във филмите. Поне не тук, в Корк. Наоколо няма кой знае какво търсене на услугите им. Вероятно ще се справиш по-добре сама. Поне засега.

Само че в играта на детектив тя се проваляше също толкова, колкото и в повечето неща в живота си. Така почна да мисли Марси и се зае да отмята всеки свой неуспех, сякаш бе точка от списък за покупки. Провал като дъщеря — отметка. Провал като сестра — отметка. Провал като съпруга — отметка. Провал като майка — двойна, тройна отметка.

Никога не бе правила дори и опит за кариера. Да, работеше в търговския отдел на малка рекламна агенция, веднага след като завърши колежа, но винаги бе смятала тази работа за временна и тя наистина изчезна няколко години по-късно, заедно с компанията. Дотогава Марси вече бе омъжена и двамата с Питър правеха планове за своето семейство. Доста скоро забременя с Девън, а после и с Дарън, така че за какво ѝ трябваше работа? И бездруго бе изцяло заета у дома.

Гласът на Девън достигна до нея от миналото, довеян от смеха на група тийнейджърки наблизко.

— И за какво трябва да завършвам колеж? — питаше Девън. Току-що бе информирала Марси, че ще напусне университета само един семестър преди дипломирането си.

Марси спори с нея, въпреки тънкото гласче в главата ѝ, което я предупреждаваше да отстъпи.

— Защото образованието е важно.

— И защо да е толкова дяволски важно?

— Защото така. И внимавай как говориш.

— Разстройваш се, понеже казах „дяволски“? Че какъв му е проблемът на „дяволското“, ебати?

— Девън...

Тя почна да сипе цинизми:

— Мамка му, шибан хуй, путка, копелдак.

— Това е нелепо.

— Кур, шибаняк, минетчия, шунда, чекиджия...

— Няма да участвам в този разговор.

— Ти си тази, която го започна.

— А също и тази, която ще го прекрати. — И Марси се извърна, преди Девън да я види, че плаче.

— Естествено, майче. Отдръпни се. Така се справяш с всичко.

— Не става дума за мен — каза Марси, удивена, че дъщеря ѝ все още я нарича „майче“. Първо „мамка му“ и веднага след това „майче“.

— Е, не искам да завърша колежа. Какво толкова? Това си е моят живот, не твоят.

— Остават ти само още няколко изпита. Защо просто не си вземеш дипломата и тогава поне ще имаш избор?

— Избор? И какъв точно избор имам? В случай че не си забелязала, аз съм една шибана бъркотия. И не смей да ми казваш да внимавам как говоря.

— Взимаш ли си лекарството?

— Това какво общо има?

— Защото такива неща се случват само когато спреш лекарствата.

— И какви *такива неща* по-точно?

— Псувните, лошото настроение, всичко. Всичко става по-лошо.

— По-лошо за теб, може би. Не за мен.

— Моля те, Девън.

— Моля те, майче — имитира я тя.

— Добре, достатъчно. Не мога да се занимавам с това точно сега.

— Никога не си могла.

— Опитвала съм.

— Както си опитала с майка си ли?

— Какво?

— Можела си да я спреш, нали? — безмилостно продължи Девън. — Да я спреш да не скочи от онази сграда.

— Нищо не би я спряло — безсилно възрази Марси.

— Джудит ми разказа какво се е случило.

Марси кимна и призна поражението си с дълбока въздишка, която премина помежду им.

— Всичко, което някога съм искала е, ти да си щастлива.

— Всичко, което някога си искала е, да съм нормална — изстреля в отговор Девън.

— Да! — кресна Марси на дъщеря си. Все още чувстваше вибрациите на тази единствена дума. — Да, исках да си нормална. Толкова ли е егоистично? Толкова ли е ужасно? Прави ли ме някакво чудовище?

Девън студено наблюдаваше стичащите се сълзи на майка си.

— Аз съм чудовището — каза тя.

— Извинете — каза някой сега.

Марси се обърна, за да види как лицето на Девън се размива и на негово място се появява възрастна жена с побелели коси. Тя се придвижваше по оживената улица с помощта на бастун.

— Не мога да ви заобиколя — каза жената и милата ѝ усмивка породила вълна от бръчки от устата до воднистосините очи.

— О. Съжалявам. — Марси тутакси се отмести и направи път на възрастната жена. От колко ли време стоя наред пътя така, запита се тя и си погледна часовника. Достатъчно дълго, че Шанън да изчезне напълно, призна си и реши да отпише този ден. На сутринта щеше да се върне на „Адълейд роуд“. Ако Шанън не я отведеше до Одри до края на седмицата, щеше да хване бика за рогата и да я попита направо. Щеше да ѝ каже, че момичето, което познава като Одри, всъщност е нейната дъщеря Девън. Щеше да я помоли да ѝ помогне да я намери.

Навярно трябваше да постъпи така още от самото начало. Какво си мислеше?

Без съмнение, Джудит би ѝ казала, че изобщо не мисли, че е престанала да мисли от деня, в който Девън изчезна в ледените води на залива Джорджан.

— Защо не си взимаш лекарствата, които докторът ти предписа? — умоляващо я питаше сестра ѝ седмици, дори месеци след инцидента.

— Защото нямам нужда от антидепресанти.

— Искаш да кажеш, че не си наистина в депресия?

— Разбира се, че съм в депресия. *Наистина* съм в депресия. Но си имам причина да съм в депресия. Би трябвало да съм депресирана. Защо да го крия? Това само ще удължи нещастията.

— Взимай си лекарствата. Поне още малко. За да го преодолееш.

— Добре, чудесно — примири се накрая Марси.

Само че лекарствата замениха депресията ѝ с няма вцепененост, която бе по-лоша и най-накрая тя спря да ги взима. Майка ѝ бе права — лекарствата наистина те правеха да се чувстваш като пеперуда, размахваща крила в мармалад. Разбра това, когато почувства, че главата ѝ се прояснява и сетивата ѝ, осезание, вкус, зрение, постепенно почнаха да се възвръщат към нещо подобно на нормалното.

За пръв път бе разбрала защо Девън предпочиташе отчаянието пред безразличието.

Разбира се, по онова време вече това нямаше значение. Поредният злощастен пример за „твърде малко и не навреме“.

Девън бе права и за друго, призна си тя сега, след като за последно огледа улица „Св. Патрик“. Можеше да спре майка си да не извърши самоубийствения скок. Джудит го знаеше. Всички го знаеха.

Марси тъкмо се извърщаше, когато видя бебешка количка да се появява от един магазин до ъгъла. Шанън се показва след секунди, хванала с една ръка количката, а с другата държаща бутилка газирана вода. Тя подкара количката по улицата по посока на Търговския кей, отпивайки от содата си със сламка.

— Добре, достатъчно време пропиля — изрече на глас Марси и смутено се озърна наоколо, в случай че някой я бе чул. Но дори и така да беше, навярно си бяха помислили, че говори по мобилен телефон. В днешно време бе много по-лесно да си луд на обществено място. — Просто ще ѝ кажеш истината — продължи на глас Марси, почувствала се удобно от звука на собствения си глас. — Кажи ѝ коя си. Помоли я за помощ. Моли за милост.

Бе на половин пресечка разстояние от Шанън, когато забеляза един младеж на колело. Видя как Шанън му се усмихва, поруменяла като червен светофар. Момчето спря, слезе и я докосна по ръката, като същевременно любезно се порадва на бебето. Това е някак мило, помисли си Марси, докато се промъкваше между двама бавни

пешеходци. Едва когато почти стигна до тях, тя разпозна същия младеж, който я бе блъснал преди няколко дни.

— Не, не е възможно — възкликна тя и рязко спря, принуждавайки човека зад нея да я блъсне.

— Много съжалявам. Не знаех... — започна той.

— Вината е моя — заяви Марси. — Помислих си, че... Вината е моя. — Със сигурност си въобразяваше. Не можеше да е същото момче, което я бе блъснало.

Или можеше?

Приближи се още.

— Тя спира ли да плаче изобщо? — младежът питаше Шанън, надвиквайки се с неспирните писъци на бебето.

— Докторът казва, че има колики — обясни Шанън.

— А казва ли колко ще продължи това?

— Казва, че не мисли, че ще продължи дълго, но според мен и той не е наясно, честно казано.

— Боже, сигурно те подлудява. Нищо ли не може да се направи?

— Повярвай ми, всичко опитахме. Да я носим на ръце, да я разхождаме дълго, да я возим в кола. Не иска биберон. Нищо не върши работа. С изключение на една жена, която срещнах в парка онзи ден. Тя само я взе и Кейтлин замря. Беше като някакво чудо, казвам ти.

— На мен ми звучи повече като магия на вещица — изтърси момчето и се разсмя, после се изплю на тротоара, сякаш против уроки. — Сигурна ли си, че не е била вещица?

И по-лошо са ме наричали, помисли си Марси и се приближи още.

— Той е — прошепна тя.

Какво означаваше това? Просто съвпадение ли беше, или нещо по-сериозно? Каква бе връзката му с Шанън? И ако бе свързан някак си с Шанън, следваше ли непременно, че е свързан и с Девън?

— Добре, успокой се. Премисли това. Не прави прибързани изводи. — Но какво друго би могла да направи? Тя търсеше Девън, по някакво чудо я бе забелязала върху надлеза над „Бачълърс кей“, вече тичаше към нея, когато в същия момент неговото колело се бе появило изневиделица, врхлетя я и я просна на земята. Безкрайните му извинения бяха забавили нещата още повече и докато се измъкне от недодяланата му загриженост, Девън бе изчезнала. Тогава Марси бе

отдала това на лошия късмет. Но може да е имало и нещо по-сложно. Може би онзи инцидент изобщо не е бил инцидент. Момчето може нарочно да я бе ударило и така да е алармирало Девън, за да може тя да избяга.

Което означаваше какво? Че Девън знае, че тя е тук?

Възможно ли бе?

А дали не си въобразяваше? В края на краищата, Корк не бе кой знае колко голям град. Напълно логично звучеше Шанън и момчето да се познават и тяхната връзка — ако да спреш някого и да поговориш с него на оживена улица, можеше да се нарече връзка — да бе невинна и безвредна. Само защото Шанън бе приятелка с момичето, познато ѝ като Одри, не означаваше непременно нищо. Момчето може и да не познаваше Одри изобщо.

Или пък я познаваше?

Което означаваше какво?

— Какво означава това? — Марси отправи гневния си въпрос към бетонната настилка в краката си. — По дяволите, какво означава?

— Мерилин? — чу някой да вика отдалече. После по-отблизо: — Мерилин? Е-хо.

Марси вдигна поглед и видя Шанън да пресича улицата, да маха яростно и да се насочва към нея.

— Това съм аз, Шанън. От парка — провикна се над силния рев на Кейтлин тя. — Познах те.

Марси положи огромно усилие да потисне емоциите си. Искаше ѝ се да сграбчи Шанън за лактите и да ѝ зададе ребром въпроса: Кое е това момче, с което току-що разговаря? Каква е връзката му с Одри? Има ли такава връзка? Какво можеш да ми кажеш за дъщеря ми? Вместо това каза само:

— Шанън, разбира се. Радвам се да те видя отново.

— Какво удивително съвпадение! Тъкмо говорех за теб и изведнъж — ето те.

— Говорила си за мен?

— Да, с един приятел. Е, по-скоро познат, всъщност. Разправях му колко удивителна беше с бебето. — Тя погледна към вече празното място, където допреди малко бяха стояли двамата с момчето, после отново се обърна към Марси. — Добре ли си? Изглеждаш малко бледа.

— Просто съм уморена, предполагам. — Внезапно Марси си даде сметка колко вярно бе това. — Много дълго се разхождах.

— Разглеждаш забележителности, а?

— Не знаех, че Корк е толкова вълнуващ град.

— Хората винаги се изненадват колко много неща могат да се правят тук. Би ли ти се понравила чаша чай?

— Чай ми звучи чудесно.

Шанън си погледна часовника.

— Имам още малко време, преди да тръгна обратно. Защо да не отскочим до „Гроганс“?

— „Гроганс“? — Марси почувства как името залепна на небцето ѝ като дъвка.

— Намира се малко по-нагоре, отатък моста „Св. Патрик“. Има хубава градина. По-лесно е с количката и всичко.

Марси се засмя, мъчейки се да събере всичките си противоречиви мисли, да ги подреди някак си. Когато това се оказа невъзможно, тя се предаде. Вместо това се усмихна по-широко, разкривайки двата реда идеални прави бели зъби, които Питър някога бе намерил за неустойими, и каза:

— Води.

13.

Дори и да бе изненадан да я види, Лиъм не го показва. Нито пък че познава която и да било от двете.

— Как сме днес, дами? — попита той, щом приближи малката им кръгла масичка отвън. Имаше поне десетина души, струпани в импровизираната градина. Слънцето хвърляше кръг светлина като гигантски прожектор върху дивите розови рододендрони и кокетните камбанки, обградили парапета от черно ковано желязо.

Марси се удиви как така не бе забелязала великолепните цветя при предишните си посещения. Винаги ли бе толкова сляпа за онова, което я заобикаля?

— Добре сме, благодаря.

— Чудесен следобед, нали? — продължи той.

— Така е — срамежливо се съгласи Шанън. — Доста топло.

— Приятна промяна. — Марси чувстваше как сърцето ѝ трепка в гърдите и се чудеше дали причината е близостта ѝ с Шанън, или с Лиъм.

Кейтлин почна да надава вой от количката си.

— За жалост, някои неща никога не се променят — прошепна Шанън и се озърна извинително към другите посетители, които като че ли изобщо не обръщаха внимание на бебешкия плач.

— А какво имаме тук? — Лиъм надникна в количката. — Някой май не го е грижа за слънцето, доколкото виждам.

— Някой не го е грижа за нищо — отбеляза Шанън.

— Мислите ли, че бутилка „Биймиш“ би ѝ се харесала?

Руменината, съпроводила смеха на Шанън наподобяваше цвета на рододендроните.

— На мен със сигурност ще ми хареса.

— Два пъти „Биймиш“? — Той погледна към Марси за потвърждение.

— Мисля, че аз ще се придържам към чая — каза тя.

— Тогава нека да са два — бързо се поправи Шанън. — Госпожа О'Конър ще припадне, ако подуши, че мириша на бира като се върна. Според нея, Ирландия плаща прескъпа цена за пиянската си култура; че през последните двацет години употребата на алкохол се е увеличила с почти петдесет процента, а разгулното пиянство е взело епични размери сред тийнейджърите и младите хора.

— Тя казва това, без майтап? — попита Лиъм.

— Казва още, че според някакво съвременно изследване, повече от половината ирландски младежи почват да пият преди да навършат дванайсет, а до средата на пубертета половината момичета и две трети от момчетата са вече пияници.

— Потресаващо. — Развеселена усмивка изви згълчетата на устните на Лиъм. — Значи работиш за клана О'Конър на „Адълейд“, така ли?

— Да. Познавате ли ги? — Сянка на страх внезапно премина през малките зелени очи на Шанън.

— Чувал съм за тях — уточни Лиъм. — Че кой не е? Едно от най-богатите семейства в Корк — обясни той на Марси. — Баща му не беше ли убит от Шин Фейн^[1]?

— Застрелян по време на посещение в Белфаст през 1986 година — тихо поясни Шанън.

— Май по онова време всички бяхме малко луднали — изтъкна Лиъм.

Марси се замисли дали да не му припомни, че по онова време той трябва да е бил още дете, но бързо се отказа. Какъв смисъл имаше отново да му напомня разликата във възрастта им?

— И така, два чая и малко топло мляко?

— Нося бутилка ябълков сок, благодаря — каза Шанън, преди той да се отдалечи забързано. — Не че тя ще го изпие. Освен ако ти не искаш да пробваш? — погледна с надежда към Марси.

Марси протегна ръце в отговор, Шанън тутакси извади плаещото бебе и й го подаде заедно с бутилката.

— Здравей, миличка — изгука Марси, целуна сълзите от страните на Кейтлин и приглади няколко нежни кичурчета червеникаворуса косица от челото й. — Къде е сладкото ми момиченце? — В следващия миг бебето вече лежеше спокойно до гърдите й и доволно смучеше от биберона.

— Дяволски изумително — удиви се Шанън. — Не зная как го правиш.

Марси сви рамене и се зачуди кога я бе напуснала способността да успокоява децата си. Не че синът ѝ някога е имал особена нужда от успокояване. Невероятно лесно бебе, което се бе превърнало в независим, безгрижен младеж, Дарън бе пълната противоположност на сестра си във всяко отношение. Марси винаги бе недоумявала дали характерът му е вроден, или по някакъв начин бе усетил, че майка му не би могла да понесе повече. Потърси в паметта си кога за последен път синът ѝ бе дошъл при нея с някакъв проблем. Правил ли го бе някога? Или тя е била прекалено заета с Девън, за да му обърне внимание?

— Трябва да дойдете в нашата къща — говореше Шанън, — и да дадете урок на госпожа О'Конър.

— От малкото, което си ми разказвала за нея — каза Марси, заравяйки мислите за Дарън някъде дълбоко в ума си, — не ми се струва, че това би се приело добре. — В дъното на градината забеляза един млад мъж да отмята назад глава и да избухва в смях. Колко е хубаво да можеш да се смееш така невъздържано, помисли си тя и внезапно си спомни за младежа, когото по-рано бе видяла да се смее с Шанън. Трябваше да има начин да го намеси в разговора, без да предизвика подозрения.

Шанън се поколеба и притеснено се озърна насам-натам, сякаш се боеше някой да не подслушва.

— Не е толкова лоша, всъщност. Полага големи усилия с Кейтлин.

— Сигурна съм.

— Струва ми се, че просто си е мислела, че ще бъде по-лесно.

Марси кимна. *С всички ни е така*, каза си тя, докато наблюдаваше Лиъм да се приближава с чая им.

— Виждам, че някой май има талант — отбеляза той и сложи на масата един керамичен чайник, заедно с две стабилни чисто бели чаши.

— Не е ли възхитителна? — попита Шанън.

— И красива при това — усмихна се той. — Мога ли да ви донеса още нещо? Може би бисквити?

— Не, благодаря — отказа Шанън.

— Аз бих се радвала на нещо сладко — каза същевременно Марси.

Лиъм намигна.

— Сладко за сладураната.

Шанън се приведе заговорнически.

— Мисля, че той те харесва — каза, когато Лиъм се отдалечи.

Марси почувства как страните ѝ порозовяват.

— Ти се изчерви — възкликна през смях Шанън.

Марси я поправи:

— Това са горещи вълни.

— Какво?

— Става, когато... нищо. — Нямахме търпението да обяснява на любопитната млада госпожица радостите на менопаузата. — Права си. Изчервих се.

— Радвам се да видя, че не съм единствената. Аз се изчервявам постоянно. Мразя го.

— При теб е очарователно.

Лицето на Шанън стана почти като фуксия.

— Наистина ли мислиш така?

— Абсолютно. И съм сигурна, че младежът, с когото говореше преди малко, ще се съгласи с мен. — Какво толкова, по дяволите — това бе най-доброто въведение, което можа да измисли.

Шанън се сконфузи, от което руменината се разпростря до ушите ѝ. Тя наклони глава на една страна като любопитен кокер шпаньол.

Дали не съм си измислила целия епизод, усъмни се Марси. Нямахме да ѝ е за първи път да вижда несъществуващи неща. Поне според Питър и Джудит.

— О. О, да, разбира се — сети се Шанън. — Имаш предвид Джаксън.

— Джаксън?

Шанън надигна чайника от масата.

— Да наля ли по една чаша?

— Благодаря ти.

— Вкусно ухае. Обожавам хубавия чай, а ти?

— И аз. Интересно име... Джаксън — отбеляза Марси.

— Самият той се нарича Джакс. И го пише с хикс накрая. — Шанън се изкикоти. — Твърди, че така се правели нещата в Америка.

Марси почувства как пулсът ѝ се ускорява.

— Той американец ли е?

— Не. Просто гледа много американска телевизия. — Тя отпи от чая си. — Ммм. Вкусен е. Опитай.

Марси тутакси надигна чашата до устните си. Горещият, успокояващ чай изпълни устата ѝ и се плъзна надолу по гърлото.

— Тук хващате ли много американски канали?

— Някои. Госпожа О'Конър не ги харесва. Казва, че американската телевизия е пълна с прекалено много насилие, а това е последното нещо, от което Ирландия има нужда.

— Госпожа О'Конър е жена с категорично мнение.

— Да, така е. Мила е, обаче — побърза да добави Шанън и отново прокрадна поглед наоколо.

— Е, този Джаксън някой специален ли е? — попита след малко Марси, като се усмихна и леко сви рамене, сякаш да покаже, че въпросът е невинен и незначителен.

Шанън едва не се задави с чая си.

— О, не. Не. Аз едва го познавам.

— По-скоро приятел на някой приятел, а? — настоя Марси, мъчейки се да звучи небрежно.

Шанън изглеждаше леко смутена. Зелените ѝ очи се присвиха и почти изчезнаха, после изведнъж отново се разшириха.

— О, виж. Бисквитите ти идват.

— Сложих ви няколко допълнително — съобщи Лиъм и положи чинията със захаросани бисквити на масата. Той едва-едва докосна с опакото на дланта си ръката на Марси, от което чак до врата ѝ преминаха леки електрически вълни. — Аз черпя.

— Казах ти, че те харесва — прошепна Шанън, щом той се отдалечи. — О, масленки. Любимите ми.

— Вземи си.

— Не мога. Госпожа О'Конър не одобрява да се яде между основните яденета. Непрекъснато повтаря колко немарливи и недисциплинирани са днес младите, казва, че в света има епидемия от затлъстяване, но всичко е въпрос на самоконтрол, а характерът на човека си личи по това какво яде.

— Госпожа О'Конър звучи като голяма майтапчийка. — Нищо чудно, че бебето ѝ не спира да плаче, помисли си Марси. И веднага

след това: *Точно така, обвинявай майката.*

Лицето на Шанън имаше вид, сякаш ще избухне в пламъци. Тя сложи ръка на сърцето си, сякаш се готвеше да полага клетва.

— Боя се, че ти създадох напълно погрешна представа за госпожа О'Конър.

— Не си.

— Тя наистина е много мила жена.

— Сигурна съм, че е така. Вземи си бисквитка.

Шанън набързо грабна една от чинията и нервно си отхапа парченце.

— Е, Джакс и Одри приятели ли са? — попита Марси, захвърлила напълно предпазливостта. Внимателният подход очевидно до никъде не я водеше.

— Откъде знаеш? — Шанън си отхапа още малко от бисквитата и пийна чай. — Да не си медиум?

Марси сви рамене, сякаш искаше да каже: просто късмет.

— Нали точно тя ти беше казала, че момчетата носят само неприятности?

Шанън се изкиска.

— Точно така казва, да.

— Май говори от личен опит.

— Преди са били двойка.

Марси почувства как горещия чай в гърлото ѝ се превърна в кубче лед, което се заби в ларинкса ѝ. Наложил се буквално да изчегърта от гърлото си следващите думи:

— Преди?

— Минало — свършено. Тя каза, че ако искам, мога да го имам.

— Страните на Шанън от червени станаха пурпурни.

— А ти искаш ли?

Шанън отхвърли предположението с нервно помръдване на пръстите си.

— Не мисля, че госпожа О'Конър би одобрила някого като Джакс.

— И защо така?

— Малко е див.

— Как така див? — не разбра Марси.

— Носи му се известна слава. Нищо ужасно, уверявам те, но не е точно типът младеж, когото да заведеш вкъщи при майка си.

Марси потръпна, спомняйки си мъжа, с когото Девън имаше връзка през месеците преди предполагаемото си удавяне.

— Не знаеш в какво се забъркваш — бе предупредила дъщеря си тя.

— Ти не знаеш какво говориш — незабавно се бе противопоставила Девън.

— Не че той ме харесва или нещо такова — каза Шанън и по страните ѝ се разля нова вълна кръв.

— Защо не?

Още едно нервно кискане.

— Е, да виждаш някаква опашка от момчета след мен?

— Мисля, че всяко момче би извадило късмет да те има — допусна Марси, а изтощеният ѝ ум препускаше с километри в минута. Ако Одри и Джакс се познаваха, мислеше си тя, ако някога са били любовници, това със сигурност означаваше, че блъскането с колелото нямаше начин да е било случайно. Трябва да е било преднамерено.

Кое то означаваше какво?

Че Девън знае, че майка ѝ е тук? Или че някой отчаяно се старее да ѝ попречи да я намери?

— Наистина ли мислиш така? — с надежда попита Шанън.

— Абсолютно. — Марси се усмихна на бебето в ръцете си. — Тя заспива — каза и веднага продължи: — А ти от колко време познаваш Одри?

— Запознахме се веднага щом почнах работа у семейство О'Конър.

— Тя някъде оттук ли е?

— Не. Мисля, че е от Лондон. — Ненадейно Шанън почна да се смее.

— Кое е толкова смешно?

— Трябва да чуеш мнението ѝ за госпожа О'Конър. Ще се спускаш от смях. Има невероятен акцент.

Марси прочисти гърлото си, мъчейки се да задържи писъка, който напираше да излезе.

— А владее ли и други акценти?

— О, да. Немски, италиански, американски. Наистина е изумителна. Мислиш ли, че мога да изям още една бисквитка?

— Заповядай.

Шанън си взе, разчупи я на две равни половини, после лапна едната.

— Предполагам, че ще ѝ бъде от полза, когато отиде в Калифорния.

— Тя ще ходи в Калифорния?

Шанън кимна и облиза няколко трохи от устата си.

— Така казва.

— А казва ли кога?

— Доста скоро, струва ми се. — Тя върна неизядената половина от бисквитката в чинията и подозрително се взря в Марси. — Защо толкова се интересуваш от Одри?

Марси сви рамене.

— Просто да се намирам на приказка. Тези бисквити са най-добрите. Ето, вземи си последната.

— Не. Наистина трябва да се прибирам. — Шанън отдръпна стола си назад и почна да се изправя.

— Мислиш ли, че е добра идея да будим бебето? — бързо попита Марси.

Шанън погледна спящото в ръцете на Марси дете и дълбоко въздъхна.

— Ти наистина имаш подход към нея.

— Извинявай, ако задавам прекалено много въпроси — каза тя. — Просто съм малко самотна — добави за всеки случай, — като пътувам съвсем сама.

— О, зная точно как се чувстваш — омекна моментално Шанън и се пресегна за другата половина от бисквитката си. — Когато най-напред се преместих в Дъблин, бях много самотна. Не познавах никого. Дори и след като дойдох в Корк, отначало беше много тежко. Нямах си никого, с когото да поговоря. Не мога да ти опиша колко нощи съм плакала, докато заспя.

И тогава си срещнала Одри, на Марси ѝ се искаше да каже, но вместо това отбеляза:

— И тогава си получила работата при семейство О'Конър.

— Да. Тогава срещнах и Одри — по своя воля съобщи Шанън.

— И Джакс.

— И Джакс — потвърди тя. — Не че успявам да ги виждам често. Госпожа О'Конър ме държи доста заета.

— Сигурна съм, че го прави.

— Не ме разбирай погрешно. Тя е чудесна жена. Много честна и щедра.

— Сигурна съм, че е така.

— Надявам се, че не съм ти създала неправилна представа.

— Сигурна съм, че не си.

— Имам голям късмет с тази работа. — Шанън погледна към входната врата на заведението. — Би ли искала още малко чай? — Тя направи знак към витрината.

— Звучи добре. — Още чай означаваше още време за въпроси.

Вратата се отвори. До масата им приближиха стъпки.

— Може ли още един чайник с чай, моля? — учтиво попита Шанън.

Марси вдигна поглед и се усмихна, очаквайки да види Лиъм. Но вместо него видя Кели.

— О-хо, здравейте — каза сервитьорката, разпознавайки Марси незабавно. — Виждам, че сте намерили Шанън.

Руменината тутакси се отдръпна от лицето на Шанън.

— Какво?

— Веднага се връщам с чая ви — каза Кели, завъртя се на пети и влезе вътре.

Шанън вече бе скочила наполовина от стола си, червенината се бе завърнала с пълна сила, пълзеше надолу по врата и изчезваше в деколтето на тениската ѝ.

— Какво искаше да каже с това „Виждам, че сте намерили Шанън“? Питала ли си за мен?

— Не, разбира се, че не. Сигурно ме бърка с някого.

— А ти сигурно ме бъркаш с някой идиот. За глупачка ли ме мислиш?

— Моля те, седни. Мога да ти обясня.

— Да ми задаваш всички тези въпрос за мен и приятелите ми! Госпожа О'Конър ли ти поръча това? — попита Шанън и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Какво?

— Тя те е пратила, нали? За да ме провери. Да разбере кои са приятелите ми, с кого се виждам и какво правя. И ти ще ѝ докладваш всичките отвратителни неща, които казах...

— Не си казала нищо...

— Ще си изгубя работата...

— Нямам намерение да казвам нищо на госпожа О'Конър.

— Какво искаш тогава? Коя си ти?

Марси забеляза, че яростта на Шанън бе почнала да привлича вниманието на някои от клиентите и нарочно понижи тон, надявайки се да накара и Шанън да направи същото.

— Казвам се Марси...

— Не си Мерилин? — гневно попита Шанън, сякаш да излъжеш за името си, бе най-тежкото прегрешение. — Дай ми бебето — заповяда тя, с прокрадваща се в гласа нотка на истерия. — Дай ми я веднага.

Едър мъж на средна възраст стана от мястото си до близката маса.

— Проблем ли има тук?

— Тя не иска да ми върне бебето.

Сякаш по команда Кейтлин отвори очи и почна да хленчи. Звукът скоро прерасна в плач, плачът — в рев.

— Върнете бебето на момичето, госпожо — заповяда мъжът и останалите наоколо също почнаха да стават от местата си.

— Разбира се, че ще ѝ върна бебето — възнегодува Марси. — Не се опитвам да ѝ го открадна, за бога.

Писъците на Кейтлин цепеха въздуха. Шанън се метна към Марси, тълпата ги обгради. Разпра избухна между двама пишман рицари, размениха се удари, един от които случайно улучи Марси по страната.

В следващия миг всичко се превърна в хаос.

---

[1] Шин Фейн — ирландско политическо течение. Първоначалната партия с това име е основана от ирландския националист Артър Грифит през 1905 г. — Бел.пр. ↑

14.

— Искате ли да ни разкажете какво се случи? — попита полицаят.

— Вече ви разказах.

— Кажете ни отново.

Марси наведе глава и се втренчи в сивия бетонен под. Лявата страна на лицето ѝ още пулсираше болезнено. Можеше ли наистина още веднъж да премине през цялата история? Какво повече би могла да им каже? Че всичко е било една огромна грешка? Че съжaliaва? Че пилеят ценно време? Че досега Шанън несъмнено се е свързала с Одри и ѝ е съобщила как някаква луда жена на име Марси е задавала въпроси за нея и сега е задържана в участъка на Гарда^[1] на „Саут мол“?

— Не съм се опитвала да открадна бебето — каза вместо това тя, убедена, че в същата тази минута Девън вече си събира багажа и се готви да напусне града. Вдигна глава към двамата мъже и жената, всичките в спретнати тъмносини униформи, ала бързо се извърна. Мразеше униформи.

— Знаем това — призна след известна пауза по-възрастният мъж. Казваше се Кристофър Мърфи и бе около четирийсетте, с ниско подстригана руса коса и широк нос, който е бил чупен поне веднъж и зараснал накриво, така че бе извит силно надясно. Той приседна на ръба на широкото дъбово бюро, заемащо по-голямата част от помещението и ѝ се усмихна снизходително.

Зъбите му се нуждаят от добро почистване, би казал Питър.

— Знаете? — повтори Марси.

— Момичето, Шанън Фарел, даде показания, казва, че вече е забравила целия инцидент.

— Тогава какво правя тук? — Марси понечи да се надигне от стола. — Ако обичате да ми върнете паспорта... — Тя кимна към купа с книжа на бюрото. Паспортът ѝ лежеше отворен най-отгоре.

— Моля, седнете, госпожо Тагарт.

Марси огледа бегло стаята без прозорци и се изненада колко позната ѝ изглежда. Защо, където и по света да отидеш, полицейските управления винаги изглеждат еднакви? Дали не използват един и същ интериорен дизайнер, зачуди се тя. Дали няма някакъв специален наръчник, който затворническите власти дават на архитектите си? Не че беше виждала отвътре много полицейски управления, освен във филмите и по телевизията.

Само едно, потръпна Марси и потисна спомена, преди да е изплувал.

И все пак, от страна като Ирландия очакваше нещо по-цветно, с тяхната историческа памет и вродена слабост към мелодрамата. Старият затвор на Корк, който посети с туристическата група, бе доста величествен — триетажна, подобна на замък сграда, по стените на килиите на която все още се виждаха оригиналните надписи, въпреки че затворниците му сега бяха направени от восък. В контраст, „Брайдуел“, новото управление на Гарда до стената на стария град при северния канал на река Лий, бе сравнително модерно като структура и външен вид. За жалост, управлението, в което сега бе задържана, представляваше лишена от въображение комбинация между двете — древно, без да е впечатляващо, модерно, без да е бляскаво, една бъркотия от противоположни стилове и в крайна сметка, без никакъв стил. Беше мрачно, вехто на вид, миришеше на пот и обезвереност.

— Не разбирам. Ако вече имате показанията на Шанън... — обърна се Марси към полицаия, или „гарда“, както наричаха полицаите в Ирландия. Тя отмести поглед към жената до еднообразната сива стена. Казваше се Колийн Донъли — много л-та, много н-та, много и-та, бе си помислила Марси, когато жената се представи — и бе около двайсет и пет годишна. Изненадващо нежна на вид, тя имаше бледа кожа, буквално обсипана с лунички и уста, пълна с дребни, подобни на царевични зърна, зъби.

Едни добри коронки биха свършили чудеса, би отбелязал Питър.

Другият полицаи се назова Джон Суини, но Марси забеляза, че колегите му го наричат Джони. Той бе на около трийсет години, среден на ръст и тегло, макар че имаше неочаквано голям корем за толкова млад човек. Червендалестата му кожа придаваше яркост на иначе баналните черти, а обикновените му, за негов късмет, зъби, не предизвикаха никакъв коментар в дълбините на съзнанието ѝ.

Както почти всички представители на реда в Ирландия, никой от тях не бе въоръжен. В един миг на замаяност на Марси ѝ мина през ума да хукне.

— Все още можем да ви повдигнем обвинение за нарушаване на обществения ред — заяви Кристофър Мърфи.

— Нарушаване на обществения ред? Сигурно се шегувате.

— Една маса е била прекатурена, една кана счупена, както и няколко чинии.

— Аз съм тази с насиненото око.

— Нещастна случайност.

— Именно.

— Какво правехте с бебето, госпожо Тагарт? — попита Кристофър Мърфи.

— Вече ви казах...

Той погледна бележките си.

— Шанън ви е помолила да я подържите.

— Да. Бебето има колики. По някаква причина, когато аз я държа, спира да плаче.

— А откъде познавате Шанън Фарел? — попита Колийн Донъли.

— Запознахме се в парка преди няколко дни. Днес случайно се срещнахме на улица „Св. Патрик“. Тя ме попита дали не искам да пием някъде чай. И като някаква идиотка, аз казах да.

— Като идиотка? — повтори Кристофър Мърфи.

— В светлината на случилото се, да.

— Какво правите в Ирландия? — попита Джон Суини.

— Какво?

— Какво ви води в Ирландия? — повтори той, сякаш бяха просто двама души, които водят приятен невинен разговор.

— Това какво общо има?

— Моля, отговорете.

— Дълга история.

— Имаме много време.

Марси въздъхна примирено.

— Тук съм на почивка.

— Сама?

— Да, сама. Това престъпление ли е? — Забеляза погледа, който си размениха двамата мъже. Той я предупреждаваше да внимава с тона

си. — Извинете. Просто не разбирам смисъла на тези въпроси.

— Съпругът ви не е дошъл с вас? — Въпросът на по-възрастния прозвуча по-скоро като констатация.

— Не.

— Може ли да попитам защо?

— Не, не можете.

Още един поглед помежду им.

— В развод сме — призна накрая Марси, чувствайки, че тази информация още повече я уличава в техните очи. Тя бе не само проблемен чужденец, а и жалка също така жена, чието дивашко и непредвидимо поведение несъмнено ѝ е струвало любовта на уважавания ортодонт. Усети неочакван напор на сълзи и вдигна ръка към страната си, сякаш да ги възпре.

— Страната боли ли ви още? — попита Колийн Донъли. — Искате ли още лед?

— Не, благодаря. Добре съм. — Болеше я и не беше добре, но какво от това, по дяволите. По-късно щеше да се погрижи за насиненото си око. Беше загубила достатъчно време. Искаше само да се махне оттам колкото се може по-скоро.

— Вие сте канадка, доколкото виждам.

— Да.

— Торонто е чудесен град.

— Да, така е.

— Кога се връщате обратно?

Марси едва не се изсмя. Ирландците притежаваха много качества, установи тя, но деликатността не бе едно от тях.

— Имам билет за края на другата седмица. — Още един разменен поглед. — Това ли е всичко? Свършихме ли? Мога ли вече да си ходя?

— Коя е Одри? — попита Кристофър Мърфи, сякаш Марси не бе казала нищо.

— Какво?

— Госпожица Фарел твърди, че сте изглеждала ужасно заинтригувана от някаква нейна приятелка на име Одри.

Марси сви рамене, повдигна ръце, с разтворени към вдлъбнатия таван длани, после отново ги спусна в скута си.

— Шанън я спомена. Просто поддържах разговора.

— Тя каза, че сте задавали много въпроси за Одри и за някакъв млад мъж на име Джаксън. — Той отново погледна бележките си. — Джакс — уточни, натъртвайки на „кс“.

— Казвате го така, като че ли го познавате — с надежда произнесе Марси, мъчейки се гласът ѝ да прозвучи възможно най-небрежно. Не бе ли споменала Шанън, че Джакс си има някаква слава? Възможно ли бе да е имал сблъсъци със закона и тези полицаи да го познават?

— Не бих казал, че името буди някакви асоциации — заяви Кристофър Мърфи в отговор на въпроса ѝ. — А ти, Джони? Познаваш ли някой на име Джакс?

По-младият поклати глава.

— Братовчедка ми наскоро кръсти бебето си Джакс — обади се Колийн Донъли.

— Както вече казах — започна Марси, — просто поддържах разговора, опитвах се да бъда любезна.

Полицай Мърфи посочи с ръка насиненото ѝ лице.

— Така ли се опитвахте да бъдете любезна?

— Вижте. Нищо от това не бе по моя вина. Аз съм жертвата тук. Аз бях нападната.

— Можете да повдигнете обвинения, ако желаете.

— Не желая да повдигам обвинения. Казах ви вече. Искam просто да се махна оттук.

— Тогава ни кажете какво всъщност става, госпожо Тагарт — каза Колийн Донъли. — Може би ние ще сме в състояние да ви помогнем.

Марси премести поглед от лицето на единия към другите. И тримата се взираха в нея с различни нюанси на съчувствие и любопитство. Могат ли да ми помогнат, запита се тя. Би ли могла да им довери истината?

— Одри е моята дъщеря — заяви след дълга пауза, решавайки, че няма друг избор, освен да им се довери.

— Вашата дъщеря — повториха едновременно и тримата.

— Тя изчезна преди почти две години.

Те я чакаха да продължи. Кристофър Мърфи повдигна едната си тънка вежда и сви устни, сякаш се канеше да свирне.

Колко можеше да им каже?

— Мислехме я за мъртва...

— Защо сте си мислели така? — прекъсна я Джон Суини.

— Защото тя така искаше да си мислим. Защото беше обърквана и депресирана. — Марси отговори на следващия им въпрос, преди те да го зададат. Разказа им как Девън бе отишла на вилата, за откриването на преобърнатото кану по-късно наред залива. Разказа им за разпадането на брака си и бягството на съпруга си. Разказа им как бе дошла в Ирландия и бе видяла Девън да минава покрай „Гроганс хаус“, за Лиъм и Кели, които бяха разпознали дъщеря ѝ от снимката като момичето, което познаваха като Одри, както и разкритието им, че Одри била приятелка с момиче на име Шанън, работещо като детегледачка за богато местно семейство.

— Значи, ако правилно съм ви разбрал — започна Кристофър Мърфи, щом тя свърши, — вие твърдите, че сте шпионирали къщата на О'Конър, че сте проследили Шанън в парка...

— Не съм я проследила до парка. Аз вече бях там...

— Но сте я проследили преди срещата ви в парка?

— Надявах се тя да ме отведе до дъщеря ми.

— Защо просто не попитайте Шанън къде да я намерите? — бе следващият логичен въпрос.

Колко ли пъти сама си го бе задавала?

— Защото се страхувах, че ако Девън разбере, че съм тук, ако знае, че съм я видяла, ще изчезне отново. А не можех да си позволя този риск.

— Коя е Девън? — попита Джони. Гладкото му чело се бе набръчкало от объркване.

— Дъщеря ми.

— Извинете, но не казахте ли, че дъщеря ви са казва Одри?

— Одри е името, което сега използва.

— Защо ще си променя името?

— Явно, защото не иска да бъде намерена — раздразнено отвърна Марси.

— Мислите, че няма да се зарадва да ви види ли?

— Няма.

— И защо така, госпожо Тагарт?

— Защото имаше проблеми...

— Какви проблеми?

— Сложно е. Нашата връзка беше...
— Сложна — довърши Джони.
— Да. Девън имаше неприятности. Тя обвиняваше мен за много от тях...

— Какви например?
— Наистина предпочитам да не навлизам в това.
— Ако искате да ви помогнем, не е ли по-добре да знаем всички факти?

— Не съм ви молила да ми помогнете — каза Марси.

— Защо не?

— Какво?

Кристофър Мърфи демонстрира отново положението си на главен сред останалите.

— Казахте, че имате снимки на дъщеря си. Мога ли да ги видя, моля?

Марси бръкна в чантата си, извади снимките на Девън и ги подаде в протегнатата му ръка. Другите двама тутакси се приближиха и почнаха да си ги подават през него.

— Хубаво момиче — отбеляза Джони.

— Не бих казала, че ми изглежда позната — заяви Колийн.

— Не. Не я познавам — присъедини се и полицаи Мърфи. — Кажете, защо не дойдохте при нас още първия път, когато сте я видели?

Марси се взря в него с празен поглед. Още един въпрос, на който нямаше задоволителен отговор.

— Искам да кажа, струва ми се, че мога да разбера нежеланието ви да споделите с Шанън — меко продължи той, — но ние бихме могли да ви помогнем да откриете Одри.

— Как бихте могли да ми помогнете?

— Ами, това е нашата работа, госпожо Тагарт. Да помагаме на хората. Или поне да се опитваме. Бихме могли да разпространим снимката ѝ, да говорим с Шанън официално, да разпитаме наоколо, да проучим Одри, да се уверим, че тя наистина е вашата дъщеря.

— Какво искате да кажете? Че не ми вярвате?

— Изобщо не казвам това. Просто вие сте я видели за половин секунда през витрината на „Гроганс хаус“ — напомни ѝ по-младият полицаи. — Ако не греша, тази витрина е покрита с реклами.

— Сигурна съм какво видях.

— Не се съмнявам какво си мислите, че сте видяла.

— Почвате да звучите като съпруга ми — изсумтя Марси и тутакси съжали, че е изразила гласно мисълта си.

— Съпругът ви смята, че може да грешите?

— Вече не е моя грижа какво си мисли съпругът ми.

— Говорили ли сте с него за това?

— Всъщност, да.

— И?

Марси преглътна нарастващото си раздразнение.

— Той предпочита да си мисли, че дъщеря ни е мъртва.

— Защо един баща ще предпочита да мисли дъщеря си за мъртва?

— Защото понякога така е по-лесно. А Питър винаги е предпочитал лесните начини.

— Винаги? — попита Кристофър Мърфи и веждите му се събраха в основата на носа. — Искате да кажете, че това се е случвало и преди?

— Не, не искам това да кажа.

— Случвало ли се е и преди, госпожо Тагарт?

— Кое дали се е случвало и преди? — гневно попита Марси. И преди той да е отговорил: — Вижте. Достатъчно. Оценявам желанието ви да ми помогнете, наистина, но не е необходимо. Така че, ако просто ми върнете паспорта, ще ви се махна от главите. — Ръката ѝ инстинктивно посегна към главата, пръстите ѝ изчезнаха в купчината полудели къдрици. Сигурно приличам на лунатичка, помисли си тя. Нищо чудно, че ме мислят за побъркана.

Полицай Мърфи настоя:

— Това не е първият път, когато си мислите, че сте видели дъщеря си, нали, госпожо Тагарт?

— Не разбирам какво общо има всичко това. — Колко ли пъти вече бе повторила същото? Може би тя не правеше връзката.

— Това случвало ли се е и преди, госпожо Тагарт? — изрече за четвърти път той.

Ако ме попита още веднъж, помисли си Марси, ще го цапардосам право по устата. Тя затвори очи и поклати глава.

— Да, случвало се е и преди. — Отвори очи навреме, за да види многозначителния поглед, който си размениха тримата. *И какво точно си мислите, че разбирате*, мълком се сопна тя. *Повярвайте ми, нищо не разбирате.*

— Значи, възможно е и този път да сте сбъркали, така ли?

— Не, не е възм... Да, предполагам, че е възможно — побърза да се поправи тя, решавайки да им каже онова, което искаха да чуят. Беше глупачка да си помисли, че може да им се довери или че те могат да ѝ помогнат. Очите ѝ се напълниха със сълзи, които потекоха по страните. Спряха на мястото, където бяха синините и тя ги избърса с опакото на дланта си. — Това ли е всичко?

— Да — въздъхна полицай Мърфи. — Така мисля.

— Добре. Мога ли да си вървя тогава?

— Можете да си вървите. — Той се пресегна към купчината книжа на бюрото, взе паспорта на Марси и ѝ го подаде, заедно със снимките на Девън.

Марси ги пхна в чантата си и стана на крака.

— Благодаря.

— Бихте ли желали да се обадим на някого, госпожо Тагарт? — внимателно попита Колин.

Марси си помисли за Лиъм. Едно приятелско лице би ѝ било от полза сега, но поклати глава.

— Не. Няма на кого.

— Всъщност, струва ми се, че в коридора някой ви очаква — каза Кристофър Мърфи и посегна към старомодния телефон с циферблат на бюрото. — Сара, онзи господин чака ли все още госпожа Тагарт? — попита той. — Да? Добре. Кажи му, че тя идва.

Марси се помъчи да приглади косата си, докато Джон Суини отваряше вратата. Слава богу за Лиъм, мислеше си тя, надявайки се той да не си навлече неприятности, задето си бе тръгнал от работа или да не го държат отговорен за щетите, които бе предизвикала. Най-много се надяваше самата тя да не изглежда прекалено ужасно.

Пристъпи в прашния тесен коридор и се озърна в двете посоки, търсейки Лиъм.

Първо видя сините очи, а останалата част фокусира по-бавно. Той се изправи от един от сгъваемите столове покрай стената.

— Марси — каза Вик Сорвино и се втурна към нея. — Господи, виж се само.

---

[1] Гарда — ирландската полиция. — Бел.пр. ↑

15.

— Какво се е случило? — попита той, пробягвайки с поглед от насиненото ѝ око и страна до върховете на протритите ѝ обувки и обратно. — Добре ли си?

— Вик! Какво правиш тук?

По милите му устни заигра стеснителна усмивка.

— Ти си тръгна, без да се сбогуваш.

— Какво? — Сериозно ли? Какво говореше?

— Безпокоях се за теб. Начинът, по който просто си тръгна... — Той млъкна и си пое дълбоко дъх. — Не можех да спра да мисля за теб.

— Как разбра къде да ме намериш?

— После ми казаха, че си попаднала в сбиване...

— Кой ти каза? Не разбирам. Какво правиш тук? — попита отново Марси.

— Отбих се в „Гроганс хаус“. Сервитьорката ми каза какво се е случ... — Той се огледа. Полицаи Суини и Донъли слушаха разговора им от отворената врата. — Виж, хайде да отидем на някое по-уединено място.

Марси не беше сигурна, че това бе много добра идея, като се има предвид какво се бе случило последния път, когато бяха отишли на по-уединено място. Все пак му позволи да я подхване за лакътя и да я изведе от управлението на оживената улица „Саут мол“.

— Пазете се — подвикна след нея Колин Донъли.

— Нараниха ли те? — попита Вик. — Защото, ако са ти посегнали, можем да се свържем с американското посолство...

— Аз съм канадка — напомни му Марси. — И не, полицаите бяха наистина много любезни. Не разбирам. Какво правиш тук? — попита за трети път и спря по средата на натоварената улица. — Не трябваше ли да си в Италия?

— Реших, че Италия може да почака още няколко дни.

— Но защо?

По страните на Вик се появи руменина от смущение, видима дори в нарастващата тъмнина на вечерта.

— Бих казал, че това е съвсем очевидно.

Какво искаше да каже?

— Никога не съм била добра в очевидното — призна Марси, докато пешеходците се промъкваха покрай тях. — Боя се, че ще трябва да го изречеш.

Вик бързешком се огледа през рамо.

— Виж. Искаш ли да прием по бира или да хапнем нещо? Почти шест часът е.

Сякаш по даден знак камбаните на църквата „Св. Ана“ почнаха да отброяват часа.

— Наистина съм много изморена — каза Марси. — Денят бе същински ад.

— Къде си отседнала?

Да му кажа ли, запита се Марси. Вик Сорвино бе сериозен и достоен човек, който ѝ бе оказвал единствено внимание. Защо тогава се колебаеше? Помъчи се да не си спомня нежността на допира му, начинът, по който ръцете му леко докосваха тялото ѝ. Да, добре им беше заедно. Може би дори страхотно. И все пак, случайната забегка, си беше случайна забегка. Защо той продължаваше да се навърта наоколо?

— В един малък пансион на „Уестърн роуд“ — каза накрая.

— Води.

Беше на петнайсет години в деня, когато влезе в спалнята на родителите си и намери вече познатата сцена: майка ѝ стои гола по средата на стаята, цялото съдържание на гардероба ѝ е разпиляно по леглото, чекмеджетата на шкафа ѝ са отворени и празни, десетки фини дантелени сутиени и бикини лежат захвърлени на килима като ненужни отпадъци. Изглежда, че всеки гердан, който притежаваше, бе окачен на протегнатите ѝ ръце. Очите ѝ бяха подути и зачервени от плач.

— Какво правиш? — попита Марси, макар да знаеше отговора толкова добре, че можеше да го произнесе заедно с майка си.

— Нямам какво да облека.

Марси сви рамене и се обърна. Значи пак почва, помисли си тя и коремът ѝ се сви на малки възли. Защо ли изобщо се качи тук? Можеше просто да си изяде закуската и да тръгне за училище, като само подвигне „довиждане“ по посока на стълбите, като Джудит, което сестра ѝ правеше всяка сутрин. Нямаше начин Джудит да се озове в това положение — да стои на прага на спалнята на родителите им, майка ѝ да е гола пред нея, а поне десетина мънистени огърлици да висят от ръцете ѝ като гирлянди върху изсъхнало коледно дръвче.

Бе минала почти година от последния случай, година, през която майка ѝ послушно бе следвала предписанията на доктора и си бе вземала лекарствата, година, без сериозни инциденти, година на относително спокойствие. Година, през която Марси бе допуснала да изпита фалшиво чувство на сигурност. Година, през която си бе позволила фантазията, че са нормално семейство, че могат да бъдат щастливи наистина, че може да свали гарда.

И колко малко трябваше всичко отново да потъне в лайна, даде си сметка тя, когато видя майка си да стои гола наред с нея — само един миг на невнимание.

— Може би ти ще ми помогнеш, скъпа — каза майка ѝ и ѝ махна да влезе, при което няколко дълги мънистени огърлици паднаха от китката ѝ на пода. Те се плъзнаха по килима и спряха в краката на Марси, намотавайки се около себе си като пъстроцветни змии.

Отровни змии, помисли си Марси и отстъпи крачка назад.

— Ще закъснея за училище.

— Ще ти отнеме само минута.

— Трябва да се облечеш. — Марси се бе вторачила покрай майка си в черно-оранжевата литография на Колдър на отсрещната стена. Срамуваше се да я вижда гола с нейното, някога стройно, а сега отпуснато и нашарено от изпъкнали вени тяло. — Ще наистинеш.

Майка ѝ се засмя и същевременно по лицето ѝ потекоха сълзи.

— Човек не настива от това, че е гол, глупаче. Настива се от вирус. Всеки го знае.

— Трябва да вървя.

— Не. Моля те, не ме оставяй.

— Ще се обадя на татко.

— Не, не може да направиш това. Днес той цял ден ще е в съда. Много важно дело. Не бива да го безпокоим.

— Тогава ще се обадя на доктора ти.

— Той е на почивка. — В гласа на майка ѝ се прокрадна триумфална нотка, сякаш бе планирала всичко предварително.

Марси прекоси стаята и отиде до банята. Отвори аптекката над мивката и почна да търси сред различните кремове и лосиони лекарството на майка си.

— Къде са ти хапчетата, мамо?

— Няма ги.

— Как така ги няма?

— Пуснах ги в тоалетната. — Отново онази смущаваща триумфална нотка.

— Моля те, кажи ми, че се шегуваш — каза Марси, вдигна капака и се взря в празната тоалетна чиния. Шегата е за моя сметка, помисли си тя.

— Спрях да ги взимам още преди седмици. Не ми трябват повече, скъпа. От тях само ми ставаше лошо.

— От тях ти ставаше по-добре.

— Тогава по-добре да ми е лошо — не отстъпваше майка ѝ.

— Трябва да вървя. — Марси бързо излезе от банята и се отправи към вратата. — Ще закъснея.

Майка ѝ я хвана за ръката и я спря. Още една огърлица се търкулна и падна на пода, от удара се пръсна и нежните оранжеви мъниста се разпиляха във всички посоки.

— Защо не си слагаш никакъв грим, скъпа? Малко руж и спирала ще направят с теб чудеса, ще отклонят погледа от косата ти.

В отговор Марси грабна някакво безформено долнище на анцуг от леглото и го метна към гърдите на майка си.

— Облечи се, мамо.

— Моля те, няма ли да останеш с мен още малко?

— Не мога. Ще се видим по-късно.

— Толкова много жестокост има на този свят — каза майка ѝ и думите ѝ белязаха началото на нов пристъп на плач. — Всички тези нещастни малтретирани деца и животни, всички тези умиращи от бедност хора. — Тя се свлече на пода. — Понякога изпитвам такова отчаяние.

Нямам нерви за твоето отчаяние, мислеше си Марси.

— Трябва да вървя. Първия час имам контролно по френски.

— Тогава трябва да бягаш — каза майка ѝ, сменила рязко настроението си и с две ръце замаха да я отпрати. На пода се строполиха и последните, останали по китките ѝ огърлици.

Марси се обърна и изхвърча от стаята.

— Успех на контролното — подвикна след нея майка ѝ.

— И ти я остави просто така? — ядоса се Джудит, когато се срещнаха в училищния коридор по-късно същата сутрин.

— А какво трябваше да направя? Теб никаква те нямаше наоколо.

— Както и да е. Обади ли се на татко?

— Той беше в съда. Оставих му съобщение.

— Тя ще се оправи — отсече Джудит. — Винаги става така.

— Да — съгласи се Марси, но реши, че може би не е зле на обяд да си иде и да провери за всеки случай.

Само че, когато дойде време за обяд, предпочете да отиде с група приятелки в близката закусвалня. Ако опитът ѝ от последните петнайсет години я бе научил на нещо, разсъди тя, то бе, че каквото и да направеше, нямаше да има значение. Следващите няколко седмици майка ѝ щеше да прекара в една низходяща спирала от пристъпи на плач и несвързано бръщолеване, после най-вероятно щеше да изчезне за няколко дни, може би даже седмици, да живее по улиците и да рови по кофите, докато някой не я познаеше и не я доведеше вкъщи.

И тогава целият цикъл щеше да почне отначало.

Само че не стана така.

В два часа същия следобед двете с Джудит бяха извикани в кабинета на директорката, където двама униформени полицаи ги чакаха, за да ги информират, че майка им се е самоубила, скачайки от покрива на някаква десететажна офиссграда близо до оживеното кръстовище на „Янг“ и „Сейнт Клеър“.

— Не се чувствай виновна — каза ѝ Джудит, докато чакаха баща им да ги вземе от училище и да ги заведе вкъщи.

Марси кимна. Тя не се чувстваше виновна за смъртта на майка си. Чувстваше се облекчена.

И тъкмо заради това, оттогава се чувстваше виновна винаги.

— Марси? — повика я тихичко Вик от леглото. — Какво правиш?

Добър въпрос, помисли си тя и се обърна от прозореца, през който се виждаше в дръпнатите завеси на отсрещния прозорец, мъчейки се да проумее всичко, случило се през последните двацет и четири часа. По дяволите, защо да се ограничавам, запита се. Какво ще кажеш за последните двацет и четири години? Или за последните петдесет? Кога ли изобщо животът ми е имал някакъв смисъл?

— Колко е часът? — попита тя и уви по-плътнo около себе си памучния розов халат.

Какво правеше Вик Сорвино в леглото ѝ? Как, по дяволите, бе допуснала това да се случи? Отново. Какво ѝ ставаше? Да, той бе привлекателен мъж и да, караше я да се чувства нужна, желана и дори красива. Но да не би да беше тийнейджърка, за бога, че така лесно да бъде съблазнена с няколко добре подбрани думи. Абсолютно никакъв самоконтрол ли не притежаваше?

Вик се пресегна за часовника си на миниатюрното нощно шкафче до леглото.

— Девет и нещо — каза той, остави обратно часовника и седна, при което чаршафът се свлече от голото му тяло. — Гладна ли си?

Марси поклати отрицателно глава.

— А ти?

— Не съвсем. Как е страната ти?

— Добре е.

— Мислиш ли, че на това око му трябва още малко лед?

— Не. Чух, че миещите мечки са хитът на есента.

Вик се изкикоти и потупа мястото до себе си.

— Върни се в леглото.

— Не мисля, че това е добра идея.

— Защо не?

— Не зная. — Марси сви рамене. — Вече не зная какви ги върша. — *Как се случи това*, искаше ѝ се да изкрещи. *Как ти се озова в леглото ми?*

Само че вече знаеше отговора. Всичко бе нейна работа. Едва се бяха изкачили по стълбите и устните ѝ вече жадно търсеха неговите. Разкъсваше ризата му, преди дори да е затворила вратата на стаята си.

— Не зная какво ми става.

— Не ти става абсолютно нищо — възрази Вик.

— Аз на практика те нападнах, за бога.

— Не си спомням да съм имал никакви възражения.

— Обикновено не постъпвам така. — Тя се засмя. — Освен, разбира се, последния път, когато бяхме заедно.

— И ме питаш какво правя тук? — сардонично произнесе той.

— Какво правиш тук наистина, Вик?

Обстановката изведнъж стана сериозна.

— Казах ти. Безпокоях се за теб.

— Недей.

— По-силно е от мен. Изглежда, че доста съм се привързал.

— Това навярно също не е много добра идея.

— Напротив. Струва ми се най-добрата, която съм имал от години.

— Защо?

— Защо ли? — поклати глава той. — Не съм сигурен, че мога да отговоря на този въпрос. Не зная. Може би усещам сродна душа.

— А може би просто изпитваш съжаление към мен.

— Изпитвам много неща към теб — бързо изстреля той. — Но съжалението не е едно от тях.

Марси се засмя, въпреки нежеланието си.

— Върни се в леглото — каза отново той.

Какво толкова, по дяволите, помисли си Марси. Защо не? Не беше като да има нещо по-добро за правене. Минаваше девет, беше тъмно, всичко я болеше, окото ѝ бе насинено, страната подута, а шансовете да намери Девън, ако излезе през нощта, бяха нулеви. Освен това, беше изтощена. Тя легна на леглото и ръцете на Вик тутакси я обгърнаха, тялото му плътно се прилепи до нейното, сякаш там му беше мястото.

— Можем отново да излезем, ако искаш. Да пообиколим заведенията — сякаш прочете мислите ѝ той. — Може пък да я видим.

Марси поклати глава, усещайки топлия му дъх на врата си.

— Няма да я видим.

— Може и да успеем.

— Не. Тя знае, че съм тук. Не иска да я намеря.

— Не знаеш това със сигурност.

— Не зная много неща, това е сигурно.

— Кажи ми в какви неприятности се е забърквала — помоли Вик.

— Какво?

— В Дъблин ти ми каза, че Девън се била забъркала в някакви неприятности.

— Да — отговори Марси. Беше ли му казала и това?

— С полицията ли?

— Забърка се с едно момче, което взимаше кокаин, а това, разбира се, беше последното нещо, от което Девън се нуждаеше. Стана само още по-депресирана.

— Какво се случи?

— Една нощ отидоха на купон. Изглежда са вдигнали доста шум. Съседи извикали полицията. Намерили наркотици. Девън беше обвинена, наред с всички останали. Нашият адвокат си уговори среща с прокурора. Мислеше, че поради състоянието на Девън може да успеем да го убедим да оттегли обвиненията, ако тя се съгласи да се лекува.

— И?

— В уикенда, преди срещата, Девън отиде на вилата. — Гласът на Марси заседна в гърлото. — Тя никога не се върна.

— Ще я намериш, Марси. Ще я върнеш у дома.

Настана продължителна тишина.

— Ами ако не е тя? — Марси зададе въпроса, който досега не си бе позволявала дори пред себе си. — Ако и Питър, и Джудит, и полицаите са прави? Видях я само за половин секунда през прозорец, покрит с реклами на бира. Може и да не е била тя. Може да не е била и момичето, което видях да стои на моста. Може да съм толкова луда, за колкото ме мислят всички.

— Аз не те мисля за луда.

— Ти си се оженил за агентката на недвижими имоти — напомни му Марси.

Вик се засмя.

— Предполагам, че понякога толкова много ни се иска да спре да ни боли, че вършим налудничави неща.

— Аз това ли правя?

— Не зная — призна той. — Но бих искал да съм тук, когато разбереш.

Марси се преобърна по гръб и потърси очите му.

— Ти наистина си най-милият мъж — каза и се протегна отново към него.

Събуди се от звъна на камбани.

Само че не бяха камбани, осъзна постепенно, седна и погледна към чантата си на пода до леглото. Звънът идваше отвътре. Беше телефонът ѝ.

Внимателно, за да не събуди още спящия до нея мъж, Марси взе чантата си, отнесе я в банята, затвори вратата и приседна на ръба на ваната, усещайки хладния емайл по голата си кожа.

— Ало? — прошепна тя.

— Мисля, че може и да съм я открил — без предисловие изрече Лиъм.

— Какво? — Сънуваше ли? — Как?

— Ами, разпитвах наоколо както знаеш и изглежда, че най-накрая бях възнаграден. Току-що ми се обади един познат. Каза, че момиче, отговарящо на описанието на дъщеря ти наскоро е наело малка къща съвсем близо до къщата на бившата му жена. Видял я вчера, когато отишъл да види децата си.

— Много момичета отговарят на описанието на дъщеря ми — усъмни се Марси.

— Тази се казва Одри.

Марси ахна, бързо закри уста с ръка и се опита да овладее надигащото се вълнение.

— Къде е тя?

— Малко селце, много близо дотук, казва се Югал.

— Йоал? — повтори Марси, произнасяйки го по неговия начин.

— Ще те взема след двамайсет минути — заяви той.

16.

Марси бе слязла наполовина по стълбището на „Дойл Корк Ин“, когато гласът на Вик я спря. Тя замръзна, погледна нагоре и го видя да стои на горната площадка. От раменете му небрежно наметнат висеше нейният памучен розов халат, завързан набързо с колан на кръста, а краката му бяха боси. Той спеше толкова дълбоко преди малко, че не й се искаше да го буди. Или поне така се оправда пред себе си, докато бързаше да се облече.

— Марси, какво става?

— Трябва да вървя. — Защо не го събудих, питаше се тя сега. Защо не му каза къде отива? Със сигурност му дължеше поне това.

— Къде? Няма още седем и половина. — Той се огледа, сякаш независимо от оскъдното си облекло, възнамеряваше да тръгне с нея.

— Може да се окаже, че сме намерили Девън — каза тя и забърза отново надолу към изхода.

— Кои ние?

Тази ли беше причината да не каже на Вик къде отива? Защото не искаше той да я види с Лиъм? Или пък не искаше Лиъм да я види с Вик?

Сади Дойл неочаквано се появи в тясното фоайе. Ярkozелена престилка напълно покриваше синята ѝ рокля на цветя, в ръката си държеше голяма дървена лъжица.

— Добро утро, госпожо Тагарт. Времето тази сутрин е чудесно. Ще се присъедините ли към нас за закуска? — Тя отклони поглед към стълбището и при вида на полуголия Вик Сорвино на лицето ѝ се изобразиха едновременно изненада и развеселеност. — О. Здравейте.

— Дай ми една минутка да се облека — настоя Вик пред Марси, пренебрегвайки похотливия поглед на Сади Дойл. — Ще дойда с теб.

— Не. Моля те. Не зная дали ще има място.

— Нали знаете, че за ношуващи гости има допълнително заплащане? — каза Сади Дойл на Марси, без да отклонява поглед от Вик.

— Добре. Както кажете. — Тя вече протягаше ръка към вратата.

— Марси, почакай.

— Не мога — отговори му. — Ще ти се обадя по-късно. — После отвори и се втурна към улицата.

— Марси... — чу го да вика след нея.

Улицата вече бе задръстена от ранния трафик. Дори не знаей каква кола кара Лиъм, осъзна Марси и почна да се взира в предното стъкло на всеки преминаващ автомобил.

— Къде си, Лиъм? — проплака, озъртайки се нагоре-надолу по улицата. По дяволите, къде се бяха втурнали всички тази сутрин?

Погледна си часовника. Още не бяха минали двайсет минути, откакто Лиъм се бе обадил неочаквано. За това време тя се бе измила, беше нахлузила чифт дънки и сив пуловер и бе прихванала несресаната си коса с шнола на тила. Сега непокорните ѝ кичури избутваха шнолата, протестирайки срещу ограничението. Няколко упорити къдрици вече бяха успели да си проправят път към свободата и се стрелкаха в най-различни посоки като фойерверки. Нямаше време да се гримира, само набързо си сложи червило, докато излизаше на пръсти от стаята.

Какво значение има всичко това, каза си Марси. Бяха намерили Девън. Оставаше ѝ по-малко от час да види дъщеря си отново.

Отново се зачуди защо не бе казала на Вик за обаждането на Лиъм, нито къде отива. Какво я бе спряло? Чувстваше се толкова безопасно, толкова удобно, толкова сигурно в неговите ръце. За първи път от месеци, може би и години, дишаше свободно и безболезнено. Въпреки всичко, което се бе случило, въпреки всичко, на което я бе научил опитът ѝ, тя наистина чувстваше, че почва да отпуска гарда.

Но нима катастрофите не настъпваха винаги в такъв момент?

Може би затова не му бе казала.

— Хайде, Лиъм — промърмори сега. Броеше всяка минута. Една минута можеше да е разликата между това да намери дъщеря си и да я загуби отново. Не можеха да си позволят да пилеят повече време.

Бих могла да му се обадя, помисли Марси и бръкна в чантата си за телефона, но после се отказа. Преиграваше. Трябваше да се успокои. Ако имаше някакъв проблем, Лиъм щеше да се обади.

През месеците след предполагаемото удавяне на Девън, Марси често сънуваше, че дъщеря ѝ се обажда и иска да се срещнат някъде —

в „Старбъкс“ в „Манила вилидж“, до бижутерията на Карол Таненбаум в „Холтс“, на входа на ферибота за островите на Торонто. Но нещо все се случваше и им пречеше да се съберат. Ден след ден Марси се събуждаше, подгизнала от мъчителни сълзи. Накрая Питър спря да я пита какво е сънувала. Скоро след това се отказа и да я успокоява.

А беше опитал, даде си сметка Марси и се обърна към фасадата на „Дойл Корк Ин“. Поне за известно време. Докато болката ѝ не се окажа прекалено голяма за него. Докато мъката ѝ не заплаши да погълне и двамата.

А после бе избягал.

Както правя аз сега, помисли си и чу някаква врата да се отваря зад нея. Обърна се и видя Вик, вече напълно облечен, да пристъпва на площадката пред пансиона. Сините му очи я търсеха, милото му лице бе пълно с въпроси.

— Марси — каза той и тя почувства как се люшва към него.

Въздухът се изпълни със серия силни и насечени звуци от клаксон, малка черна кола внезапно спря зад нея, пасажерската врата се отвори и една ръка ѝ помахаше да влезе. Пред погледа ѝ изникна красиво лице със сънени зелени очи.

— Влизай — подкани я Лиъм и потегли, преди още да се е настанила напълно, преди дори да е затворила вратата.

Марси отпрати последен поглед към Вик. Какво ли си мисли за мен, запита се тя, но незабавно прогони тази мисъл от главата си. Сега имаше по-важни неща, за които да се безпокои, отколкото за наранените чувства на Вик. Щеше да има предостатъчно време за обяснения и сдобряване, след като се събере с дъщеря си.

Девън, мислеше си, докато гледаше как Вик се смаява и изчезва от поглед след всяка следваща пресечка. Бяха намерили Девън.

Как ли щеше да реагира, когато се окажеше лице в лице с майка си? Дали щеше да се хвърли в обятията ѝ, или щеше да избяга с писъци?

— Извинявай, че закъснях — каза Лиъм, връщайки Марси от бъдещето към тук и сега. — Задръстването беше жестоко. Боже мой, ама че синина.

Марси тутакси вдигна ръка към лицето си.

— Боли ли те?

— Не. Вече не толкова. Сложих му лед. — Тя издърпа колана и го закопча, после крадешком хвърли още един поглед назад. Вик вече не стоеше пред „Дойл Корк Ин“.

— Взех кафе — каза Лиъм и подаде на Марси голяма картонена чаша. Тя се облегна назад и се помъчи да се настани удобно. — Двойна сметана, двойна захар, както аз го харесвам. Добре ли е? Не бях сигурен как го пиеш.

— Звучи страхотно — отговори тя, отвори с трепереща ръка изкорубената капачка и вдигна изпускащата пара чаша към устните си.

— Нервно ли ти е? — попита Лиъм.

Марси кимна.

— Недей. Ще бъдем в Югал след около половин час, зависи колко време ще ни отнеме да излезем от града. Така че, поеми си дълбоко дъх, опитай да се отпуснеш и си изпий кафето.

Марси направи каквото ѝ беше казано, вдиша дълбоко и отпи голяма глътка. Захарта моментално полепна по езика ѝ.

— Прекалено ли е сладко?

— Добре е — намръщи се Марси.

Лиъм се засмя.

— Не умееш да лъжеш, нали?

— Явно не — каза тя, потръпвайки и той отново се засмя.

— Не е нужно да ме лъжеш, знаеш ли. И не се налага да пиеш кафе, което не ти харесва. Всъщност, не е необходимо да правиш нищо, което не ти харесва.

Толкова е млад, помисли си Марси.

— Наистина, не е толкова лошо — каза тя.

— А ти наистина не умееш да лъжеш.

— Добре. Това е може би най-лошата чаша кафе, която съм пила в целия си живот. Как можеш да го понасяш толкова сладко? Като лепило е.

— Видя ли? Така беше много по-добре, нали?

— Прав си. Човек не бива да лъже. Отнема прекалено много енергия. — Тя си пое дълбоко дъх и бавно го издиша. — Защо хората лъжат все пак?

Лиъм я погледна насмешливо.

— Сигурна ли си, че искаш да водим този разговор толкова рано сутринта?

— Защо не? Не изглежда да се движим особено бързо. — Тя погледна през предното стъкло към колите, спиращи пред тях. Опитай да се отпуснеш, напомни си с гласа на Лиъм. Достатъчно бързо щяха да пристигнат в Югал. А после щеше да е заедно с Девън. — Предполагам, че понякога просто е по-лесно да излъжеш, отколкото да кажеш истината — отговори си сама на въпроса.

— Да я кажеш или да се изправиш пред нея? — уточни той.

Тя се засмя на тънката разлика.

— И двете.

— Действително ли истината е толкова трудна за справяне?

— Може да бъде.

— Значи, искаш да кажеш, че използваме лъжата като средство за защита?

— Понякога.

— Защита или заблуда?

— И двете — повтори тя. — Понякога е хубаво и да те излъжат.

— Мислиш ли, че лъжем повече другите или себе си? — попита той.

— Нямам представа. — Марси поклати глава. — Прав си — прекалено рано е за този разговор.

— Аз мисля, че ти излъга за кафето, защото не искаше да нараниш чувствата ми — заяви Лиъм.

Марси кимна. Вярно беше. Цял живот се бе притеснявала за чувствата на другите.

— Не е нужно да се притесняваш за това — каза ѝ той.

— Така ли?

— Да. Аз нямам никакви чувства.

Марси се засмя и напрежението от сутринта най-сетне почна да се стопява. Помъчи се да не зяпа подчертаната извивка на миглите му, но забеляза, че черната му рошава коса си отива перфектно с черния пуловер. Почуди се дали това бе случайно или нарочно.

— Не знаех, че си такъв изследовател на човешката природа.

— Аз съм барман — каза той. — Същата работа.

Марси се усмихна, при което подутата ѝ страна се разтегна, тя примигна и я докосна с ръка.

— Още ли те боли?

— Само като се смея.

— Боли те като си щастлива? — перифразира отговора й той.
Да, помисли си Марси, но не каза нищо. Точно така.

— Съжалявам, че вчера не можах да дойда в управлението — извини се Лиъм. — Искях, но господин Гроган бе силно разстроен от случилото се, затова реших, че ще е най-добре да остана и да помогна да се оправят нещата. После пък слухът за скандала се разнесе и ни се отвори доста работа, така че вече стана невъзможно да изляза...

— Не ми дължиш никакви обяснения.

— Щях да дойда, ако можех.

— Повярвай ми, ти направи повече от достатъчно.

— Беше ли в състояние да поспиш снощи? — попита той.

— Малко. — Марси неволно почувства потрепване между краката си.

— Разбирам, че той те е намерил — отбеляза Лиъм, сякаш бе почувствал същото.

— Какво? Кой?

— Онзи приятел, дето разпитваше за теб. Вик някой си. Вчера отново се отби в „Гроганс“ и задава още въпроси. Кели му каза за кавгата, преди да успее да я спра.

— Да. Намери ме. — Марси се размърда на мястото си и погледна през задното стъкло към колите и такситата отзад. Дали Вик не е в някоя от тях, запита се тя. Дали не ги следваше?

— Пренощувал е при теб, нали?

Марси се поколеба.

— Не че ми влиза в работата — добави той.

— Не е каквото си мислиш — каза тя.

Палава усмивка заигра по устните на Лиъм.

— Мислех, че вече преодоляхме лъжите помежду си.

Марси въздъхна.

— Добре, точно каквото си мислиш е.

Той се разсмя.

— Е, браво на теб.

— Не съм толкова сигурна.

— Защо не? Той е хубав, богат, очевидно лудо влюбен в теб.

— Какво? Не. Това е нелепо. Ние почти не се познаваме. Срегнахме се едва миналата седмица. В автобуса, за бога.

— Нищо им няма на автобусите — каза Лиъм. — Веднъж преживях фантастична авантюра с жена, с която се запознах в автобуса.

— Така ли?

Той кимна.

— Седя си просто там, гле'ам си моята си работа, когато се качва една изключително привлекателна по-възрастна жена, сяда точно насреща ми и почва да ми мята погледи. Отначало не ѝ обърнах внимание. Обаче после си казах, че се държа грубо, затова ѝ се усмихнах. Просто се мъчех да бъда учтив, нали разбираш?

— Мисля, че схващам картинката — каза Марси, облекчена, че фокусът се е изместил от нея.

— А тя ми се усмихва на свой ред. И в следващия миг става от мястото си и се настанява до мен. И не след дълго вече си говорим, смеем се, ръката ѝ е на коляното ми и тя ме кани у дома си да хапнем по нещичко, което напълно ме устройва, понеже и без това вече съм си изпуснал спирката и умирам от глад. И цялата работа се почна оттам. Продължи почти една година.

— А защо свърши?

— Мъжът ѝ ѝ даде ултиматум.

— Била е женена?

— С шест деца. Май си шокирана.

— Шокирана съм, че някой с шест деца би имал време за любовна авантюра — обясни Марси. *Шокирана съм, че някой би имал шест деца*, помисли си.

— Хората имат навика да си освобождават време за нещата, които смятат за важни. — Той зави по „Южна главна“ улица и продължи на изток през центъра със скоростта на охлюв. — Ти никога ли не си мамила съпруга си?

— Не. Никога.

— Той обаче те е мамил.

— Да.

— Не е бил особено умен, нали?

Марси се засмя признателно.

— Както и да е, не мисля, че той е мъжът за теб.

— Е, очевидно и той така смята.

— Не, нямам предвид съпруга ти — поясни Лиъм. — Искам да кажа този другият приятел. Вик. Не мисля, че е подходящ за теб.

— И какво те кара да говориш така?

— Просто така го чувствам.

— Стори ми се, че каза, че нямаш чувства.

Той се засмя.

— Имам. Просто не ги задържам.

Бе ред на Марси да се засмее.

— Харесва ми, когато се смееш — заяви Лиъм.

— И на мен.

— Знаеш ли, ти наистина си много красива. Въпреки че...

— Въпреки че?

Той пусна едната си ръка от кормилото, протегна я зад главата ѝ и отвори шнолата в косата ѝ.

— Ето. Така е много по-добре. Разтърси глава.

— Какво?

— Разтърси глава. Остави къдриците да се разпуснат.

— Ти си луд — възмути се Марси, но направи каквото ѝ бе казано.

— Така не се ли чувстваш много по-добре?

Марси трябваше да признае, че бе вярно, въпреки подновеното пулсиране на страната ѝ от всичкото това тръскане на главата.

— Откъде знаеш, че е богат? — попита тя.

— Какво?

— Каза, че Вик бил богат. Откъде знаеш?

Лиъм сви рамене.

— Ами, когато дойде в кръчмата да те търси, каза, че бил отседнал в хотел „Хейфилд Мейнър“, а човек едва ли не трябва да си продаде фермата, за да се настани там. Каза ли му къде отиваш тази сутрин?

— Не.

— Защо не?

— Не зная.

— Аз зная.

Марси се втренчи мълчаливо в него. Осветли ме, говореха очите ѝ.

— Не мисля, че му вярваш напълно.

— Какво? — Прав ли беше? Тази ли бе истинската причина да не му каже?

— И знаеш ли какво още си мисля? — попита Лиъм.

— Какво?

— Мисля, че ревнувам.

Разсмя се и Марси го последва.

— Сериозно ти говоря — каза той и рязко спря да се смее. — Ревнувам.

— Защо би ревнувал?

— Защото това трябваше да съм аз снощи — простичко обясни той.

Марси не каза нищо, въпреки че сърцето ѝ така яростно биеше, че заплашваше да изскочи от гърдите.

— Наистина ли не означава нищо за теб? — попита Лиъм.

Марси поклати глава, извърна поглед от него и се загледа в бавно преминаващия пейзаж, като същевременно се опитваше да се успокои. Никога ли нямаше да се измъкнат от този проклет град?

— Трябва да сме на крайбрежния път след няколко минути — сякаш прочете мислите ѝ Лиъм. — Защо не се опиташ да поспиш, докато стигнем?

— Малко съм уморена — призна Марси със замаяна глава.

— Облегни се назад, затвори очи, мисли си за нещо приятно — нареди той и за втори път тази сутрин Марси се подчини, облегна се и остави очите ѝ да се затворят.

Почти в същия миг видя Девън да върви към нея, дългите ѝ тънки ръце — протегнати напред. В следващия момент се озова в изненадващо силната прегръдка на дъщеря си, гладката кожа на Девън бе като балсам за отеклата ѝ страна. „Майче“ — с любов прошепна дъщеря ѝ в ухото ѝ и думата ѝ подежда като нежна ласка.

Бebчето ми.

— Марси.

— Хмм?

— Марси — повтори Лиъм и Девън се изпари от ръцете ѝ. — Марси, събуди се.

Марси отвори очи и видя усмихнатото лице на Лиъм, надвесено над нея. Чак след секунда осъзна, че колата е спряла и вече не се движат.

— Пристигнахме — съобщи Лиъм.

17.

— Вече сме в Югал?

— Да. Добре ли си?

— Добре съм. Не мога да повярвам, че съм заспала.

— Беше изтощена.

— Колко е часът?

— Осем и четирийсет и пет. Движението беше абсолютно брутално. Повече от час, за да изминем трийсет километра. Адски нелепо.

Марси погледна към щедро ширналия се великолепен плаж пред нея, мъчейки се да се ориентира.

— Къде точно се намираме?

— Точно пред градските стени, които между другото датират от тринайсети век. Пред теб е река „Блекуотър“. — Лиъм посочи към ширналата се изумителна водна площ. Широка алея от трева и пешеходна зона, по която вече се разхождаше впечатляващ брой кандидат-плувци, ги отделяше от реката. — Влива се в протока Св. Джордж на изток и в Келтско море на юг. Това тук е плажът „Грийн парк“, който е само на няколко минути от центъра на Югал. — Той стеснително се усмихна. — Във всеки ирландец дреме по един екскурзовод, който само чака да излезе наяве.

Марси се засмя, мислейки си, че никак не е учудващо, че Девън е избрала това място да се скрие. Несъмнено беше красиво, непохабено и спокойно. Дори бегъл поглед бе достатъчен да разкрие множество плавателни дейности — гладката повърхност на водата вече се браздеше от моторници, а оставащите след тях дири караха няколко малки гумени лодки да подскачат нагоре-надолу. Една яхта бавно се носеше в далечината. От другата страна на пътя Марси забеляза табела, рекламираща наблюдение на китове, друга хвалеше гмуркането до потънали кораби. Много неща, които Девън би могла да прави, помисли си тя. Можеше също да наеме кану и с часове да го кара в уединение покрай брега.

Само че по душа Девън бе по-скоро градско момиче. Би ли могла действително да намери щастието, за което копнееше, в мъничко риболовно пристанище на ръба на нищото?

— Къде живее дъщеря ми? — попита тя.

— Марси...

— Не го казвай.

— Трябва да си подготвена — предупреди я той все пак. — Има вероятност и да не е тя.

— Ти каза, че била тук — настоя Марси.

— Казах, че научих, че някакво момиче, съответстващо на описанието на дъщеря ти, е било забелязано в Югал...

— Момиче на име Одри.

— Да. Но не ми се иска да се обнадяждаваш прекалено много. Трябва да си подготвена, в случай че грешим.

— Не грешим.

— Да се надяваме, че не.

— Къде е тя, Лиъм?

— На пеша разстояние.

— Какво чакаме тогава? Да вървим. — Марси отвори вратата и стъпи на паважа. Силният вятър едва не я залепи за колата, разпиля косата ѝ по очите и устата. Тя още се мъчеше да отмахне кичурите, когато Лиъм заобиколи от нейната страна и я подхвана за лакътя. Поведе я встрани от реката през пътя към града.

— Няма да е толкова ветровито, щом се отдалечим от водата.

— Е, разкажи ми повече за Югал — каза тя, докато вървяха към центъра. Не че се интересувахе кой знае колко от самото място, но разбираше, че трябва да държи ума си зает с нещо и да удържа сърцебиенето си. И без това вече бе почти замаяна от нетърпение, краката ѝ се преплитаха от потисканата радост. Важно беше да укроти нервите си, да остане колкото се може по-спокойна. Последното нещо, което ѝ се искаше, бе да застане лице в лице с дъщеря си, само за да умре на мига.

— Наистина? — Зелените очи на Лиъм проблеснаха. — Искаш екскурзовод?

— Дай най-доброто от себе си.

— Добре. Но няма да е безплатно.

Марси се засмя, а Лиъм прочисти гърло и опъна назад рамене.

— Югал е главното пристанище на графството и водещ морски курорт — започна той. — Това е най-вече риболовно и търговско селце, чиято най-голяма претенция за слава е, че някога сър Уолтър Роли му е бил кмет — в 1588 година. Предполага се, че е засял тук първите картофи в Ирландия, както и че запознал местните с тютюна. — Те завиха зад един ъгъл. — Сега навлизаме в центъра — продължи с най-звучния си глас. — Подобно на много крайбрежни селца, жителите на Югал доста си падат по ярко боядисани къщи, като тези, които ще видиш покрай старинните тесни улички, водещи към водата. — Поведе я покрай редица малки коли, паркирани до тротоара. — Точно пред теб се намира известната кула с часовника, построена през 1777 година като затвор за отстъпниците католици. Редовно се е използвала като място за мъчения и дълго време се е смятала за символ на терора и тиранията.

Марси се взря в красивата пететажна структура от сив камък. Осемте ѝ тесни прозорчета бяха украсени със здраво прикрепени сандъчета с цветя. Висока арка позволяваше на колите да преминават право през центъра на часовниковата кула.

— Вече не е толкова страховита, нали? — попита Лиъм.

— Много е красива.

— Да, предполагам. Оттук. — Той посочи към редица магазини и снекбарове, боядисани в крещящи цветове — зелени корнизи върху син хоросан; оранжеви капандури наред канареножълти стени; ярки млечнокафяви каси и тюркоазни колони, обграждащи доматеночервени входни врати. — Виждаш ли този знак? — Той посочи един знак във формата на стрела и надпис „ПАЗАРУВАНЕ“ с големи букви. Точно под него бе изписана ирландската дума „Siopadoireacht“.

— Какво е това? — попита Марси.

— Струва ми се, че ти би го нарекла завръщане към корените ни — отговори той и обясни, че макар повечето хора в Ирландия да предпочитаха да говорят на английски, през последните години се било появило ентусиазирано възраждане на ирландския език.

Марси си спомни времето, когато двамата с Питър бяха завели децата си на кратка ваканция в Квебек, където преобладаващ език беше френският и всички витрини и улични табели бяха единствено на френски. Синът ѝ Дарън прие всичко с лекота. Девън обаче бе изпълнена с възмущение.

— Не сме ли вече в Канада? — бе попитала ядосано, мъчейки се да разбере къде е. — Какво стана с английския? — Марси се озадачи, как ли се справяше дъщеря ѝ в това малко крайбрежно селце, където древният галски се радваше на дръзко възраждане.

Отклониха се от главната улица и тутакси се озоваха на толкова тясна уличка, че едва смогваха да вървят редом един до друг. И все пак, покрай тях някак си успяваха да се промъкват с впечатляваща скорост коли.

— Пази се — предупреди я Лиъм на няколко пъти.

— Близко ли сме вече?

— Почти.

От двете страни на павираната улица бяха наредени миниатюрни, слепени помежду си къщи, всяка в различен жизнерадостен цвят. Повечето бяха едноетажни домове с по една стая над входната врата. „Очарователни“ навярно е най-често използваната дума за тях, помисли си Марси. Но Девън бе отгледана в просторна къща в Хогс Холоу, определено скъп жилищен район на Торонто. Само нейната стая сигурно беше колкото общата квадратура на повечето от тези къщички. Дори и тогава тя постоянно се оплакваше от липса на достатъчно място, достатъчно пространство, достатъчно уединеност. Можеше ли действително да е доволна в толкова тясно жилище?

Една тясна старинна уличка неусетно преминаваше в друга. От време на време някой отваряше прозорец, за да подвигне нещо на съседа си отсреща. Често профучаваха велосипеди, провирайки се между движещите се или паркирани плътно до къщите коли.

— Внимавай — предупреди я отново Лиъм.

— Накъде? — попита Марси, когато спряха на едно натоварено кръстовище.

— По-надолу по улицата. — Той посочи надясно.

— Удивително какво голямо движение има.

— В Торонто нямате ли?

— О, много. Но просто улиците са по-широки.

— И павирани със злато? — закачливо попита Лиъм.

— Да, абсолютно. Всички улици в Торонто са павирани със злато.

— Струва ми се, че бих искал да видя това — заяви Лиъм. — Ще ми бъдеш ли екскурзовод, когато дойда в Торонто?

Когато, отбеляза Марси. Не ако.

— Добре, пристигнахме — изрече в следващия миг той и спря пред една бледосиня двуетажна къща на ъгъла.

— Това ли е?

— Не. Тази там. — Той посочи с брадичка през улицата към розова къща със зелен корниз и лилава входна врата.

— Тя живее тук? — Най-малко от всички цветове Девън харесваше розовото. Прекалено момичешко, твърдеше винаги и дори и като малка отказваше да носи розовите роклички, които Марси ѝ купуваше.

— „Козя улица“ номер петнайсет — обяви Лиъм, извади едно листче от джоба си и провери адреса. — Това съм си записал.

Марси си пое дълбоко дъх, чувствайки как краката ѝ омекват.

— Добре ли си?

— Просто не мога да си представя Девън да живее в розова къща на улица, наречена „Козя“.

— Е, има само един начин да разберем. — Той слезе от тротоара.

— Почакай. Ами ако не си е вкъщи?

— Тогава ще отидем някъде да пием чай и ще се върнем по-късно.

— Ако не иска да ме види?

— Няма да ѝ дадем такава възможност, Марси — търпеливо обясни той. — Какво има? Какво ти е?

— Уплашена съм.

— Недей. — Той я хвана за ръката и я поведе през улицата към лилавата входна врата. — Искаш ли да почукаш, или аз да го направя?

— Аз. — Марси хвана чукчето с форма на детелина и почука на вратата.

Никакъв отговор.

— Не е вкъщи — прошепна тя, сдържайки сълзите си.

— Опитай отново. Стори ми се, че чух нещо.

Марси долепи ухо до вратата.

— Не чувам нищо.

— Пробвай пак.

Марси почука по-силно.

Все още никакъв отговор.

— Ами ако е погледнала през прозореца и ме е видяла? — попита тя. — Видяла е, че съм аз и затова не отваря.

В отговор Лиъм взе чукчето от ръката ѝ и похлопа силно по дървото.

— Не е тук — измъчено каза Марси.

— Чакай — настоя Лиъм. — Сигурен съм, че чувам някой да се движи вътре.

— Няма да отвори. Не иска да ме види.

— Една минута — внезапно се провикна женски глас отвътре. — Идвам веднага. Задръжте.

— О, боже — промълви Марси, затаила дъх, докато вратата се отваряше.

От другата страна стоеше млада жена с къса руса коса и широко отворени въпросителни очи. Тя погледна от Марси към Лиъм, после отново към Марси.

— Мога ли да ви помогна? — попита.

Марси отвори уста да говори, но не произнесе нито звук.

— Търсим Одри — каза вместо нея Лиъм.

— Да не се е забъркала в някаква неприятност? — попита жената.

— Не — отвърна той. — Искаме само да поговорим с нея.

— За какво?

— Вие коя сте? — попита Лиъм.

— А вие кои сте? — отговори с въпрос тя.

— Казвам се Лиъм. Това е Марси Тагарт, майката на Одри.

Очите на младата жена се стрелнаха към Марси.

— Майката на Одри, така ли?

— Да — тихо, като въздишка отрони Марси. После добави по-силно: — Аз съм майката на Дев... Одри.

— Я виж ти. Одри — провикна се към тъмната вътрешност на къщата тя. — По-добре ела. Някой иска да те види.

— Да? Кой? Малко съм заета в момента, мъча се да спася мъфините ти.

— Готвим — смутено обясни момичето, без да откъсва очи от Марси. — Мъфините могат да почакаат — подвикна тя. — Имаш посетител.

— Кой е? — Чуха се приближаващи се предпазливи стъпки.

— Виж сама.

От тъмния коридор на топлата светлина на слънцето се показва млада жена.

Марси хвърли един поглед на дългата кестенява коса и тъжните тъмни очи на момичето. После припадна в ръцете на Лиъм.

— Трябва да поговорим — каза Марси на дъщеря си.

Стоеше на прага на стаята на Девън. Навън като из ведро се лееше студен дъжд, а силният октомврийски вятър издухваше последните оранжеви и червени листа от високия клен в предния двор и ги шибаше в прозорците на стаята.

— Не искам да говоря — заяви Девън и се плъосна на неоправеното си легло.

— Тогава недей — каза Марси, пристъпи предпазливо вътре и си проправи път между разхвърляните върху бежовия килим дрехи. Разпозна някои от последните покупки, които направиха, когато бе извела Девън по магазините с надеждата да я разведри. Сега дрехите лежаха смачкани на пода, още с етикетите си. — Аз ще говоря. Ти слушай.

Девън сви рамене. Беше с жълтата фланелена пижама, която Марси ѝ бе купила предишната Коледа. Продавачът бе забравил да махне пластмасовата плочка, пълна с боя, която магазините често слагаха на дрехите, за да ограничат кражбите, но Марси бе успяла някак си да излезе, без да активира алармата. Сега плочката висеше в подгъва на крачола. Девън така и не си бе дала труда да отиде в магазина и да ги накара да я махнат. Веднъж Марси бе отбелязала, че прилича на онези електронни гривни за крака, които слагаха на задържаните под домашен арест, което вече изглеждаше пророческо, дори подходящо, предвид на обстоятелствата.

— Затънала си в голяма бея, Девън.

— Не съм. — Девън се облегна назад върху възглавниците, очите ѝ вече бяха безжизнени от отегчение. — Нашият адвокат ще ме измъкне.

— Не сме сигурни.

— Нали ме изкара под гаранция?

— Това е различно.

— Вината не беше моя. Не знаех за наркотиците.

— Не ти вярвам — заяви Марси.

— Естествено. — Девън изсумтя пренебрежително.

— Но дори и да ти вярвах, нямаше да има значение. Фактът е, че си била там. Била си с мъж, когото полицията познава като известен дилър...

— Казва се Тони и не е дилър.

— Не ме интересува какъв е. Няма повече да се виждаш с него.

— Какво?

— Това не подлежи на обсъждане.

— Не подлежи, друг път.

— Аз говоря. Ти слушаш. Забрави ли? — напомни ѝ Марси.

— Аз съм на повече от двайсет и една. Не можеш да ми казваш какво да правя.

— Докато живееш в тази къща, мога и ще го правя.

Девън скочи от леглото и се хвърли към майка си, размахала ръце.

— В такъв случай, предполагам, че ще трябва да се изнеса.

Марси не трепна, забила пръстите на краката си в обувките, сякаш да стои закована на мястото си.

— Напомням ти, че едно от условията на пускането ти под гаранция, бе да продължиш да живееш вкъщи.

— Значи сега пък си ми надзирател?

— Аз съм ти майка.

— Да. И страхотно се справяш като такава.

— Не става въпрос за мен.

— Не? Това е по твоя вина, нали знаеш? Твоите калпави гени съм наследила.

— За което съжалявам. Наистина. Да, паднала ти се е калпавата карта. Повярвай ми, ще ми се да можех да размахам някаква магическа пръчка и да накарам всичките ти болки да изчезнат. Но не мога. А вече не си дете, Девън. Ти си голям човек. По някое време ще трябва да изиграеш картите, които са ти дадени, ще се наложи да почнеш да поемаш отговорност за собствения си живот.

— Тъкмо това се опитвам да направя.

— Как? Като се мотаеш със загубеняци, като те арестуват, като вземаш наркотици?

— Мислех, че ти искаш да вземам наркотици.

— Да си вземаш лекарството съвсем не е същото.

— Права си. Твоето лекарство ме кара да се чувствам зле. Моите ме карат да се чувствам добре.

— Девън, това е нелепо. Държиш се като дванайсетгодишна.

— Аз съм на дванайсет! Харесва ли ти или не, майче, аз съм точно това.

— Е, не ми харесва! — изстреля в отговор Марси с изчерпано търпение. — Не харесвам и едно проклето нещо от това. Уморих се да бъда майката на дванайсетгодишно дете. Искам да съм майка на двайсет и една годишна жена. Чуваш ли ме, Девън? Разбираш ли? Уморих се да родителствам. — Тя избухна в порой от гневни, горчиви сълзи. — Родител съм, откакто самата аз бях дете и вече ми писна. Не мога да го върша повече. Не искам да го върша. Чуваш ли ме?

Подготви се за избухването на Девън, за поредната война на думи, която неизменно щеше да изгуби и след която щеше да е грохнала и изтощена, с тяло, покрито с невидими белези и синини. Вместо това Девън обгърна с ръце майка си и я притисна до себе си.

— Чувам те, майче — меко каза тя.

— Чуваш ли ме? — питаше я някакъв глас от разстояние. — Марси, чуваш ли ме?

Отвори очи и видя две угрижени лица, взиращи се в нея. Тя се надигна на лакти и се огледа. Лежеше на малко кафяво кадифено диванче в центъра на миниатюрна стая. На отсрещната стена имаше камина и овехтял оранжев стол в далечния ъгъл. Настолна лампа с плисиран абажур и зацапана с петна масичка за кафе допълваха декора. Стените бяха налепени с тапети на бежови цветя. Сходни завеси скриваха предния прозорец.

— Какво се случи? — плахо попита тя.

— Ти припадна — съобщи ѝ Лиъм.

Марси провеси крака към вехтия вълнен килим на пода.

— Къде е Одри? — попита тя младата руса жена до Лиъм.

Внезапно Одри се появи на прага с поднос в ръце, върху който крепеше димящ чайник с чай, четири чаши и чиния прясно изпечени мъфини.

— Это ме — каза тя.

18.

— Е, от колко време живеете в Югал? — попита Лиъм, докато отпиваха от чая.

Той седеше на дивана до Марси. Блондинката, която бе около трийсетинагодишна, на име Клеър, бе придърпала оранжевия стол поблизо до масичката и се бе свила на него. Одри седеше на пода в краката ѝ.

— Едва от няколко месеца — отвърна Клеър. — Много неща бихме желали да направим с това място — да се отървем от ужасните тапети, като начало — но ще трябва да действаме едно по едно. Как са мъфините? Стават ли?

— Вкусни са — каза Лиъм.

— Още не сме ѝ свикнали съвсем на фурната. Доста е своенравна. Нали, Одри?

Одри кимна.

— Жива мъка е — потвърди тя и втъкна няколко кичура зад дясното си ухо, вторачена в Марси. — Не сте докоснали нищо.

— Извинете — каза Марси, неохотно изтиквайки думата от устата си. Гърлото ѝ беше толкова сухо, че я болеше като говори, камо ли да яде.

— Не обичате ли боровинки? — попита Клеър.

— Не, обичам боровинки.

— 'Щото са замразени. Но нищо. Не може всичко да е прясно. Особено в тази част на света. — Клеър си отхапа голяма хапка и отпи чай. — Как е чаят? — попита тя.

— Идеален — каза Лиъм.

Наистина ли си говореха за чай и боровинки, зачуди се Марси, повдигна димящата чаша до устните си и отпи насила. Горещата течност се плъзна по гърлото ѝ така, сякаш някой бе поднесъл клечка кибрит към фитил. Горя, помисли си тя. Всяка секунда ще експлодирам.

— Значи обичате да готвите, така ли? — попита Лиъм, очевидно решен да поддържа безсмисления разговор.

— Ами, аз обичам — отговори Клеър и обичливо потупа Одри по главата. — Не мога да кажа същото за тази тук.

— Хей, я внимавай — каза Одри, хвана ръката на Клеър и я задържа.

Марси усети как очите ѝ се разширяват и се опита да отклони поглед. Но беше твърде късно. Одри вече бе забелязала реакцията ѝ.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

Марси сви рамене, сякаш да каже: Не, разбира се, че не. Както предпочитате, нямам нищо против.

— Няколко съседни излязоха от кожата си, когато се нанесохме — каза през смях Одри. — Уплашиха се да не превърнем всичките им дъщери в разбеснели се лесбийки.

— Да, но всичките малко или много омекнаха.

— Клеър ги спечели със своите мъфини — радостно сподели Одри.

— Предполагам, че нещо такова трябва да се очаква в град с големината на Югал — каза Клеър.

— Кое ви накара да се заселите тук? — попита Лиъм.

Двете жени въздъхнаха.

— Не зная действително — отговори и за двете Клеър. — Аз работех в една пекарна в Дъблин. Одри беше касиерка в банка.

— Което мразех — намеси се Одри.

— Дойдохме тук на почивка преди около година, мястото ни хареса и решихме да се пробваме тук.

— Мислехме, че можем да спестим малко пари и един ден да си отворим своя пекарна. — Одри изви глава и се усмихна на Клеър.

— Ще стане — заяви Клеър. — Ще видиш.

— Е, мъфините ти наистина са вкусни. — Лиъм посочи подноса на масичката. — Имате ли нещо против да си взема още един?

— Моля, заповядай.

Какво прави, запита се Марси. Защо удължаваме тази агония? Не проведохме ли достатъчно любезни разговори за един следобед? Не можем ли просто да се махнем оттук?

— Е, какво ви накара да си помислите, че моята Одри може да е вашата дъщеря? — попита Клеър, сякаш усетила безпокойството на

Марси.

Очите ѝ моментално се напълниха със сълзи и тя захапа мъфина, за да потисне хлипа, надигащ се в гърлото ѝ.

— Боя се, че това бе по моя вина — отговори Лиъм.

— Никой не е виновен — възрази Марси.

— Действахме според моя информация.

— Казали са ти, че млада жена, съответстваща на описанието на Девън, живее тук и се казва Одри. — Марси си пое дълбоко дъх и отново насочи вниманието си към двете жени, които наблюдаваха размяната на реплики с нескрито любопитство. — Дъщеря ми изчезна преди около две години — обясни тя. — Лиъм е достатъчно любезен да ми помага да я търся. Помислихме си, че може би сме я открили.

— Затова ли припадна, когато ме видя? — попита Одри.

— Лиъм ме предупреди да не се обнадеждавам прекомерно — призна Марси. — Каза, че трябва да съм подготвена, че ти може да не си Девън, но аз...

— Не си могла другояче — с видимо съчувствие каза Клеър.

— Не можех — съгласи се Марси. *За толкова неща можех другояче*, помисли си тя.

— Приличам ли изобщо на нея? — попита Одри.

— Съвсем бегло да, предполагам. На същата възраст си горе-долу, същата височина, същата дълга кестенява коса.

— Има много момичета с дълга кестенява коса.

— Да, има.

— Но не всички се казват Одри, все пак — намеси се Лиъм.

— Сигурно си ужасно разочарована — вметна Клеър.

— Почвам да свиквам — призна Марси.

— Какво се случи с нея? — попита Одри. — С дъщеря ти, имам предвид. Просто така си тръгна един ден?

— Горе-долу. — Марси не искаше да навлиза в подробности.

— Сигурно сте се скарали или нещо такова? — настоя Одри, явно не искаше да остави нещата просто така.

— Нещо такова — прошепна Марси.

— Одри — смъмри я Клеър, — това изобщо не е наша работа.

— Съжалявам. Просто малко прилича на онова, което стана с мен и майка ми, нали?

— Ти не си тръгна просто така — възрази Клеър.

— Не, но от шест месеца не съм говорила с нея.

— Родителите на Одри не бяха най-големите ми почитатели — обясни Клеър.

— Не беше заради теб. Можеше да е с всеки.

— Те не можеха да приемат факта, че дъщеря им...

— Произхождам от твърде традиционно католическо семейство — поясни Одри. — Имам четири братя, всичките големи, здрави мъже... — Тя се изкиска. — Непрекъснато се опитвах да ме сватосат за своите приятели, но аз просто не проявявах интерес. Естествено, предположих, че нещо не ми е наред.

— И тогава се запозна с мен — гордо заяви Клеър.

— Е, не. Първо се запознах с Джанис.

Клеър направи гримаса.

— О, да, Джанис. Но това не беше сериозно.

— Не, но ми отвори очите. Опитах се да кажа на родителите ми, но на тях такива не им минаваха. Казаха, че било само фаза, че ще ми мине, че трябва да ида на църква и да моля Бог за прошка, да Го помоля за напътствие.

— И Той я напъти право към мен — изсмя се Клеър.

— Да. — Одри се ухили до ушите. — Мама ме бе помолила да купя сладкиши на път за вкъщи от работа. Някой в банката беше препоръчал тази страхотна малка пекарна, открита току-що на ъгъла...

Лицето ѝ е по-широко от това на Девън, челюстта по-силно изразена, мислеше си Марси, докато Одри говореше. На секундата, в която я видя, разбра, че Одри не е нейното дете.

— Родителите ѝ бяха бесни — каза Клеър.

— Отказаха дори да се срещнат с Клеър.

— Затваряха телефона, когато се обаждах.

— Заявиха ми, че ще ида направо в ада.

— Но вместо това дойдохме в Югал — щастливо заключи Клеър.

— Майка ти знае ли къде си? — попита Марси.

Лицето на Одри тутакси помръкна.

— Казах ѝ, че напускаме града и ще ѝ се обадя щом се установим.

— А направи ли го?

Одри поклати глава, косата ѝ се отпусна от ухото и закри цялата долна половина на лицето.

— В действителност не виждам голям смисъл в това — измърмори тя. — Те никога няма да се променят.

— Когато каза, че си майката на Одри, едва не се подмокрих — каза Клеър.

— Те така и не са се запознавали — обясни Одри.

— Толкова е странно, начина, по който се слагат нещата, нали? — коментира Клеър.

— Така е — каза Лиъм и се изправи. — А сега, мисля, че навярно трябва да си вървим, да оставим тези две очарователни дами да си гледат работата...

— Смятам, че трябва да ѝ се обадиш — прекъсна го Марси, без да помръдне от мястото си. — Да ѝ кажеш къде си. Поне да знае, че си добре.

— Нея не я интересува.

— Тя ти е майка — с усилие произнесе Марси. — Интересува я. Настана тишина.

— Наистина трябва да вървим — настоя Лиъм.

Марси се изправи на крака.

— Благодаря ви за любезността.

— Да не говорим за вълшебните мъфини.

— Чакайте. Нека ви завия няколко за вкъщи. — Клеър изтича в кухнята в дъното на къщата.

— Не, наистина, не е необходимо. И бездруго направихте повече от достатъчно.

— Съжалявам, че не се оказа каквото сте се надявали — каза Одри, когато Клеър се появи с плик с мъфини и го подаде на Лиъм.

— Обади се на майка си — каза Марси и последва Лиъм през вратата.

— Когато Девън беше малка, на около две, може би три години — разказваше Марси на Лиъм, докато приближаваха предградията на Корк, — тя надраска целите стени на всекидневната с „вълшебните“ си маркери. Наложил се да ги пребоядисаме. Искан да кажа, работниците буквално бяха приключили предния ден. Аз говорех по телефона с Джудит. По онова време тя май беше в промеждутъка между двама съпрузи. Във всеки случай животът ѝ бе разтърсен от някаква жестока

травма, аз се опитвах да я успокоя, да я накарам да проумее, че това не е краят на света. Както и да е. Няма значение. Важното е, че аз говорех по телефона и не обръщах достатъчно внимание на Девън, която кротко си рисуваше в кухнята с вълшебните си маркери и по едно време станала и отишла във всекидневната, без да я видя. После внезапно се върна, ухилена до ушите. И каза: „Майче, ела да видиш какво направих“. Винаги ме наричаше „майче“. Дори когато порасна. Страшно обичах това. — Очите ѝ се наляха със сълзи. — Както и да е, сграбчи ръката ми, въведе ме в прясно боядисаната ми всекидневна и ми показа с много гордост — о, толкова горда беше — какво бе направила. — Марси си пое дълбоко дъх, не знаеше дали е в състояние да продължи. Никога не бе разказвала тази история на никого. Прекалено много се срамуваше. — И видях всички тези черни, червени и зелени драскулки навсякъде по прясно боядисаните в млечнобяло стени. Искам да кажа, бе надраскала всяко кътче от стените, до което е могла да стигне. А аз местя поглед от щастливото малко личице към надрасканите стени и си мисля за всичките похарчени пари, и чувствам вътре в мен да се надига гняв като лава от вулкан, и едно тъничко гласче ми казва да запазя спокойствие, да не прекалявам, че може би ще успея да ги измия, а дори и да не мога, ще извикам бояджиите да ги направят отново, че това не е краят на света, всички онези неща, които говорих на Джудит. И виждах колко развълнувана е Девън, как чака да ѝ кажа, че рисунките ѝ са прекрасни и знаех, знаех, че това трябва да направя, че мога по-късно да ѝ обясня, че по стените не бива да се драска, такива неща, каквито ти казват всички книги със съвети. Но още докато си мислех тези неща, чувствах как гневът ми нараства, мускулите на лицето ми се изкривяват от ярост и видях как лицето на Девън, това красиво малко личице, изпълнено с толкова гордост и щастие, видях как буквално се разгражда пред очите ми, сякаш се стопява. Тогава чух някакъв ужасен глас, моят глас, да крещи: „Какво си направила? Боже мой, какво си направила?“. И Девън се разплака, умоляваше ме да престана да крещя. Но аз не можех. Втурнах се към трапезарията и видях, че тя и там е направила същото, от което отново побеснях. Крещя и не спирам. И изведнъж тя се закова на място и се хвана за корема, сякаш ѝ бяха забили юмрук в него, после се извърна с гръб към мен, преви се на две, сякаш физически я бях смазала и нададе вой. Господи, този страшен вой

никога няма да го забравя, като ранено животно. Беше ужасяващо. Беше толкова ужасяващо.

— Марси — меко се обади Лиъм и се пресегна за ръката ѝ. — Девън не е избягала, защото си ѝ викала, когато е била двегодишна задето е надраскала стените.

— Тя беше още бебе. Аз бях възрастната. Не трябваше да крещя...

— Не, не е трябвало. Но си го направила. И какво? Станало е преди две десетилетия. Девън сигурно даже не си го спомня.

— Имаше и други случаи.

— Какви — да ѝ крещиш? Това, че не си била идеална? Ти си човек, за бога. Хората правят грешки. Крещим, когато не бива, и навярно не крещим, когато би трябвало. Сигурен съм, че е имало много случаи, в които си ѝ се реванширала.

Марси не допусна думите му да я успокоят.

— Когато Девън беше на около осем години, реших, че може би е добра идея за нея да ходи на уроци по пиано. Имахме един мини роял, който Питър бе наследил от майка си. Той вечно събираше прах в ъгъла и само от време на време Девън отиваше и дрънкаше на него, затова реших, че може би не е зле да се научи да свири. Тя изглеждаше ентусиазирана, затова наехме този човек да идва вкъщи и да ѝ дава уроци. Оказа се, че има дарба. Обаче, забелязах, че когато учителят ѝ го няма, или не седи зад нея, тя е безнадеждна. Казвах ѝ да се упражнява, а тя само седеше и блъскаше по клавиатурата. И аз толкова се ядосвах...

Лиъм я прекъсна:

— Марси, защо правиш това?

— Абсолютно същото казвах и на Девън. *Защо правиш това? Знаеш нотите. Те са там, точно пред теб. Просто чети музиката.* Е, оказа се, разбира се, че тя не знае нотите. Не можеше да чете музиката. Учителят ѝ така и не ѝ бе преподавал основите, като например как да различиш една нота от следващата, затова тя само гледала как го прави той и повтаряла пръстите му. И естествено, на следващия ден не помни нищо и просто щрака...

— Когато бях на пет години, майка ми ме хвана в кухнята да ям пая, който бе изпекла за гостите същата вечер и се нахвърли върху мен със сатъра — съобщи Лиъм.

— Какво?

— Е, тя твърди, че било дървена лъжица, но аз съм убеден, че беше сатър. А един път ме напердаши, задето сложих сол в захарницата и ѝ опропастих сутрешното кафе. Друг път пък ми се разкрещя — а трябва да ти кажа, че никой не може да крещи като майка ми — само защото ѝ казах, че ми се ще да хвърля малкото си братче под колелата на някой автобус. Не защото съм го направил, забележи, а само защото казах, че бих искал да го направя. Що за нещастник трябва да съм? Казвам ти, напласен съм за цял живот.

— Омаловажаваш казаното от мен — каза Марси.

— А ти преувеличаваш всичко. За бога, Марси. Как изобщо ставаш сутрин от леглото под тежестта на всичко това върху раменете си?

Не е лесно, каза си Марси.

— Имах прекалено големи очаквания за нея.

— И какво от това? Голяма работа. Имала си големи очаквания. Ами сина ти? И за него ли имаш прекалено големи очаквания?

Споменаването на сина ѝ завари Марси неподготвена, както винаги. Девън имаше способността да ангажира всеки сантиметър от съзнанието ѝ и да изтласква брат си.

— Дарън е различен. — Марси си представи ангелското бебешко личице на сина си, преминаващо през трудното юношество, преди да стане красив млад мъж. — Като малък винаги се усмихваше, винаги беше щастлив. Никога не ми е създавал никакви проблеми. — Ужасно го пренебрегвах, даде си сметка тя. — Девън отнемаше цялата ми енергия. — Намръщи се. — Как беше онази поговорка: „Колелото, дето най-много скърца, най-много го смазват“?

— Не зная. Зная обаче, че станалото — станало. Миналото е свършено и нищо, по дяволите, не можем да направим с него. Тогава какъв е смисълът да се тормозиш за неща, които не можеш да промениш? Освен, разбира се, ако в това не е целият смисъл.

— И какво би трябвало да означава това?

— Ами, може би, че на теб ти харесва да се въргаляш в тази вина, понеже тя ти дава възможност да се залепиш за миналото и не ти позволява да се придвижиш напред. И ти навярно искаш точно това.

Марси почувства пристъп на гняв.

— Мислиш, че искам да съм нещастна?

— Не зная — повтори той с преднамерено провокативен тон. — А ти как мислиш?

— Аз просто искам нещата да са нормални — отговори Марси и зарови лице в дланите си. Това бе искала винаги. — Може би, ако аз...

— Не — спря я Лиъм, отклони неочаквано колата встрани и изгаси двигателя. — Никакви „може би“ повече. — Целуна я, преди тя да успее да каже и дума.

Целувката беше страстна и продължителна и все по-настойчива. Марси почувства силни ръце да обвиват кръста ѝ, да обхващат страните ѝ, да се впиват в косата ѝ. Толкова по-различно от начина, по който Вик я бе целувал едва предишната нощ, хвана се, че мисли тя.

Какво става, питаше се, замаяна и останала без дъх, докато се отдръпваше от прегръдката му.

Лиъм се извини незабавно.

— Защо направи това?

— Искях да те целуна от мига, в който те видях за пръв път.

— Така ли? Защо?

Лиъм изглеждаше точно толкова объркан, колкото и беше.

— Господи, Марси. Наистина ли трябва да питаш?

Главата ѝ се въртеше. Трябваше да се взре в пустото поле край пътя, за да я стабилизира.

— Къде сме? — попита тя и си даде сметка, че няма абсолютно никаква представа.

— Точно извън пределите на града. Много съжалявам — повтори той.

— Не, вината е моя.

Лиъм се засмя.

— Не всичко е по твоя вина, Марси. — После нежно добави: — Всичко ще се оправи накрая, ще видиш.

— А ако не се оправи?

— Значи, още не е краят.

Марси се разсмя през сълзи.

— Как така си толкова умен? — Пресегна се да докосне ръката му, но се отказа. Колкото и утешително да ѝ действаша ръцете му, колкото и вълнуваща да бе прегръдката му, Марси знаеше, че не тези ръце иска около себе си. Представи си Вик, застанал пред входа на

„Дойл Корк Ин“, как проследява с наранен поглед колата на Лиъм надолу по улицата. Дали щеше да я чака, когато се върнеше?

Сякаш усетил какво си мисли тя, Лиъм пое дълбоко дъх, изправи рамене, включи двигателя и зачака за пролука в трафика, преди да се влее в главния път. Само след минути попаднаха в задръстване, а в главите им тътнеше буботенето на пневматични чукове.

— Проклето строителство — измърмори Лиъм.

— Действително е прекалено голямо.

— Баща ми работеше в строителството — каза той, явно търсейки разговор, докато пълзяха към „Уестърн роуд“. — Загина преди дванайсет години, когато върху него се срути сградата, по която работеше. Така и не разбрал какво го е споходило, както се изразиха.

— Много съжалявам.

— От компанията твърдяха, че проклетата вина била негова. Трябвало да носи каска, такива неща. Платиха погребалните разходи, но нищо повече от това. — Той поклати глава. — Е, добре. Било, каквото било. Струва ми се, че помня един много мъдър мъж как веднъж казал, че няма смисъл да се тормозиш за неща, които не можеш да промениш.

— Той е много мъдър — съгласи се Марси.

— Просто не е мъжът, когото искаш. — Лиъм спря пред „Дойл Корк Ин“.

— Лиъм...

— Няма нищо. Накрая всичко ще се оправи — каза и зелените му очи проблеснаха. — Ако ли пък не...

Марси слезе от колата. *Не е край*, довърши мълком.

19.

Сади Дойл я чакаше в тясното пространство пред рецепцията с ръце на широките си хълбоци.

— Вашият гост ще струва допълнителни петдесет евро — съобщи тя, преди още Марси да е затворила вратата.

— Той тук ли е още? — с надежда попита тя и погледът ѝ пробяга по стъпалата нагоре към стаята ѝ.

Сади поклати глава и силно фиксираните къдрици на прошарената ѝ червеникаворуса коса едва помръднаха.

— Не. Тръгна си преди часове. Уморил се е да чака, предполагам.

Марси се опита да прикрие разочарованието си с усмивка. Какво очаквах, запита се тя.

— Оставил ли е съобщение? — попита с надежда.

Още едно енергично поклащане на глава от страна на Сади от което се разнесе застоял мирис на прекалено много лак за коса.

— Просто ще прибавя допълнителната сума към сметката ви, нали?

— Да. — Марси тръгна към стълбите.

— Къде все пак изхвърчахте толкова спешно? — попита Сади, мъчейки се да замаскира като небрежен въпроса, който явно умираше да зададе. — Намерихте ли дъщеря си?

Този път бе ред на Марси да поклати глава. Тя се заизкачва мълчаливо, решила да позвъни на Вик веднага щом се прибере в стаята си. Лиъм бе споменал, че той е отседнал в луксозния хотел „Хейфилд Мейнър“, който се намираше сравнително близо. Щеше да позвъни в стаята му, да се извини искрено задето отново бе избягала от него и да му разкаже какво се бе случило в Югал. Той щеше да разбере и да ѝ прости без секунда колебание. Щяха да се уговорят да се срещнат за вечеря. Той щеше да остане през нощта, а може би този път тя щеше да остане при него и да спи в топлината на прегръдката му, заобиколена от лукс. И този път нямаше да пропусне малките часове на утринта,

нито да го изостави, без дори да се сбогува. Не беше права да се отнася с него толкова пренебрежително и да го изключва, когато той искаше само да ѝ помогне. Тази нощ ще му се реванширам, мислеше си, докато решително крачеше по коридора с ключ в ръка. Пресегна се към вратата.

Наложи се няколко пъти да превърти ключа, докато отключи, после вратата се отвори рязко, сякаш бе блъсната. Марси замръзна и за миг си помисли, че е объркала стаята. Не можеше да е нейната.

— О, боже мой — ахна тя, бавно пристъпи прага, въртейки поглед от единия до другия край в усилие да проумее какво вижда. — О, боже мой — повтори по-силно. После: — Не. Не.

Стаята изглеждаше така, сякаш през нея бе преминала ужасна буря. Всичко бе жестоко разбъркано. Чаршафите бяха събрани от леглото, матракът измъкнат и оставен да се крепи напречно на рамката. Той бе разпран през средата, пълнежът му бе изскочил и се бе пръснал отгоре като избуял плевел. Всяко чекмедже беше измъкнато и преобърнато. Гардеробът бе изпразнен, дрехите ѝ — свалени от закачалките и скупчени на пода. Дори тоалетните ѝ принадлежности не бяха пощадени, забеляза тя, когато погледна в банята, шишенцата бяха счупени, тубичките изпразнени, четката ѝ за зъби счупена на две.

— Какво, мамк... — Думите замръзнаха в гърлото ѝ, докато приближаваше до леглото. Протегна трепереща ръка към чифт бикини, чието дъно бе неколkokратно раздрано с нож или ножица. — О, господи — възкликна с нарастващ ужас, осъзнавайки, че всяка една дреха бе съсипана по същия начин: бельото, нощницата, блузите, пуловерите, черния панталон, дори шлиферът. Нищо не бе оцеляло. Всичко бе нарязано, разкъсано, унищожено. — Не! — изкрещя тя към стените на цветя. — Не, не, не, не!

По стълбите се разнесоха тежки стъпки, последвани от остър писък. После още стъпки, по-бързи и чевръсти от предишните. Вихрушка зад гърба ѝ. Рязко поемане на въздух.

— Боже мой. Какво сте направила?

Марси се обърна и видя Сади и Колин Дойл, застанали на прага, в очите им се отразяваше ужаса, разкрил се пред тях, лицата им — зачервени от негодувание и отвращение.

— Какво съм направила аз ли? — изломоти Марси. — Мислите, че аз съм направила това? Аз току-що се върнах, за бога. Видяхте ме да

влизам преди не повече от минута. Мислите ли, че съм имала време да направя това?

Сади Дойл не каза нищо, продължаваше да поглъща с очи щетите в стаята.

— Бих ли постъпила така със собствените си неща? — Марси размаха разкъсаното си бельо пред лицето ѝ.

Сади стоеше непоклонливо, упорито скръстила ръце пред гърдите си.

— Въпреки това вие сте отговорна.

— Аз съм отговорна? Как да разбирам това?

— Май че на вашия приятел не му е харесало как хукнахте тази сутрин — отговори Сади.

Очите на Марси се напълниха със сълзи.

— Той не го е направил — с треперещ глас произнесе тя. *Не би могъл*, помисли си.

— Кой тогава?

— Вие ми кажете.

— *Мен* ли обвинявате за нещо?

Марси погледна от Сади към сина ѝ.

— Да не мислите, че Колин го е направил?

— Кой друг е имал достъп до стаята? — попита Марси.

— Освен вашия приятел джентълмена ли? Онзи, от когото избягахте тази сутрин, който остана тук половин ден да ви чака да се върнете, онзи, дето се измъкна, когато мислеше, че никой не го вижда?

— За какво говорите?

— Говоря за това, че вашият приятел още седеше тук и чакаше, когато сутринта влязох да ви оправя леглото, попита дали възразявам да остане още малко, докато се върнете. Казах, че не ми влиза в работата, но ще трябва да го таксувам допълнително. Той каза, няма проблем, щял да се погрижи по-късно. После го видях да се измъква около час по-късно, без дори да каже довиждане. Предполагам, че сега вече знаем защо.

— Това е невъзможно — безсилно промърмори Марси. — Той никога не би...

Сади се изсмя, грубият звук изсвистя като метла през въздуха.

— Къде държите ключовете? — попита внезапно Марси.

— Какво?

— Ключовете на стаите. Сигурно имате свой комплект...

— На сигурно място са.

— Къде? Зад рецепцията?

Изражението, което премина през очите на Сади подсказа на Марси, че бе права.

— А вие не сте постоянно там, нали, госпожо Дойл?

— Там съм или аз, или Колин.

— Но понякога и двамата сте заети с други неща. Възможно е някой да е влязъл, да е взел ключовете и...

— И какво? Решил е да претършува вашата стая? Защо някой ще иска да направи това?

— Не зная. — Марси почувства как коленете ѝ се подгъват и с мъка се задържа права. — Не зная.

— Нима? Е, ето какво зная аз. Зная, че стаята ми е била съсипана. Това зная. Зная също, че някой ще трябва да плати за щетите. Вижте, не ми е ясно колко добре познавате този, с когото прекарахте нощта, но честно казано, на мен ми се видя малко съмнителен. Може да е търсил нещо, може да си е мислил, че там някъде имате пари. Липсват ли някакви бижута?

Марси погледна през сълзи към празното чекмедже, където бе сложила обещите си.

— Златните ми обеци ги няма — заяви мрачно и отново погледна към Колин.

— Защо ме гледате? Не съм ги взел аз.

— В нищо не ви обвинявам. Просто се мъча да разбера какво се е случило.

— Случило се е това, че моята собственост е разбита и вие сте отговорна за щетите — отсече отново Сади Дойл.

— Дайте да се разберем — гневно изрече Марси. Търпението ѝ се бе изчерпало, главата ѝ щеше да се пръсне. — *Моята* стая е била похитена, *моите* вещи са унищожени, *моите* обеци липсват, това е *вашият* хотел, и все пак очаквате аз да ви възмездя? Вие, приятели, сте откачени! — добави накрая.

— Обади се в полицията — заповяда Сади на сина си.

— Е, здравейте, госпожо Тагарт — поздрави я Кристофър Мърфи и прокара ръка по ниско подстриганата си руса коса. Той затвори вратата след себе си и отиде до стола ѝ. — Радвам се да ви видя отново.

— Мислите ли, че бихме могли да минем и без сарказъм? — попита Марси и съсредоточи вниманието си към разбърканата купчина книжа на бюрото. Изглеждаше значително нараснала, откакто си бе тръгнала оттук предишния ден.

— Как е окото ви?

— По-добре, благодаря.

— Дайте да погледна. — Той внимателно наклони брадичката ѝ към лицето си. — Предполагам, че този път ще ми кажете какво се е случило — каза Мърфи, когато вратата се отвори отново и вътре влезе Колийн Донъли, последвана тутакси от Джон Суини с провисналото му шкембе. Марси усети как пулсът ѝ се ускорява при вида на спретнатите им тъмносини униформи и незабавно сведе поглед към скута си. — Проблем ли има, госпожо Тагарт? — попита Кристофър Мърфи.

— Проблемът е, че не съм направила нищо нередно и все пак, ето ме тук.

— Отново — додаде Мърфи.

— Да. Отново.

— Имате ли нещо против да ме погледнете, госпожо Тагарт?

Марси неохотно вдигна глава.

— Ако не сте направила нищо нередно, защо ви е толкова трудно да ме гледате в очите?

— Не ми е трудно да ви гледам в очите.

— Но все пак се взирате в пода, в бюрото ми, в стената, във всичко друго, освен в мен, откакто сте влезли.

— Не е заради вас — каза след малко Марси. И понеже това очевидно не го удовлетвори, добави: — Просто униформите винаги ме правят малко нервна. — Не трябваше да му казвам това, помисли тутакси, уловила озадачените изражения по лицата и на тримата полицаи. — Няма разумна причина за това. Просто винаги съм си била такава. Сестра ми казва, че съм по-зле от пудела ѝ — опита се да се засмее тя, за да им покаже, че напълно разбира колко бе глупаво.

— Сестра ви? — попита Суини. — Тя тук в Корк ли е?

— Не. Тя е в Торонто.

— Искате ли да ѝ се обадим? — предложи Колийн Донъли.

— Защо да искам?

— Мислех, че ще се зарадвате на малко подкрепа.

— Не всеки турист го мъкнат в полицейското управление два дни поред — обясни Мърфи.

— Повярвайте, не беше моя идея.

— Вие сте жертвата — изтъкна Суини, но тонът му твърдеше обратното.

— Да. Точно така.

— Кажете ни какво се случи, госпожо Тагарт — каза Мърфи.

Марси въздъхна. Опитът ѝ от предишния ден показваше, че няма да я пуснат да си върви, докато не им предостави някаква задоволителна версия за събитията. По-добре да се свършва с това, реши тя.

— Върнах се в пансиона...

— Били сте навън цял ден? — прекъсна я Мърфи.

— Да.

— Мога ли да попитам къде?

— Ходих в Югал.

— Югал? Разглеждали сте забележителности?

— Търсех дъщеря си.

Тримата си размениха погледи.

— Намерихте ли я? — попита Суини.

— Не.

— И кое ви накара да си мислите, че е в Югал?

— Какво е значението? — раздразнено попита Марси. — Мислех, че искате да знаете какво се е случило, след като се върнах.

— Хрумвало ли ви е, че нещата може и да са свързани?

— Какво? — Възможно ли е, зачуди се тя. — Какво искате да кажете?

— Продължете тогава — не отговори на въпроса ѝ Мърфи. — Върнала сте се в пансиона...

— Качих се в моята стая и открих, че някой я бе разпердушинил. Всичко, което притежавам, бе смачкано или унищожено.

— Звучи като работа на пренебрегнат любовник — констатира Суини.

— Госпожа Дойл каза, че снощи сте имали компания — добави Мърфи.

— Мъжът, който дойде тук вчера, ли беше? — попита Колийн Донъли.

— Той никога не би направил подобно нещо — настоя Марси.

— Познавате го добре, така ли?

— Достатъчно, за да зная, че не го е направил той. — Дали, запитва се тя. Истината бе, че едва познаваше Вик Сорвино.

— Госпожа Дойл каза, че рано тази сутрин сте изхвърчала като прилеп от ада.

— Едва ли бих го описала по този начин.

— Но сте бързала?

— Да, предполагам.

— Имали сте среща с някого, така ли?

— Да.

— Имате ли нещо против да ни кажете с кого, госпожо Тагарт?

— Да, имам.

— Госпожо Тагарт — умолително произнесе Мърфи.

— Казва се Лиъм. Аз... не зная фамилното му име — призна и се изчерви от неудобство. Най-малкото, трябваше да попита Лиъм за фамилията му, помисли си. — Работи в „Гроганс хаус“. — С ъгълчето на окото си Марси видя Колийн Донъли да си записва тази информация.

— Сцената на вчерашната кавга — отбеляза Суини, като едва прикриваше ехидната си усмивка.

— Да.

— Добре, значи сте избягали от един мъж, за да се срещнете с друг — обобщи Мърфи.

— Не е така, както искате да прозвучи.

— На мен ми звучи като мотив — каза Суини. — Как се казва този другият? С когото сте прекарали нощта — поясни ненужно.

Това е нелепо, помисли си Марси. Нямаше начин Вик да има нещо общо с нахлуването в стаята ѝ. Може и да не го познаваше добре, но със сигурност умееше да преценява човешките характери, за да е убедена. Внезапно се сети за Питър, внимателно конструираната му усмивка се отрази в стъклото на дипломата в рамка на отсрещната стена. Нямаше никаква догадка за авантюрата му със Сара, никога не

би заподозряла, че е способен да я предаде по такъв безцеремонен начин. Толкова по въпроса с преценяването на характери.

— Казва се Вик Сорвино — каза тя. — Отседнал е в хотел „Хейфилд Мейнър“.

Кристофър Мърфи кимна към Колийн Донъли, която едва забележимо кимна в отговор и излезе от стаята.

— Вик Сорвино знаеше ли, че ще се срещате с Лиъм?

— Не.

— Знаеше ли за плановете ви да идете в Югал?

— Не.

— Разбрах, че след като сте хукнали, той ви е последвал в коридора.

— Да.

— Почти гол, както разбрах.

— Това е леко преувеличено.

— А после ви е последвал на улицата.

— На този етап беше напълно облечен.

— И се е върнал в стаята ви, след като сте тръгнала.

— Според госпожа Дойл.

— Която твърди, че ви е чакал в стаята ви, когато тя е влязла да оправя леглото — продължи Мърфи.

— Да, така твърди.

— Не й ли вярвате?

— Не зная на какво да вярвам. Зная само, че може да е била и госпожа Дойл, която е унищожила нещата ми.

— Разрушавайки и своята собственост? Защо ще прави това?

— Ще трябва да попитате нея.

— Вече го направихме. Честно казано, звучи твърде слабо вероятно.

— Ами сина й?

— Изглежда, че Колин го е нямало почти цялата сутрин.

— Което означава, че рецепцията е била оставена без наблюдение — натърти Марси. — Което още означава, че всеки би могъл да влезе от улицата, да вземе резервните ключове, да се качи в стаята ми...

— Но защо, госпожо Тагарт? — зададе логичния въпрос Мърфи.
— Защо някой ще прави това?

— Не зная.

— Това би означавало, че някой е наблюдавал пансиона, видял ви е да излизате, изчакал е господин Сорвино да напусне часове по-късно, забелязал е, че рецепцията е оставена без наблюдение и нищо от това няма смисъл, освен ако...

— Освен ако? — хвана се за думата Марси.

— Освен ако няма нещо общо с дъщеря ви — заяви Мърфи.

Марси се опита да смели чутото.

— Смятате, че има връзка между това, че издирвам Девън и нахлуването в стаята ми? — попита тя.

— Вчера казахте, че дъщеря ви е имала проблеми — обясни Мърфи. — Че сте имали проблеми помежду си, че тя може и да не иска да я намерите...

— Мислите, че Девън е направила това?

— Просто предположение, възможност.

— Но защо?

— Може да е търсела нещо.

Марси притисна чантата до гърдите си. Възможно ли беше?

— А може и това да е нейният начин да ви каже да си идете вкъщи и да я оставите на мира.

— А може и да е бил някой друг — възрази Марси. — Някой, който не иска да я намеря.

Мърфи сви рамене. В стаята отново влезе Колийн Донъли.

— Току-що проверихме в „Хейфилд Мейнър“. Изглежда, че господин Сорвино е напуснал хотела следобед.

В гърдите на Марси заседна разочарование.

— Мога ли да си вървя вече? — попита тя.

— И къде точно възнамерявате да отидете, госпожо Тагарт? — попита Мърфи.

Той е прав, осъзна Марси. Нямаше как да се върне в „Дойл Корк Ин“. Тя се усмихна.

— Изглежда, че в „Хейфилд Мейнър“ неочаквано се е освободила стая — каза им Марси.

20.

— Извинете, колко казахте? — Марси попита рецепционистката с ясните очи и тъмната коса, която не изглеждаше и ден по-възрастна от дванайсет години.

— Шестстотин и петдесет евро — повтори момичето с усмивка, която разкри изцяло горните ѝ венци.

Бих могъл да направя нещо по този въпрос, обади се Питър от тъмните кътчета на мозъка ѝ.

Шестстотин и петдесет евро правят около хиляда долара, пресметна наум Марси и си помисли, че Питър ще получи удар като види сметките за месеца в кредитната карта, задълженията по която се бе съгласил да погасява за срок от две години — „в рамките на разумното“, както бе подчертал — когато Марси се съгласи да не оспорва развода им. Глупав човек, помисли си тя сега. Наистина ли очакваше от една луда жена да постъпва разумно?

— Устройва ли ви? — попита рецепционистката и леки облачета на загриженост помрачиха небесносиньото на очите ѝ. — Това е стая де лукс. Боя се, че в момента нямаме нищо друго свободно.

— Чудесно. — Марси подаде кредитната си карта през мраморния плот на черни и златни пръски. Точно сега добре щеше да ѝ се отрази малко де лукс обслужване, реши и се запита дали щяха да ѝ дадат стаята, която Вик бе напуснал по-рано.

— Нуждаете ли се от помощ за багажа?

— Нямам такъв. — Марси огледа фойето в меки прасковенозлатни цветове, с мраморни колони и великолепно махагоново стълбище. Хотелът напомняше елегантен, макар и огромен господарски дом от типа, разпространен в началото на века, но истината беше, че бе построен през 1996 година и разширен до настоящите си осемдесет и осем стаи през 1999. Нищо не е каквото изглежда, помисли си Марси и прибра кредитната карта обратно в портмонето си. — Има ли откъде да си купя четка и паста за зъби?

— Камериерката може да ви снабди, а имаме и чудесен спа център, където се продават всякакви продукти за коса и козметика — изчерпателно отговори рецепционистката.

Марси инстинктивно вдигна ръка към косата си и я втъкна зад ушите, усещайки как тя незабавно се връща в първоначалното си положение.

Служителката ѝ подаде ключа-карта за стаята.

— Вие сте в стая 212. Асансьорът е там направо. А може да се качите и по стълбите. — Тя посочи с брадичка към елегантното стълбище.

Ненадейно в краката на Марси се блъснаха две малки деца, момиченце със сладко лице на около осем години, последвано от по-малкия си, по-буен и рошав брат. Те извикаха спомените ѝ за Девън и Дарън като малки. Момиченцето се извини моментално и учтиво. Големите ѝ очи се стрелнаха към вратата, лицето ѝ бе напрегнато, докато чакаше да ги настигне майка им, отрупана с покупки. Брат ѝ, сляп за всичко друго, освен за собственото си палаво въображение, продължи да тича във все по-бързи кръгове около тях.

Толкова е сериозна, помисли си Марси и болезнено ѝ се прииска да протегне ръка и да погали страната на момиченцето, да я окуражи, че всичко ще бъде наред. Само че как би могла да обещае това, като самата тя не бе сигурна? Нима не бе давала същите празни обещания и на Девън?

Марси бавно се приближи към асансьора. Денят беше изтощителен, нервен и пълен с изненади — първо ходенето в Югал и срещата с Клеър и Одри, последвана от пътуването обратно, целувката в колата, вандализма в стаята ѝ и негодуванието от повторното посещение в полицейското управление. Последните осем часа представляваха същинско влакче на ужасите, изпълнени с очакване, разочарование, обвинения и отчаяние. Дали това бе начинът, по който се бе чувствала Девън през повечето време, запита се Марси. Чувстваше се напълно изцедена, както физически, така и емоционално. Нуждаеше се от всичките си сили, само за да премести единия си крак пред другия.

— Задръжте асансьора — провикна се някакъв глас с отчетлив британски акцент. Секунда по-късно жената с пазарските чанти влезе заедно с двете си деца в асансьора и без да иска избута Марси към

стената в тясното пространство. — Извинете — каза тя и смърси сина си, който продължаваше да се върти в кръг като пумпал: — Саймън, по-кратко. Джилиан, какво има, тиквичке?

Момиченцето не отговори нищо, но долната му устна потрепери.

— Какво има? Не ти ли харесва новата рокля, която ти купих?

— Там е работата. Роклята е идеална — каза детето и умолително се взря в майка си.

— Не те разбирам — отговори жената.

— Къде изобщо ще намерим обувки, които да ѝ подходжат? — изхлипа детето.

Майката се разсмя. Тя още се смееше, когато вратите на асансьора се отвориха на втория етаж.

Беше ли изпитвала някога Марси удоволствието да се смее с дъщеря си толкова свойски? Или бе тълкувала всяка гримаса на Девън като евентуален предвестник на надвиснала беда, намек за приближаваща се катастрофа? Дали не бе предала тези страхове на Девън несъзнателно, дали не бе породила съмнения и тормоз, които преди това не съществуваха? Дали не бе търсила прекалено много подтекст... или пък недостатъчно?

— Извинете. — Марси си проправи път покрай въртящото се неспирно момче и докосна върха на косата му на излизане.

— Майче — чу момчето да възкликва, докато вратите се затваряха зад нея, — тя ме докосна.

Майче! — чу Девън да проплаква и гласът ѝ изскочи от миналото като кука, която се заби в сърцето на Марси. Обърна се, макар да знаеше, че там няма никой.

Стаята ѝ бе само на няколко крачки от асансьора. Марси отвори вратата и видя цяла стена, покрита с прозорци от витражно стъкло, с изглед към уединена градина и красива мраморна баня с широка вана и отделна душкабина. Леглото представляваше огромна спалня, чаршафите искрящо бели, стените в бледопрасковен цвят. В гардероба висеше пухкава бяла хавлия.

— Мисля, че ще остана тук завинаги — изрече на глас тя, легна върху кувертюрата и се втренчи в портрета на две млади жени, окачен над главата ѝ. Затвори очи и си представи Вик до себе си, плътно обвил ръце около нея. Само след секунди вече спеше.

Сънува, че се намира при щанда за обувки в голям магазин. Беше боса, а наоколо бе осеяно със захвърлени обувки.

— Имам нужда от нещо, което ще отива на роклята ми — каза на злочестата продавачка, докато подръпваше смарагдовозелената си престилка, покриваща синята рокля на цветя.

— Тук няма нищо подходящо — заяви продавачката. — Трябва да си идете вкъщи.

— Няма да си тръгна. Не и докато не си намеря обувките.

— Жалка сте — каза ѝ продавачката с гласа на Джон Суини.

Един мъж дотича при нея, протегнал чифт черни обувки с високи токчета, ала кожата им бе издраскана, а токчетата счупени.

— Какво ще кажеш за тези?

Беше Вик Сорвино.

— Вик! — възкликна Марси и протегна ръце към него.

— Не го докосвай — предупреди я Лиъм, появил се от нищото и грабна обувките от ръцете на Вик. — Аз не му вярвам — захвърли обувките на пода той. Те отскочиха от паркета и се удариха в стената.

Марси се стресна и се събуди. Тропотът на обувките по пода продължаваше да ехти в далечината.

— Камериерката — чу някой да казва пред вратата на стаята ѝ и лекичко да почуква.

Не са обувки, осъзна тя, седна в леглото и погледна часовника. Минаваше пет. Беше спала почти два часа.

Вратата се отвори и вътре влезе камериерка с униформа. И двете се стреснаха.

— О, извинете — каза жената и заотстъпва към вратата. — Не знаех, че има някой. Почуках няколко пъти. Ще се върна по-късно.

— Не, няма нищо. — Марси скочи от леглото и се приближи до обширните прозорци. — Май съм заспала. Моля, продължете. Направете... каквото трябва.

— Ще ми отнеме само минутка.

Марси проследи с поглед младата жена. Дългата ѝ тъмна коса бе сплетена на тила. Тя вдигна и сгъна кувертюрата в цвят охра, после я сложи на най-горния рафт в гардероба. Дори и да бе изненадана, че не вижда никакви дрехи по закачалките, камериерката не го показва.

— Има ли нещо друго, което мога да направя за вас? — попита тя.

Марси поклати глава. Но веднага добави:

— Почакайте! — Пресегна се за чантата си, бързо грабна плика със снимките на дъщеря си и извади най-новата. — Дали случайно не познавате това момиче?

Камериерката взе снимката от треперещите пръсти на Марси и толкова я приближи до лицето си, че почти я докосна с късия си чип нос.

— Не, не бих казала — отговори тя.

Марси настоя:

— Сигурна ли сте? Май не сте убедена.

— Просто не виждам много добре без очила.

— Значи може и да я познавате?

— Не. Не мисля — каза момичето.

— Но без очилата си...

— Аз присвих очи. Това върши почти същата работа. — Камериерката се усмихна и ѝ върна снимката.

— По дяволите — измърмори Марси, когато тя си тръгна. Наистина ли очакваше да я разпознае? Поклати глава. Вече не знаеше какво да очаква. Приседна на крайчеца на леглото и си даде сметка, че не е стигната по-далеч, отколкото при пристигането си в Корк. Дори по-зле. Нямаше никакви нишки, които да следва, нямаше дрехи, нямаше даже четка за зъби.

Сякаш по даден знак, на вратата се почука.

— Камериерката — съобщи женски глас.

Дали момичето не бе разбрало, че е сгрешило и че в крайна сметка познава Девън? Марси побърза да отвори вратата и видя едрогърда жена с побеляла коса на около шейсет години да държи четка за зъби в едната си ръка и малка тубичка с паста в другата.

— Разбрах, че имате нужда от тези неща — приветливо каза тя.

— Благодаря — отговори Марси и се присегна с ръката, която все още държеше снимката на Девън.

— Я виж ти, кой е това? — попита жената.

— Познавате ли я? — попита на свой ред Марси.

Няколко секунди жената разглежда снимката.

— За миг си помислих, че може да е Кейти.

— Кейти? — Марси едва успя да изговори думата, защото сърцето ѝ внезапно се бе разхлопало.

— Дъщерята на съседите ми.

— Тя се казва Кейти?

— Да, но не е тя.

— Сигурна ли сте?

Жената кимна.

— Сега, като я огледах, виждам, че са съвсем различни в очите.

— Сигурна ли сте? — отново я попита Марси. — Отдавна ли познавате Кейти?

— Само откакто се е родила — каза жената и се засмя. — Голяма беля е. Открай време си е такава. Но коя е тази тогава?

— Дъщеря ми — каза Марси. — Също голяма беля.

Жената се засмя.

— Ами, да. Предполагам, че всички са такива на тази възраст. По-добре да тръгвам. Приятно прекарване. Ако имате нужда от още нещо, трябва само да позвъните.

Имам нужда от дъщеря си, помисли си Марси.

— Благодаря ви — каза тя. Но изведнъж додаде: — Това момиче Кейти... — Не знаеше как да продължи.

— Да? — Жената почака, а ведрата ѝ усмивка бе нарушена от озадачена бръчка.

— Знаете ли какви места обича да посещава? Някое любимо заведение или нещо подобно? Дъщеря ми скоро ще дойде при мен — добави, като видя учуденото изражение да се разпростира от устата към очите на жената. — Мислех си, че би било добре да я заведа на места, където се събират много млади хора.

— О, такива не липсват — засмя се жената. — Например „Дингълс“ на улица „Оливър Планкет“. Чух, че било много популярно. Както и „Мълкахи“ на „Корн маркет“. Малко е недоправено, но хлапетата си падат по него.

— Благодаря ви. — Улица „Корн маркет“ бе в центъра на града. Несъмнено през последните няколко дни многократно бе минавала покрай „Мълкахи“, без да го забележи. Може пък да си струваше да го поогледа, предположи Марси, но реши първо да си вземе душ.

Да се надяваме, че един горещ душ ще ме посъживи, помисли си тя и се вмъкна под прекомерно голямата батерия на душа. Изсипа миниатюрното шишенце шампоан, дадено ѝ от хотела, върху косата си и го втрива, докато главата ѝ не изтръпна. Искаше ѝ се да може да

измие така основно и вътрешността на мозъка си, да го освободи от паяжините на миналото, от съмненията и самообвиненията, които носеше със себе си навсякъде. Сега наново изникваха въпроси: Възможно ли бе Вик Сорвино наистина да има нещо общо с нахлуването в стаята ѝ в „Дойл Корк Ин“? Способен ли бе наистина на такава подлост? И ако да, защо?

Разви мъничък кръгъл сапун с мирис на люляк и яростно почна да търка с него голото си тяло, благодарна за изобилната пяна, която то породил. Въпросите продължаваха: Ядосан ли ѝ беше Вик, задето избяга? Дали не ревнуваше, понеже я бе видял да заминава с друг мъж? Дали не беше психопат?

Знаеше ли той нещо за Девън? Нещо, което не му се искаше тя да открие?

Мисълта прониза Марси като електрически ток — размаха ръце и изпусна сапуна. Той се удари в пода и се хлъзна в единия ъгъл. Марси замръзна на място.

Възможно ли беше?

Не, увери сама себе си. Овладея се и вдигна сапуна от пода. Водата от душа продължаваше да се стича по страните ѝ и да вкарва горчивия вкус на люляк в устата ѝ. Не беше възможно. Нямаше смисъл.

Но кое ли пък имаше?

Чу мобилния си телефон да звъни, докато излизаше изпод душа.

— Марси, добре ли си? — попита Лиъм веднага, щом тя каза ало. — Току-що полицаите бяха в „Гроганс“ и задаваха какви ли не въпроси. Какво е станало, по дяволите?

Тя закрепил телефона до ухото си, докато същевременно нахлузваше халата. Завърза колана и уви мократа си коса в хавлия.

— Полицаите са били там?

— Тръгнаха си току-що. Казаха, че стаята ти е била претършувана...

Марси му обясни набързо какво се бе случило, откакто той я бе оставил пред „Дойл Корк Ин“.

Той издаде някакъв звук — нещо средно между смях и недоверчиво изсумтяване.

— Какво — и за една секунда ли не мога да те оставя?

— Явно не.

— Полицайте смятат, че го е сторил онзи твой приятел. Наистина ли е унищожил всичките ти неща?

— Някой го е направил — отговори Марси, все още нежелаеща да приеме, че това е било дело на Вик. — Какво точно казаха полицайте?

— Нищо особено, всъщност. Само задавах много въпроси, най-вече за теб. И за дъщеря ти.

— Какви въпроси?

— От колко време те познавам, произход и такива неща, дали мисля, че си лабилна — добави след кратка пауза.

Марси затаи дъх.

— А ти мислиш ли, че съм? — попита с тъжна усмивка, надявайки се Лиъм да не се обиди.

Секунда мълчание, после:

— Мисля, че не си в безопасност.

— За какво говориш? Разбира се, че съм в безопасност. Защо да не съм? — До този момент мисълта, че може наистина да е в опасност, никога не ѝ бе хрумвала.

— Някакъв смахнат току-що е нахлул в стаята ти и е разкъсал всичките ти неща — твърдо заяви Лиъм. — Той може да се върне, Марси. Наистина смятам, че трябва да си помислиш за връщане в Торонто.

— Никъде няма да ходя.

— Просто се инатиш. Добре, виж. Ще поговорим пак утре.

— Няма за какво да говорим. Никъде няма да ходя, докато не намеря Девън.

Нова пауза.

— Добре. Трябва да вървя. Гроган ме гледа накриво. Ще ми направиш ли услуга да си стоиш мирна през нощта?

— Не зная. Мислех да се отбия в „Мълкахи“.

— „Мълкахи“ на „Корн маркет“ ли? Да не би напълно да си изгуби ума? Това е долнопробна кръчма. Няма начин да идеш там сама. Не, ще си поръчаш румсървис и ще си легнеш. Точка.

— Добре — неохотно се съгласи тя.

— Обещавах ли?

Марси се усмихна.

— Не се безпокой за мен, Лиъм.

— Няма как да не се безпокоя.

— Ще се чуем утре. — Марси продължаваше да се усмихва, когато затвори телефона и го метна на леглото. Разсеяно се запита дали това е същото легло, в което бе спал Вик и отново се замисли дали бе възможно да има някаква връзка между любезния мъж на средна възраст от Чикаго и дъщеря ѝ. Припомни си всяка своя среща с него, преповтори си разговорите помежду им, възстановявайки ги колкото се може по-подробно. Интересът му към нея не беше ли нещо повече от просто съвпадение на привличане и възможност? Нямаше ли нещо зловещо зад привидно невинната му фасада? Наистина ли беше наскоро разведен, пенсиониран търговец на електронни джвъчки, все още скърбящ за смъртта на първата си съпруга, или всичко това бе хитра уловка, предназначена да я очарова и обезоръжи? Съществува ли изобщо нещо такова като джвъчка, запита се Марси и едва не се разсмя на глас. Имаше ли изобщо нещо вярно във всичко, което ѝ бе казал?

Лиъм бе прав, реши накрая, докато си подсушаваше косата с хавлията. Главата ѝ се въртеше; окото ѝ отново бе почнало да пулсира. Изобщо не бе в състояние да излиза отново тази нощ. Би трябвало просто да си стои мирна, да поръча румсървис и да си легне рано. А първата ѝ работа сутринта да бъде да излезе и да си купи някакви нови дрехи.

Поне снимките на Девън останаха ненаранени, помисли си с благодарност, грабна чантата си от бюрото до стената с прозорците и плътно я притисна до гърдите си. Всичко ценно, всичко, което наистина ѝ трябваше, бе в тази чанта — парите, паспорта, спомените. Отвори я и извади вече охлузения плик със снимките на Девън.

— Моето бебче — прошепна и нежно положи фотографиите върху гладката повърхност на бюрото. Проследи как Девън израства пред удивения ѝ поглед. — Красивото ми бебче.

Моята красива мама, прошепна на свой ред Девън.

Марси извади снимката на собствената си майка от плика.

— Моята красива мама — повтори тя и положи снимката до тази на Девън, попивайки свръхестествената им прилика. Бавно, неохотно, с треперещи пръсти бръкна отново в плика и извади втория, по-малък плик, онзи, който бе надписан с „МАМА“, внимателно извади единствения лист карирана хартия, прилежно сгънат и прибран вътре.

Няколко пъти превъртя в ръцете си листа, преди да го разгърне и да го вдигне до пълните си със сълзи очи.

Моя красива мамо — прочете, докато разкривеният почерк на Девън си играеше на криеница със сълзите ѝ, — не очаквам от теб да разбереш онова, което се каня да направя. Марси потръпна. Кога ли изобщо бе проявявала разбиране към нещо, което дъщеря ѝ се бе опитвала да ѝ каже?

Моля те, не ми се сърди и разбери, че не съм взела лесно това решение. Зная колко много болка съм ти причинила. Затова ми повярвай, когато казвам, че нямам желание да ти причинявам още.

Марси сведе глава, неспособна да продължи. Когато отново я вдигна, от сълзите очите ѝ бяха слепи за всичко друго, освен за последния абзац на писмото.

Зная колко много усилия положи. Моля те, не забравяй колко много те обичам — прочете на глас, мъчейки се отчаяно да чуе гласа на дъщеря си в думите, които никога не я бе чула да изговаря.

Ръцете ѝ се тресяха, докато сгъваше отново подгизналия от сълзи лист хартия и го прибираше обратно, заедно със снимките, в чантата си. След няколко минути, с влажни къдрици, обрамчили главата ѝ като венец, тя нахлузи обратно дънките и сивия пуловер, които носеше цял ден, и се отправи към вратата.

21.

Наложи се Марси на два пъти да обходи улица „Корн Маркет“, преди да забележи табелата на „Мълкахи“. *Нищо чудно, че я пропуснах*, помисли си тя и се втренчи в очуканото парче тенекия, на което с черни букви, на ръка, бе написано „Мълкахи“ и бе изрисувана една разкривена стрелка, сочеща към тясно стълбище отстрани на древен пункт за химическо чистене.

— Не може да бъде — измърмори тя и погледна през рамо. Иначе оживената улица сега бе сравнително безлюдна. Само няколко човека се разхождаха, повечето други хукнаха да се крият, когато небето внезапно се бе разтворило и преди около половин час се изсипа жесток пороен дъжд. Марси намери временно убежище под зелено-бялата раирана тента на една близка месарница, слушаше яростния рев на гръмотевиците и гледаше поразителните светкавици да разсичат тъмното небе.

Обувките и чорапите ѝ бяха подгизнали до кожата, а миризмата на влажни дънки и мокра вълна се смесваше с аромата на люляк, останал след душа. Ще имам късмет, ако не пипна пневмония, мина ѝ през ума и отново си каза, че Лиъм беше прав. Трябваше да си остане в хотела, да си поръча вкусно ястие с чаша червено вино и да си легне рано. Какво правеше сама на ъгъла на някаква пуста улица, треперееща от студ и влага, вторачена в парче намачкан метал с думата „Мълкахи“, изписана на ръка с черни букви отгоре и една стрелка, насочена надолу?

Право към ада, помисли си мелодраматично и би се разсмяла, ако не бе толкова окаяна. Смахната работа, каза си тя, докато слизаше по бетонните стъпала. Спря пред затворената врата на мазето. Опита ръкохватката. Не помръдна. Почука. Никой не отговори.

— Хей — извика упорито, но вече бе наясно, че няма никой. — Има ли някой?

Разбира се, че няма никой, отговори си сама, но все пак продължи да чука. По всичко личеше, че мястото, каквото и да беше,

очевидно бе затворено. Запечатано като с тапа, помисли си и се запита кой ден беше днес. Тогава си даде сметка, че е изгубила представа за времето. Откакто бе дошла в Корк, дните се размиваха.

— Хей — провикна се отново, отказвайки да се предаде.

— Извинете — чу някой да вика над главата ѝ.

Марси се отдръпна от вратата и погледна нагоре към улицата. Видя огромен чифт крака, издължаващи се към небето. Те бяха прикрепени към някакъв мъж, чиято глава изглеждаше непропорционално малка в сравнение с останалата част от тялото му, навярно заради ъгъла, под който го гледаше. От дългите му извити мустаци висяха капки дъжд и блестяха на светлината на близката улична лампа. За миг Марси се зачуди дали не халюцинира.

— Мога ли да ви помогна? — попита той.

— Търся „Мълкахи“ — обясни Марси.

— Явно, че сте го намерили. — Мъжът кимна към табелата.

— Изглежда, че е затворено.

— Не мисля, че отварят преди десет — каза мъжът.

— Десет? — повтори Марси и погледна часовника си, но не можа да види колко е часът на мъждивата улична светлина. И все пак, колко късно би могло да бъде? Най-много седем часа, пресметна тя и чу камбаните на църквата „Св. Ана“ да потвърждават изчисленията ѝ със седем силни удара. И какво трябваше да прави през следващите три часа? — Сигурен ли сте? — попита тя мъжа, но отговор не дойде и Марси разбра, че той вече си е тръгнал. Предполагам, че мога да ида до „Гроганс“, помисли си, но бързо отпъди идеята. Господин Гроган едва ли щеше да се зарадва да я види отново, а не ѝ се искаше да навлича на Лиъм проблеми. Той вече бе направил достатъчно за нея. Освен това, щеше да се опита да я придума да се върне в хотела и да хване първия възможен самолет за Торонто. Наистина ли бе убеден, че тя се намира в реална опасност? Пропъди неудобната мисъл като се изкачи на улицата и тръгна на север към „Кърлс кей“. По бездруго мокрите ѝ рамене продължаваха да капят последни капки дъжд.

Водата в северния канал на река Лий беше тъмна и течеше бързо. Марси също вървеше бързешком успоредно до нея, докато не намери достатъчно добра на вид кръчма, от която се носеше традиционна ирландска музика и я подканяше да влезе. Тя бутна вратата и тутакси се озова в ярко и претъпкано помещение. В предната част имаше

издигнат подиум, където трима младежи тъкмо привършваха последната си песен.

— Ще направим съвсем кратка почивка и след петнайсет минути отново сме с вас — съобщи по микрофона ръководителят на групата, което бе посрещнато с бурни аплодисменти и добронамерени подсвирквания.

— Изпейте „Дани бой“ — провикна се някой.

— Сам си го изпей — извика в отговор единият от групата.

— О, Дани бой — тутакси запя половината публика, в удивителен синхрон, както се стори на Марси, докато се оглеждаше за празна маса.

— Мен ли търсиш? — попита я някакъв мъж и побутна с петата на кафявия си кожен ботуш един празен стол към нея.

Марси му се усмихна. Той бе около четирийсетгодишен и вече оплешивяваше, но веждите му бяха тъмни и рунтави. Беглият оглед наоколо показва, че няма други свободни места.

— Благодаря, стига да не ви притеснявам.

Мъжът ѝ направи знак да седне.

— К'во пиеш? — попита той.

Какво толкова, по дяволите, реши Марси и седна на малката маса. Той изглеждаше достатъчно поносим, а и тя трябваше някак да убие три часа.

— Бира, може би?

— Две „Биймиш“ — провикна се мъжът към сервитьорката. — Казвам се Кийран. — Той протегна ръка през масата.

— Марси. — Стисна му ръката и отбеляза здравия захват, който продължи може би малко по-дълго.

— Откъде си, Марси? — попита той. — Не си тукашна, веднага разбрах.

— Аз съм от Торонто.

— Канада, значи, а?

— Така значи. — Тя се засмя, макар да не знаеше защо.

— Хубава усмивка имаш — отбеляза Кийран.

— Благодаря. А ти си от Корк, доколкото разбирам.

— Живял съм тука цял живот. Най-хубавият град на света.

— Чудесен е.

— И е още по-чудесен, откакто ти се появи. — Кафявите му очи проблеснаха палаво.

Марси се засмя отново.

— Някой е целувал камъка „Бларни“.

— Винаги когато мога. Гладна ли си? — попита я, щом сервитьорката се появи с бирите им.

— Бих искала един сандвич.

— С шунка и сирене?

— Идеално.

— Два сандвича с шунка и сирене — поръча Кийран на сервитьорката.

— Благодаря — каза Марси. — Много мило от твоя страна наистина.

— Виждам, че май дъждът те е хванал.

Марси смутено вдигна ръка към косата си.

— Сигурно приличам на удавен плъх.

— Най-прекрасният удавен плъх, който съм виждал. — Кийран се засмя, при което разкри доста силно изразена дълбока ухапка.

Майка му би трябвало да бъде разстреляна, задето не е оправила това, когато е бил малък, чу Питър да казва.

— Давам едно евро за мислите ти — закачливо каза Кийран.

— Знаеш ли едно място, наречено „Мълкахи“? — попита Марси.

— На „Кори маркет“ ли?

— Да.

— Не е за тебе, това е сигурно.

— Защо не?

— Ами, малко е долнопробно. Силна музика, дрога, леки жени. Поне така са ми казвали — засмя се той. — Защо питаш за „Мълкахи“?

— Някой подметна, че било място, на което младите обичали да се събират — обясни тя. После добави: — Търся дъщеря си. — Бръкна бързо в чантата си и извади снимката ѝ. — Да я познавате случайно? — Какви ги вършеше? Нямаше начин той да разпознае Девън на снимката.

Кийран взе снимката от ръката ѝ и я разглежда няколко секунди. Дебелите му вежди се бяха събрали в основата на едрия нос, кафявите

му очи бяха потъмнели. После отново погледна към Марси и се взря тъй дълбоко в нея, сякаш искаше да погледне в главата ѝ.

— Възможно е — каза и пусна снимката на масата. Марси почувства как пулсът ѝ се ускорява. — Имаш ли нещо против да питам, 'що я търсиш?

— Дълга история. Моля те... познаваш ли я?

— Обичам дългите истории — заинати се той.

Сервитьорката се приближи с бирите им.

— Сандвичите ви ще са готови след няколко минути.

— На екс — каза Кийран и чукна халбата си в нейната. — Та, казваше, че...

Марси се подчини, погълна огромна глътка и почувства как очите ѝ почнаха да щипят, когато течността стигна до гърлото ѝ. Тя преглътна.

— Дъщеря ми и аз не си говорим от няколко години — сподели, решавайки да казва само най-необходимото. — Чух, че била в Корк. Затова и съм тук. Моля те, ако знаеш нещо... Трябва да я видя.

— Как каза, че се казва?

— Не съм казала. Девън — побърза да добави, понеже не искаше да му се противопоставя. — Но може и самата тя да се нарича Одри.

— Одри, да. — Той потупа по снимката с показалеца на дясната си ръка. — Това е тя, при всички случаи. Чудесно момиче, така е. Тиха, любезна, вечно усмихната и добронамерена.

— Говорили ле сте с нея?

— Само „Здрасти“, „Довиждане“, „Приятен ден“. Такива неща. Очите на Марси натежаха от сълзи.

— И сте сигурен, че това е тя?

— Е, виж сега, това зависи. Какво ще направиш като я намериш? — Той отново отпи от бирата си.

— Нищо. Искам само да поговоря с нея.

— Нали не се е забъркала в някаква беля?

— Не.

— Не бих искал да ѝ навлека неприятности.

— Няма да ѝ навлечете. Моля ви. Колко добре я познавате?

— Тя работи за старата дама, която живее срещу майка ми, през улицата. Виждал съм я няколко пъти, когато съм ходил там.

Възможно ли бе, след всичките ѝ отчаяни усилия, едно случайно познанство в кръчма да я отведе до дъщеря ѝ?

— Какво точно работи?

— Нещо като помощница, както бихте се изразили вие, предполагам. Пазарува за госпожа Крокър, носи ѝ прането, грижи се за градината, извежда я на разходка, такива неща. В замяна получава място за живеене, без наем.

— Къде живее госпожа Крокър?

— На „Монтенот“, горе на хълмовете — отговори Кийран.

— Далече ли е оттук?

— Недалече, но ако си с кола.

Марси извади мобилния си телефон от чантата.

— Какво правиш? — попита Кийран.

— Само ми кажи точния адрес на госпожа Крокър. Ще се обадя на такси...

— Сега веднага ли още отидеш там?

— Моля те. И без това вече загубих достатъчно време.

Кийран набързо изгълта остатъка от бирата си.

— Няма нужда от това — каза той и се изправи. — Хайде. Ще те закарам дотам.

— Не познавам тази част на града — каза Марси. Тя се взираше през прозореца и неспирния лек дъждец към улица „Макартън“, която представляваше същинско търговското изложение. Имаше чувството, че пътуват от часове, въпреки че бяха напуснали заведението преди по-малко от двацет минути.

— Ами сандвичите ви? — бе се провикнала след тях сервитьорката.

— Дай ги на Стенли — провикна се в отговор Кийран и махна към един човек, който ги наблюдаваше от бара.

— Кой е Стенли? — бе попитала Марси.

— Един приятел. Ти зае неговото място.

— Какво?

— Случва се през цялото време — бе казал през смях Кийран. — Почти стигнахме — каза той сега и зави по „Самърхил Роуд“, докато се изкачваше по хълмовете на Корк.

Марси се помъчи да потисне нарастващото си вълнение. Удивително как се бяха подредили нещата, помисли си отново тя. Ако не бе пренебрегнала съвета на Лиъм, ако не бе излязла, ако „Мълкахи“ не беше затворено, ако не бе заваляло, ако не беше се отбила точно в тази кръчма, на точно тази улица, точно по това време, ако Стенли не бе станал от мястото си, ако не бе срещнала Кийран, тогава нищо от това нямаше да се случи. Нямаше да е на път да види Девън. След толкова внимателно градените планове, всичко се сведе до едно просто съвпадение — да си на точното място, по точното време. Възможно ли бе наистина?

Погледна към Кийран, удивена от желанието му да се раздаде толкова, и то, заради нея. *Благоволението на непознатите*, чу Лиъм да казва. И беше прав. Само за една седмица тя се бе радвала на късмет с трима удивителни мъже, Вик, Лиъм, а сега и Кийран, всичките с желание и дори страст да ѝ помогнат в търсенето на дъщеря ѝ. След последните две, лишени от любов години на брака ѝ с Питър — повече, ако трябваше да е наистина честна — тя в голяма степен се бе отчаяла от мъжете. Но после срещна Вик, който я бе накарал да се почувства красива и достойна да бъде обичана отново, и Лиъм, който я бе накарал да се почувства млада и отново желана. А сега Кийран шофираше с километри в дъжда, когато можеше да се наслаждава на още някоя бира с приятеля си Стенли в хубавата суха кръчма.

Защо, запита се Марси и прогони едно внезапно и неприятно чувство на съмнение.

Това отново благоволението на непознатите ли бе, или нещо коренно различно?

Минаха през жилищния район „Св. Люк“ и продължиха към „Монтенот“.

— Почти стигнахме — увери я отново Кийран.

Какво я бе прихването, та се качи в кола с абсолютно непознат човек и пътува с километри из хълмовете на Корк в тъмната и дъждовна нощ? Трябваше да взема такси, смъмри се Марси. Само че ако беше отказала на Кийран, той навярно щеше да се почувства засегнат и да откаже да ѝ посочи къде би могла да намери Одри. А тя не можеше да си позволи подобно нещо. Би рискувала всичко, за да намери дъщеря си.

След няколко минути спряха на алеята пред малка двуетажна къща-калкан.

— Това е къщата на госпожа Крокър, ей там. — Той посочи подобна къща точно отсреща на улицата.

— Изглежда ужасно тъмно.

— Сигурно е на кино. Госпожа Крокър обича филмите. Одри я води на кино поне два пъти седмично. Да хвърлим ли едно око? — Той скочи от колата и изтича под дъжда до страната на Марси, за да ѝ отвори вратата. Хвана я за лакътя и бързо я поведе през улицата към дома на госпожа Крокър.

Моля те, нека си е у дома, отправи молитва Марси и се скри под козирката, докато Кийран чукаше на вратата. Моля те, нека се зарадва да ме види.

След няколко секунди обаче стана ясно, че молитвите ѝ са останали нечути. Марси пробва да надзърне в предните прозорци, но старите дантелени завеси бяха спуснати, а сандъчето с цветя отвън ѝ пречеше да се приближи повече.

— Трябва скоро да се върне — изрече окуражително Кийран. — Хайде. Подгизнала си. Можем да почакаме в къщата на майка ми.

— Майка ти няма ли да има нищо против? — попита Марси, когато отново прекосиха улицата.

Кийран извади един ключ от джоба си и отвори входната врата.

— Ни най-малко — увери я, светна лампата и изтърси капките от косата си като куче. — Мамо? — Провикна се, докато въвеждаше Марси във всекидневната. — Вкъщи ли си? — Никакъв отговор. — Може би е отишла на кино с госпожа Крокър и Одри. Искаш ли още една бира?

Марси огледа стаята, удобно обзаведена с мек диван на кафяви и златни ивици и подобен фотьойл. Широкоекранен телевизор, сложен на ниска масичка, заемаше по-голямата част от отсрещната стена.

— Не мисля, не.

— О, хайде де — каза той, отиде до миниатюрната кухня зад всекидневната и се върна с по една бира във всяка ръка. — Това ще разчупи леда.

Преди да успее да му откаже, той отвори капачките и на двете бутилки и ѝ подаде едната. После се плъосна на дивана и потупа мястото до себе си.

— Сядай, миличка. Свали малко от товара.

— Прекалено съм нервна — честно си призна тя и осъзна, че нервността ѝ не се дължеше толкова на виждането с Девън, колкото на все по-ясното осъзнаване на факта, че се намира по средата на нищото, в чужда къща, с мъж, когото не можеше да се каже, че познава. — И мокра — добави, боейки се да не го обиди. — Не ми се ще да повредя хубавите мебели на майка ти.

— Не бих се безпокоил за това — каза той и отпи глътка бира направо от бутилката. — Хайде, любов моя. Отпусни се малко. — И още веднъж потупа мястото до себе си.

Марси подмина поканата му, отиде до прозореца зад телевизора, сложи на масичката под него бутилката си и дръпна жълто-кафявите завеси, за да вижда къщата отсреща. Изглежда запусната, също като „Мълкахи“, помисли си и се втренчи в завесата, мъчейки се да овладее нарастващата си паника. Какво бе направила? Каква глупачка беше?

— Това не е къщата на майка ти, нали? — попита, когато най-сетне намери гласа си, внимателно премервайки всяка дума.

Той се изсмя.

— Май ме хвана.

— Чия е тази къща?

— Моя — призна глуповато, като малко момче, хванато да бърка в кутията със сладкишите.

Едва тогава Марси зърна снимката в сребърна рамка до недокоснатата си бутилка с бира. На нея се виждаше привлекателна жена на средна възраст с квадратна челюст и къса кестенява коса. Тя бе прегърнала две момчета, които имаха леко гузната усмивка на Кийран.

— Предполагам, че това са жена ти и синовете ти.

— Чарлс и Уолтър — нехайно съобщи той. Дори и да бе засрамен, не го показва по никакъв начин.

— Красиво семейство имаш.

Кийран прие комплимента ѝ с едва забележимо кимване на глава.

— Седни, миличка — подкани я отново.

— Те къде са?

— В Килкъни за една седмица, нещо като почивка.

Марси изпусна дълбока въздишка.

— Съществува ли наистина госпожа Крокър, живуща отсреща?

Кийран се изправи на крака и се приближи до нея с две гигантски крачки.

— Разбира се, че има госпожа Крокър. Която при това е чудесна и разбрана жена. Женена е за приятеля ми Стенли, така че няма как да е друга. И тя е в Килкъни с жена ми. Двамата със Стенли ще идем при тях след няколко дни.

— Стенли беше мъжът в бара — констатира Марси.

Кийран се ухили.

— Някоя нощ на него му излиза късметът, друг път — на мен.

— А Одри? — попита Марси, макар вече да знаеше отговора, но все пак искаше да го чуе на глас.

— Не бих казал, че съм имал удоволствието. — Кийран се пресегна и докосна ръцете ѝ.

— Каза, че я познаваш. Защо?

— Ти нали това искаше да чуеш, бейби? А един мъж винаги трябва да казва на една жена онова, което тя иска да чуе.

— Значи цялата тази работа е била уловка, за да ме докараш тук?

В отговор той се приведе и я целуна по врата.

— Не си разпознал дъщеря ми на снимката.

Устните му пропълзяха до устата ѝ, дланите му — до гърдите ѝ.

— За теб това е някаква игра.

— Е, стига, скъпа. Имаш вид на човек, на който добре ще му дойде малко забавление. — Едната му ръка се промъкна под пуловера ѝ, другата се плъзна към задника ѝ.

В следващата секунда Марси разби бутилката с бира в черепа му.

Кийран се препъна назад, от раната на главата му капеше кръв.

— Какво, мамк...

Марси се вторачи в счупената бутилка в ръката си, без ясен спомен как се е озовала там. По лицето на Кийран се стичаше бира, примесена с кръв.

— Ако ме докоснеш още веднъж, кълна се, ще те убия. — Марси чу някой да го казва, после с ужас осъзна, че гласът е неин.

— Луда ли си? Какво — да не мислиш, че ще те насилвам? Трябва ли да ти напомням, че дойде тук по своя воля? Мамка му, кръвта ми капе по целия шибан килим.

— Искам да си ида.

— Ето ти вратата, луда кучко.

— И как се предполага, че мога да се върна в града?

— Що не пробваш да си яхнеш метлата? Мамка му, жена ми ще изтрещи като види тая каша.

Марси се втурна към вратата, отвори я и бързо излезе в нощта. Яростните викове „Луда кучка“ я преследваха по завоите на подгизналата от дъжда улица. След повече от час, когато стръмният склон на хълма „Св. Патрик“ милостиво се показва, тя чу някаква кола да спира до нея. Отвори се врата, препречи ѝ пътя и я принуди да спре. Един мъж излезе, твърдата му ръка падна на рамото ѝ и не ѝ позволи да продължи.

— Извинете, госпожо — каза униформеният полицаи. — Мисля, че трябва да дойдете с мен.

22.

Чак към единайсет часа Марси успя да стигне до центъра на града. Беше изтощена, дрехите ѝ воняха от разлятата бира, на ръкава ѝ имаше кърваво петно, за което се съмняваше, че ще се изпере, краката я боляха, а главата още повече. Какво, по дяволите, ми става, смъмри сама себе си тя, махна едно парченце стъкло от счупената бутилка, оплело се в сребърните нишки на пуловера ѝ и го хвърли на земята. Дали полицаят го е забелязал, запита се. Вероятно не, реши тутакси. Ако беше го видял, никога нямаше да я пусне да си върви.

— Кога станах толкова глупава? — попита на глас.

Винаги си била наивна, чу Джудит да казва.

— Не съм аз тази, която се е женила пет пъти — напомни ѝ Марси. После: — Страхотно. Сега пък сама си говоря. — Тя поклати глава. Надминава дори и това да си говоря с полицията, помисли си, благодарна, че вече не е в патрулката и още по-благодарна, задето той не я бе замъкнал в управлението за допълнителни разпити. Какво ѝ ставаше на ирландската полиция, все пак? Нямаха ли си друга работа, та преследваха невинни туристи?

Добре де, може би не чак толкова невинни. Пък и младият полицаи изглеждаше искрено загрижен за нейното добро. Внимателно я бе попитал дали има някакъв проблем. Дали не е наранена? Дали не са я закачали? Защо се скиташе по улиците на Корк сама по тъмно и в дъжда? Колко точно алкохол е консумирала?

Беше я накарал да седи на предната седалка на колата му почти цял час и си говореха любезно, докато дъждът продължаваше да се излива, учтиво я бе попитал може ли да види паспорта ѝ и подробно го бе разгледал, докато обясняваше, че имал братовчед в Хамилтън, на име Долтън О'Мали и дали случайно тя не го познава?

Марси обясни, че Хамилтън се намира на приблизително един час път с кола от Торонто и не, не познава братовчед му, макар да била сигурна, че той е много мил човек и би ли могла, моля, да си тръгва

вече? Дъждът бе понамалял, тя бе поизтрезняла и нямаше търпение да се върне в хотела.

— Кой хотел? — поинтересува се той.

— „Хейфилд Мейнър“.

— Хубав хотел — отбеляза полицаят, видимо впечатлен. — Ще ви закарам дотам. — Само че няколко секунди след като включи двигателя, му се обади за подозрение за взлом в района.

— Вървете — каза му Марси, сякаш й бе искал разрешение. — Аз ще се оправя.

Той продължаваше да се колебае.

— Ще се върнете ли направо в хотела?

— Бог ми е свидетел — отговори тя, а веднага щом той си тръгна: — Дявол да го вземе. — Сви рамене. — Е, светотатствам — каза, докато го гледаше как се отдалечава. После, с бебешки стъпки, набивайки пети в земята, тя приближи стръмния хълм „Св. Патрик“. На слизване чувстваше напрежение в задната част на прасците си и си спомни думите на екскурзовода: „Американците казват, че се конкурирал с улиците на Сан Франциско“.

— Прави са — каза тя сега и в същия миг се подхлъзна на едно влажно парче бетон, залитна напред и размаха инстинктивно ръце, за да не падне по лице. Продължи да върви със същата стойка, повдигнала трепереци ръце, сякаш ходеше по опънато въже. И може би е така, помисли си, когато видя моста „Св. Патрик“ наблизо. Продължи решително напред с мисълта, че никога в живота си не е била толкова щастлива да види някакъв си проклет мост.

Джудит някога се боеше от мостове, припомни си внезапно. В продължение на години сестра й отказваше да кара по тях, вследствие на което, да стигне до дадено място се оказваше трудно начинание, отнемащо доста време. Не можеше да си спомни кога и дали този проблем бе изчезнал. За късмет на Джудит, в Торонто нямаше толкова много мостове.

„Гроганс хаус“ бе само на няколко пресечки и Марси трябваше да се пребори с почти неустоймото желание да се отправи натам, но все пак продължи по улица „Св. Патрик“ към „Корн маркет“. Какви ги върша пък сега, запита се тя. Наистина съм луда.

Луда кучка — още чуваше виковете на Кийран някъде зад себе си.

Това е лудост, обади се след него и Джудит. Не можеш да продължаваш да си причиняваш това. Трябва да приемеш реалността.

— Това е твоята реалност, не моята — възрази Марси.

Реалността е, че Девън е мъртва.

— Не е доказан факт.

Напротив, не отстъпваше Джудит. Доказан е.

Джудит през цялото време бе твърдо убедена, че Девън се е самоубила. Дали затова Марси не ѝ показва писмото?

— Изследванията показват, че самоубийствата се предават в семействата и ако има едно, възможно е и следващо — разсъждаваше Питър, повтаряйки казаното от психиатъра, който бе посетила по негово настояване.

— Мислиш, че само защото майка ми се самоуби, това означава, че и дъщеря ни е направила същото?

— Закарала е кануто наред проклетия залив наред гадния октомври. Не е носила спасителна жилетка. Беше депресирана...

— Беше по-щастлива от месеци наред. Дори ти отбеляза, че изглежда по-спокойна, по-омиротворена...

— Изследванията показват, че хората, които са решили да сложат край на живота си, често са по-щастливи в дните непосредствено преди самоубийството — настояваше той.

— Винаги ли си бил такъв надут задник? — бе презрителният отговор на Марси.

Защо не бе показала писмото на Питър?

Тогава отговорът ѝ беше, че то бе адресирано до нея и единствено до нея. „МАМА“ бе написала Девън най-отгоре. Но през цялото време знаеше, че това бе лъжа. Питър ѝ бе съпруг. Заслужаваше да знае какво е написала Девън. Скриването на писмото бе последният гвоздеи в ковчег на техния брак.

— Моя е вината, че той избяга с тъпата тренировка по голф — каза тя сега и внезапното разкритие я накара да се закове на място.

Не ставай смешна, чу сестра си да казва. Гласът ѝ се разнесе откъм голия манекен на витрината на близкия магазин за дрехи. Никой не го е накарал насила да завърже авантюра.

— Аз го изолирах.

Чудо голямо. Престани да търсиш оправдания. Ти беше права още първия път — той е надут задник.

— От което вината ми не става по-малка.

О, я стига. Всичко вечно е по твоя вина. Извинявай, но мисля, че предпочитам лудата пред мъченицата.

— Извинете — повтори гласът.

— Какво? — Марси се обърна и видя двама тийнейджъри, облечени изцяло в черно. Вратът на момчето бе покрит с татуировки, които стигаха до косата във формата на гребен, а по бледата кожа на приятелката му се мъдреха разнообразни пиърсинги. Устите и на двамата се движеха интензивно, дъвчейки дъвки така, сякаш животът им зависеше от това.

— Ще влизате ли или какво? — попита момичето, премествайки тежестта на тялото си от единия крак на другия. На Марси й направи впечатление, че мрежестите й чорапогащи имаха дупки и на двете колене.

— Какво?

— Задръствате стълбището — обясни момчето.

— О, съжалявам. — Марси се отдръпна. Едва тогава забеляза металната табела с ръчно изписания надпис „Мълкахи“ и черната стрелка, сочеща към земята.

Вратата на подземие то се отвори, за да пропусне младата двойка. На улицата се изля вълна от силна рап музика, която принуди Марси да отстъпи крачка назад, сякаш я бяха блъснали. От вратата изригна цигарен дим като от фурна и по стълбите се разнесе и подразни ноздрите на Марси непогрешимият мирис на марихуана. Колко нощи Девън се бе прибирала вкъщи със същия болезнено сладък мирис, носещ се от дрехите ѝ?

Тук ли е, питаше се Марси. Дали точно в този момент дъщеря ѝ не беше някъде в тъмното задимено подземие, подръпва от грубо свити на ръка цигари, върти се в убийствения безмилостен хип-хоп ритъм, припява на висок глас немелодичната песен и крещи омерзителни рими към усойните безучастни стени? Дали не се притискаше в обятията на нов любовник, търкайки многообещаващо бедра в неговите, с поглед, прикован във вратата, очаквайки... гледайки...?

Е, здравей, мамо. Защо се забави толкова?

Мястото бе точно от типа, към който Девън би била привлечена, мислеше си Марси, когато вратата отново се отвори и нова обилна и шумна вълна я връхлетя, наситена със сладникав дим. И какво още чакам, запита се тя, тръгна надолу по стълбите и едва не се сблъска с една млада жена със синя коса, която се препъваше нагоре. Очите ѝ трескаво се мяхаха в търсене на място, където да повърне.

Тежката стоманена врата се отвори точно когато Марси се пресягаше към нея и пропусна двама мършави млади грубияни, чиито дълги коси бяха полепнали от пот по главите.

— Теса, краво такава — изкрещя единият, — няма пак да повръщаш, нали?

— Извинете — каза Марси под звуците на яростното повръщане на Теса. Тя бързо се промъкна между момчетата и влезе в тъмното пулсиращо помещение.

Трябваше ѝ няколко секунди, за да адаптира зрението си към почти абсолютния мрак и още малко, за да спрат да я стягат гърдите и да почне да диша. Сигурно имаше поне сто човека, натъпкани в пространство най-много за четирийсет. В далечния ъгъл диджей с вид на вампир примесваше записи, комбинирайки рок и хип-хоп, рап и „Ролинг стоунс“. Навсякъде хора танцуваха под звуците на безмилостния ритъм. Други просто подскачаха на място, сякаш бяха обхванати от епилептични конвулсии. Няколко момичета танцуваха с други момичета, а приятелите им момчета ги насърчаваха от страни, полюшвайки се спазматично, докато си предаваха един джойнт от ръка на ръка. Всички се хилеха и издишваха дим, който се надигаше и образуваше отровни облаци около главата на Марси, заплашвайки напълно да прекъсне достъпа ѝ на въздух.

И тогава ги видя. Стояха облегнати на задната стена, лицата им едва се забелязваха над дивашки поклащащите се глави, а телата им бяха така притиснати едно в друго, че плътта им сякаш бе съединена. Момчето шепнеше нещо в ухото на момичето, то се кискаше, притиснало уста с опакото на дланта си, мъчейки се да сдържи смеха си. Очите ѝ срамежливо се вдигаха към неговите, после бързо се насочваха отново към пода.

Марси усети пулса си да се ускорява. Тя тръгна покрай стената, чувствайки се като рак, докато се приближаваше странично с наведена

глава, старайки се да не привлича към себе си излишно внимание. Беше почти стигнала до тях, когато една ръка я хвана за рамото.

— Извинете — грубо изрече мъжки глас, — но къде си мислите, че отивате?

Марси се обърна неохотно към властния глас, молейки се да не е отново някой полицай. Внимаваше да държи брадичката си наведена, очите сведени, гласа тих. Дори и от тази смирена поза забеляза, че мъжът бе здравеняк, с мускулести широки гърди под черната тениска, с бицепси като речни камъни.

— Съжалявам, аз...

— Входът е десет евро — съобщи той и протегна напред огромната си потна длан.

Марси бързо бръкна в чантата си и пусна в ръката му десет евро. Той чевръсто ѝ лепна печат на опакоето на дланта и изчезна в тълпата. Тя се огледа смутено, питайки се дали някой бе забелязал сцената. Осъзна, че е поне две десетилетия по-стара от всички останали. Беше ли обърнал внимание някой?

Престори се, че си приглажда косата, докато всъщност прикриваше лице с ръце, вдигна очи и затаи дъх. *Моля те, нека са още там*, помоли се тя, почти боейки се да погледне. Ако спречкването бе издало присъствието ѝ, ако я бяха познали и тутакси изчезнали...

— Моля те — прошепна, думите се отрониха от устата ѝ и се търкулнаха към пода.

Не бяха помръднали.

Слава богу, помисли си Марси и се премести по-близо.

— Казвам, какво мислиш за всичко това? — чу момчето да вика към събеседничката си.

Марси изведнъж почувства благодарност към шумната тълпа, понеже така момчето трябваше да крещи, за да бъде чуто. Нужно бе само да се приближи още малко, за да подслушва, без да я забележат.

— Никога не съм виждала нещо подобно — провикна се в отговор момичето.

— Няма ли такива места в Гленгариф?

— В Гленгариф няма нищо.

След няколко секунди момчето продължи:

— Е, Шанън, доволна ли си, че дойде?

— Знаеш, че съм.

— Зная, че аз съм доволен — каза Джакс.

Шанън наведе глава и дългата ѝ медноруса коса покри тънкия нос. Джакс тутакси вдигна ръка и втъкна косата ѝ зад ухото. Златната обица на Марси проблесна към нея в тъмното.

Тя ахна и прикри уста с ръка, за да не бъде чула. Значи в крайна сметка е бил Джакс, той е нахлул в хотелската ѝ стая. Защо? Кражбата на обичите трябва да е дошла впоследствие, възможност, която не е искал да пропусне. Какво ли друго се е надявал да намери? Снимките? Писмото на Девън? Или пък погромът в стаята ѝ е бил предупреждение, начин да ѝ се внуши да отстъпи, да напусне града, да остави дъщеря си на мира?

— Мислех, че Одри ще се присъедини към нас — чу Шанън да казва.

— Предполагам, че е решила друго. Разочарована ли си?

Шанън се изкиска.

— Не. А ти?

— Не. Няк'си се радвам, всъщност.

Марси почувства как очите ѝ почнаха да парят от сълзи. Одри е трябвало да бъде тук, но е решила друго. Отново бе дошла съвсем близо, само за да претърпи нов провал.

Дали все още имаше някакъв шанс дъщеря ѝ все пак да дойде?

— Мислиш ли, че си има гадже? — попита Шанън.

— Одри винаги си има гадже — кратко отговори Джакс.

— Знаеш ли кой е?

— М-не. Не говори много за него. Мисля, че е по-възрастен.

— По-възрастен? На възрастта на господин О'Конър ли имаш предвид?

— Не знам. Само повтаря колко бил зрял, таквиз лайна. Всеки случай, на кой му пука? Ти си тук. За мен само т'ва има значение.

Дори и в тъмното Марси можеше да види как Шанън се изчервява.

— Голям късмет, че се обади сега — каза Шанън.

— Да-м, аз съм си едно късметлийско копеле.

— Искам да кажа, късмет, че се обади днес. Утре щеш' да ме изтървеш.

— Някъде ли ш'е ходиш, значи?

— В Кинсейл за няколко дни. Госпожа О'Конър има леля, дето не е добре.

— К'во ѝ е?

— Рак.

— Дядо ми умря от рак.

— И моят. Много е тъжно наистина.

— И кога ще се върнеш?

— В неделя вечер.

— Е, значи не е толкова много.

— Не. Само три дни.

— И все пак, ш'е ми липсваш.

— Няма. Само така говориш.

— Чистата божя истина е. Много те харесвам. Какво — не ми ли вярваш?

Шанън се изкиска.

— Не зная.

— Мислиш ли, че щях да ти дам тези обеци, ако не беше така?

Още един неволен хлип се изтръгна от устните на Марси. Джакс моментално извърна глава в нейната посока. Възможно ли бе да я е чул, въпреки шума? Марси бързо се извърна и вдигна ръка да прикрие лицето си.

— Почакай за минута — каза Джакс.

— Какво има?

О, мамка му, помисли си Марси и почувства, че той се приближава. Беше ли я видял? Какво щеше да направи? Трябваше да се маха оттам, веднага.

Само че не можеше да помръдне. Беше в капан, като засипана от подвижни пясъци, притисната между десетки потни полюшващи се тела, не си чувстваше краката, дори пръстите не можеше да си помръдне. Усети в гърлото ѝ да се надига писък, когато Джакс се запровира из множеството.

Едва след няколко секунди Марси разбра, че той не се движи към нея. Всъщност бе тръгнал в противоположната посока.

— Джакс, почакай. Къде отиваш? — подвикна след него Шанън.

— Веднага се връщам — провикна се той, разбутвайки хората към вратата.

Марси тутакси се запромъква след него през плътната стена от забавляващи се. Пробиваше си път с лакти покрай групички тийнейджърки, настъпваше ботушите на приятелите им — „Хей, я внимавай!“, „К’во си се разбързала, бабо?“ — докато не стигна до вратата и намери спасение в студения нощен въздух. Ушите ѝ пищяха, очите ѝ се стрелкаха нагоре-надолу по улицата.

Къде отиде той, питаше се тя, хукна нагоре по стълбите, но рязко спря, давайки си сметка, че се излага на показ. Дали през цялото време не е кроил този план? Бил е наясно, че тя наблюдава и само е изчаквал удобен момент, залагал ѝ е капан, сигурен, че ще го последва? Нямаше начин да излезе насреща ѝ в помещение, пълно с хора. Не, ако е бил достатъчно умен, че да нахлуе в стаята ѝ в хотела, без никой да го забележи, щеше да е достатъчно умен и да разбере, че трябва да почака, докато я издебне насаме.

Чу го, преди да го види. Гласът му достигна до нея на вълни иззад ъгъла на сградата.

— Казвам ти — говореше той, — тя ей сега каза точно т’ва.

С кого говори, недоумяваше Марси, приближи се на пръсти с наведена глава, прихлупени рамене и прилепено до стената тяло, докато се напрягаше да проумее думите му. Кой друг беше тук?

— Добре, ще ти повтора всичко отначало — каза той и Марси разбра, че говори по телефона. — Ние сме в „Мълкахи“. Тя е като ня’кво скапано извънземно, пули се и се диви, никога неவிждала подобно нещо в живота си. Ще кажеш, че е от шибания Марс, мамка му. Да, дадох ѝ обещане. Да, много ги хареса. Точно както ти каза, че ще стане. Така че, вече въртя тъпанарката на пръста си. ’Сичко се движи по плана. Почвам да се чувствам кат’ шибания Джеймс Бонд. Хей, трябваше да я кръстим „Операция бебешка торта“. — Той се ухили. — Както и да е, и баш тогаз тъпата путка ми отрязва квитанцията. Вика, че заминавала за няколко дни. Утре. До шибаната неделя. В шибания Кинсейл. Цялото скапано семейство отива. Май че госпожа О’Конър има болна леля. Шибан рак — присмехулно изрече той.

Млъкна да си поеме дъх и даде на Марси възможност да осмисли чутото. *Да, дадох ѝ обещане. Джудит ѝ бе подарила тези обеци за петдесетия рожден ден. Да, много ги хареса. Точно, както ти каза, че ще стане.* Кой по-точно е казал, че ще стане така? *Почвам да се*

чувствам кат' шибания Джеймс Бонд. Хей, трябваше да я кръстим „Операция бебешка торта“. Какво възнамеряваха да правят? Кой още бе замесен? Заминавала за няколко дни... Цялото скапано семейство отива. Какво означаваше това? Дали Девън участваше по някакъв начин? В какво по-точно?

Боже мили. В какво се бе забъркала дъщеря й пък сега?

— Да, знай, че са само три дни, но вече предвкусям тези пари...

Внезапно телефонът на Марси почна да звъни в чантата ѝ. Мамка му, помисли си тя и трескаво се помъчи да заглуши звука като напъха чантата под пуловера си и я притисна с ръце. Дали Джакс бе чул?

— Я чакай малко — каза той и токовете на ботушите му зачаткаха по паважа. — Стори ми се, че чух нещо.

Марси моментално се пъкна във входа на близкия магазин, където я заля миризма на прясно повръщано. Теса, краво такава, помисли си тя, спомняйки си смеха на приятелите на Теса. Телефонът ѝ продължаваше да звъни, но слава богу, сега звукът бе по-тих. Дали Джакс все пак можеше да го чуе? Щеше ли да я открие? И какво щеше да направи тогава?

Внезапно изригна шум и се разнесе гневния глас на Мик Джагър, който заповядваше на някого да слезе от облаците, смях, кашляне и момичешки глас, извисяващ се над всичко:

— Джакс, там ли си?

— Идвам, скъпа — незабавно отговори той.

Марси чу тежки стъпки надолу по стълбите.

— Притесних се за теб. Всичко наред ли е? — питаше Шанън, когато вратата се затвори зад тях.

Марси веднага извади чантата изпод пуловера си, после и телефона. Той обаче бе престанал да звъни. Тя го хвърли обратно вътре и реши, че най-вероятно е бил Лиъм, за да я провери. Дали да му се обади обратно? И какво да му каже? Че вместо да си стои кротко и да си поръча румсървис, както разумно ѝ бе предложил, тя цяла нощ се хвърляше от една катастрофа в друга? Че докато се правеше на детектив, едва не я изнасиха? Че е била на косъм да прекара още една нощ в полицейското управление? Че се е натъкнала на Джакс и Шанън в прословут нощен клуб? Че е възможно да е разкрила някакъв нечестив заговор, който може и да включва дъщеря ѝ?

Пазейки главата си от поредната яростна атака на дъжда, тя пое дългия път към хотела.

23.

Сънува торта. Ванилова торта с два блата, богато украсена с ванилов крем и карамелови червени цветя. Такава, каквато Девън винаги бе искала за рождения си ден.

— Много обича сладки неща — обясняваше Марси на малцината гости край дългата маса в трапезарията.

— Сладкиши за сладураната — каза Шанън, изчерви се също като розите върху тортата и намести картонената шапчица на главата си.

— Бонбони и балони за нашата кокона — добави Джудит. Тя бе облечена изцяло в черно. Мускулестите ѝ ръце бяха покрити с татуировки.

— Ето от какво са направени малките момиченца — каза Джакс и влезе в стаята с плачещо бебе на ръце.

— О, дай да видя — възкликна Девън и се втурна към тях.

— Вземи я. — Джакс прехвърли бебето в нетърпеливите ръце на Девън. — Тежи цял тон.

— Толкова е миличка.

— Ако харесваш бебета — пренебрежително изрече Джакс.

И изведнъж Марси и Лиъм вървяха по калдъръмените улици на Югал.

— Къде отиваме? — попита го тя.

— Не си ли чула? Клеър и Одри са отворили пекарна. Те правят най-хубавите торти в цяла Ирландия.

— Каква е тайната им? — попита Марси.

— Бейби боровинки — отговори Лиъм.

Някъде в далечината заплака бебе.

— Моля ви, не може ли някой да направи нещо с тая безспирна врява? — попита Вик Сорвино, който премина край тях, очевидно бързайки.

— Вик? — извика след него Марси. — Почакай. Къде отиваш?

— В Кинсейл — отговори той. — Имам среща с Девън.

— Но ти си прекалено стар за Девън. — Марси заби поглед в земята. Паметта се превърнаха в есенни листа, а в гърба ѝ задуха хладен вятър. Излезе на открито и пред нея се простря залива Джорджан, а сред яростните му води безцелно се мятеше празно кану. Върху сиво кашмирено одеяло, опръскано с кръв до самия ръб на водата седеше Девън, до нея Шанън, с плачещо бебе на ръце.

— Донесе ли тортата? — попита Шанън.

Марси протегна голяма плетена кошница за пикник.

Девън стана, взе пиццата от Шанън и се приближи до Марси с устни, извити в жестока усмивка.

— Ето го момичето, което винаги си искала — каза тя. После разтвори ръце и остави бебето да падне.

Марси рязко се изправи в леглото, трескаво протягаща ръце да хване бебето, преди да е паднало на земята.

— Не! — изпищя тя и собственият ѝ вик прониза подсъзнанието ѝ като игла балон. Събуди се, борейки се да си поеме въздух, ръцете ѝ безпомощно дърпаха чаршафите. — По дяволите — въздъхна тя, разсъни се напълно и отново се плъосна върху възглавницата. Отмахна косата от лицето си с все още треперещите пръсти и погледна към часовника до леглото. Удиви се, че вече бе почти осем сутринта. Толкова бе изтощена от събитията миналата нощ, че сигурно щеше да спи до обяд, ако кошмарът ѝ не я бе събудил. — Глупав сън — промърмори, когато подробностите от него вече бяха почнали да избледняват и изчезват, като лоша телефонна връзка. Торти и бебета, помисли си и поклати глава от нелепостта на всичко това.

Бибешка торта.

„Операция бибешка торта“ спомни си насмешливите думи на Джакс. Внезапно мозъкът ѝ почна да се бори да възстанови малкото останали фрагменти от съня ѝ в усилие да ги подреди и види по-ясно. Видя Девън да се приближава към нея с демонична усмивка и пиццата бебе в ръцете.

Бебето на О'Конър, осъзна Марси, дишайки затруднено.

— Кейтлин — прошепна тя, седна отново, а цялото ѝ тяло се вледени.

Какво си мислеше? Възможно ли беше?

— Не — отговори си незабавно. — Ставаш глупава и мелодраматична.

Дали? Какво си мислеше?

'Сичко се движи по плана, чу Джакс да казва.

Какъв план? Какво означаваше това?

— Абсолютно нищо — увери сама себе си Марси и повтори думите, за да им придаде повече тежест.

Само че...

Само че, какво ако не бе така?

Ако в крайна сметка означаваше нещо? Нещо важно. Дори зловещо. Нещо прекалено ужасно, за да го мисли?

Да, дадох ѝ обещането. Да, много ги хареса. Точно както ти каза, че ще стане.

Кой е казал така?

Одри, помисли си Марси.

Той с дъщеря ѝ ли разговаряше?

Дали Джакс и Девън не участваха в някаква налудничава схема, включваща и бебето на О'Конър? И дали тази налудничава схема не предвиждаше манипулиране на злощастната наивна детегледачка?

Скапано извънземно, я бе нарекъл Джакс. Тъпанарка. Тъпа путка.

Едва ли са думи на влюбен ухажор.

Да, знаей, че са само три дни, но вече предвкушам тези пари.

И ако Джакс бе говорил с Девън, за какво по-точно разговаряха?

Възможно ли бе да планират да отвлекат Кейтлин О'Конър и да искат откуп? И дали Шанън бе активна съучастница в осъществяването на този план, или само наивна будала?

Можеше ли наистина Девън да е замесена?

Марси скочи от леглото, втурна се в банята, наплиска лицето си със студена вода и си изми зъбите с дадената ѝ от хотела четка. Няма време за душ, реши тя и нахлузи същите дрехи, които бе носила предния ден. Нямаше време да пазарува. Нито да закусва. Нямаше време за нищо друго, освен да намери дъщеря си и веднъж завинаги да прекрати тази лудост.

Може и да не бе наясно къде да намери Девън, но Марси знаеше къде точно живеят О'Конър. Щеше да отиде при тях сега. Да иде и да ги предупреди, че бебето им е в опасност. Ще им разкаже всичко, което бе подслушала в клуба предната нощ. Още беше рано. Да се надяваме, че още не са тръгнали за Кинсейл. В крайна сметка, изисква се време

да се организира човек, когато ще пътува с бебе, особено ако то има колики като Кейтлин. С малко късмет, още щяха да са си вкъщи. Щеше да има време да ги хване, преди да тръгнат и да ги предупреди.

Какво ли щеше да каже Шанън? Дали щеше да потвърди историята на Марси и да рискува да си навлече яростта на госпожа О'Конър, като си признае къде и с кого е била? Или щеше да отрече всичко от страх да не си загуби работата? Дали нямаше да се изсмее презрително и да отхвърли думите на Марси като бълнуване на сериозно увреден човек, който я преследва от дни, очевидно смахната и разстроена жена, добре известна на местната полиция?

Която е и причината, поради която не мога да се обадя на полицаи Мърфи, Донъли и Суини, даде си сметка Марси. И какво би могла да им каже в крайна сметка? Че е подслушала един телефонен разговор пред долнопробен нощен клуб, при това само едната страна на разговора, мъгълан и едностранен разговор, и от този кратък, мъгълан и едностранен разговор някак си магически е заключила, че бебето на О'Конър е в опасност и че нейната дъщеря, да, същата дъщеря, която бе изчезнала, същата, която тя издирваше, същата, за която всички останали бяха убедени, че се е удавила преди почти две години, може би е замесена. Да, естествено, че щяха да ѝ повярват. Защо пък не?

— Няма значение — каза си Марси.

Нямаше значение дали О'Конър щяха да ѝ повярват, или не. Нямаше значение дали изобщо някой щеше да ѝ повярва. Важното беше, че като предупреди О'Конър, като насочи вниманието им към евентуална заплаха, те щяха да станат по-бдителни по отношение на дъщеря си и Марси щеше да сложи край на тази вятърничава схема, която със сигурност водеше до катастрофа за всички участници. Сега щеше да успее там, където толкова често се бе проваляла в миналото: да предпази дъщеря си от самата нея.

Ако се приеме, че Девън участваше.

Дали?

Марси поспря за няколко секунди, преди да изхвъркне от вратата, за да прокара гребен през косата си и да си сложи леко червило. Ще е от полза, ако не изглеждам прекалено луда, помисли си. Онова, което възнамеряваше да каже на семейство О'Конър, бе достатъчно налудничаво.

Реши да вземе такси — грешка, оцени тя, още щом се настани на задната седалка. Трафикът бе прекалено ужасен, а шофьорът особено бързив.

— Има ли някакъв начин да стигнем по-бързо? — попита го тя, наведе се и му даде адреса на семейство О'Конър. — Страшно бързам.

— Страшно бързате, така ли?

— Просто, работата е там, че закъснявам.

— Американците все бързат.

— Всъщност, не съм американка — автоматично го поправи Марси и веднага съжали.

— Каква сте тогава?

— Канадка.

Той се усмихна подигравателно.

— Каква е разликата?

Марси нямаше желание да се впуска в многобройните културни различия, които отличаваха двете страни.

— А каква е разликата между Северна и Южна Ирландия? — зададе контравъпрос, но тутакси си прехапа устната. *Наистина съм луда*, помисли си тя. Какъв смисъл имаше да се заяжда?

— Шегувате ли се? — изломоти шофьорът. — Разликата между Северна и Южна Ирландия?

— Забравете — каза Марси. — Съжалявам. Нямах предвид...

— Изобщо ли не познавате историята? — сопна се той.

— Беше глупаво от моя страна.

— Ще ви опресня малко паметта.

— Наистина не е нужно.

— През 8000 година пр.Хр. в Ирландия пристигнали първите известни заселници — започна той и бодро се покашля.

Мили боже, помисли си Марси.

— През 2000 г.пр. Хр. се появили първите метални изделия. През 700 г.пр. Хр. започнало келтското заселване в Ирландия. Галите пристигнали през 100 г.пр. Хр. Около триста години по-късно Св. Патрик се върнал в Ирландия като християнски мисионер. — Таксито попадна на дълбока дупка и Марси подскочи почти трийсет сантиметра нагоре.

— Дали не може да се съсредоточите върху пътя? — попита тя.

— Годините между 500 и 800 сл. Хр. често биват наричани златна ера — пренебрегна молбата ѝ той. — Ирландия станала един от най-големите центрове на християнството в Европа.

— Вижте. Наистина съжалявам, ако сте се обидили...

— После нахлули викингите, след това датчаните, накрая англичаните. През 1204 година бил създаден Дъблинският замък като център на английската власт. До 1500 година Хенри VIII се провъзгласил за крал на цяла Ирландия и започнал да потиска католическата църква. Впоследствие кралица Елизабет I провъзгласила Ирландия за англиканска провинция.

Марси се облегна назад, решила, че е безсмислено да спори повече. Какво толкова, по дяволите? Урокът по история щеше да помогне времето да мине по-бързо, щеше да държи ума ѝ зает и кръвното в норма. А би могла и да научи нещо.

Шофьорът продължи:

— През 1641 година ирландското католическо въстание в Ълстър било потушено. Осем години по-късно нахлул Оливър Кромвел. През 1690 армията на крал Джеймс Втори, католик, била разбита, което затвърдило протестантството в Англия. През 1782 Ирландският парламент получил независимост. През 1801 той се разпаднал и станал част от Обединеното кралство. После идва 1845 — зловещо обяви той. — Но вие със сигурност знаете какво се е случило тогава.

Марси се изпъна, умът ѝ трескаво търсеше отговора, като разсеяна ученичка, хваната, че не внимава в час.

— Аз... аз не съм сигурна — заекна тя.

— Началото на Големия глад — неодобрително тръсна червеникавата си коса шофьорът. — Продължил повече от три години. Почти два милиона души или измрели, или емигрирали, повечето в Америка.

— Да, това е било ужасно...

— През 1886 и по-късно през 1894 законопроектите за автономия били отхвърлени от парламента — каза той и с махване на ръка пренебрегна съчувствието ѝ. — През 1905 била основана Шин Фейн. Знаете ли какво означава това?

— Беля? — попита Марси, уловила погледа на шофьора в огледалото.

— Шин Фейн означава „Ние самите“ и в 1918 година те спечелили голяма изборна победа над Ирландската парламентарна партия. От 1919 до 1921 година продължила Войната на независимостта под ръководството на Майкъл Колинс, довела до Англо-Ирландския договор, който разделил Ирландия на двацет и шест графства, образуващи Свободната държава и шест, които останали част от Обединеното кралство.

Марси отново се приведе напред. Въпреки нежеланието си, тя изпитваше нарастващ интерес към този импровизиран урок по история.

— Вие учител ли сте бил?

Той поклати глава.

— Всеки ирландец може да ви разкаже това. А вие? За Канада?

— Никога не съм била особено добра по история — отговори Марси. В какво ли е била добра?

— През 1922 и 1923 година — Ирландската гражданска война — съобщи шофьорът, — между правителството на Свободната държава и онези, които се противопоставяли на Англо-Ирландския договор. Майкъл Колинс бил екзекутиран от ИРА, която смята договора за предателство. През 1937 година Свободната държава приема нова конституция и изоставя членството си в Британската общност. Страната променя името си на Ейре. През 1948 година Република Ирландия прекъсва и последните си конституционни връзки с Британия.

— Пропуснахте Втората световна война — напомни му Марси.

— Ирландия е запазила неутралитет.

— Предпочитате да се биете помежду си — отбеляза Марси и изпита облекчение, когато той се засмя.

— Изглежда е така. — Той спря колата. — Е, пристигнахме, „Адълейд роуд“, номер 117.

Марси погледна от страничния прозорец към просторната къща с жълтеникави тухли, обградената от цветя предна алея и гаража за три коли. Дано колата на господин О'Конър да бе още там.

— Не се забавихме много, нали? — попита шофьорът.

— Справихте се страхотно — увери го Марси и прибави щедър бакшиш към сметката. — Благодаря. И за урока по история също. Научих много.

— Следващият път, когато ви видя, ще ви изпитам — подметна, преди да потегли той.

Марси гледа след таксито, докато изчезна зад завоя на пътя, после се завъртя на пети и изтича по алеята, натисна звънеца и заудря по черната двойна врата.

— Моля ви, бъдете си у дома — отправи молитва тя. — Моля те, нека не е прекалено късно.

След няколко секунди обаче стана ясно, че там няма никой.

— По дяволите — възкликна Марси, заобиколи къщата отстрани и макар да знаеше, че няма особен смисъл да чука на страничната врата, все пак го направи. Отиде до гаража и подскочи, опитвайки се да погледне през сребристото стъкло над трите гаражни врати. То обаче бе много нависоко, а вътре — твърде тъмно, пък и какво значение имаше, ако колата им бе още там? Щом семейство О'Конър имаха троен гараж, доста вероятно бе да имат и повече от една кола. Освен това, биха могли да вземат влак или дори такси до Кинсейл, помисли си тя и съжали, че не е проявила предвидливост и не е помолила шофьора на таксито да почака, докато провери дали има някой въкъщи. А сега какво да прави?

— Бих могла да им оставя бележка — изрече на глас, върна се отново пред къщата и забеляза една завеса да помръдва в прозореца на отсрещната къща. Бръкна в чантата си за листче, но не намери нищо, освен няколко смачкани книжни кърпички. — Естествено. — И какво всъщност се канеше да им напише? *Здравейте, не ме познавате, но мисля, че някой се кани да отвлече детето ви.* — Да бе, да — измърмори, точно когато телефонът ѝ почна да звъни. Извади го от чантата си и го отвори.

— Къде си? — попита Лиъм, преди да успее да каже ало.

Марси му каза.

— Какво? — излая той. — Какво правиш там?

Разказа му за посещението си в Мълкахи, за това, че бе видяла Джакс и Шанън, за подслушания телефонен разговор и последвалите подозрения от нейна страна.

— Чакай малко — прекъсна я той. — Твърдиш, че съществува заговор за отвличането на бебето на О'Конър?

— Мислиш ме за луда — отбеляза тя. Разбира се, че ще я мисли за луда. Нима му остави друга възможност?

Той обаче я изненада с думите си:

— Мисля, че трябва да се обадиш на гарда.

— Какво?

— Обади се в полицията, Марси — преведе той. — Веднага.

— Не мога.

— Защо не?

— Те ще ме вземат за луда — отговори тя.

— Те и без това вече те мислят за луда — напомни ѝ той.

Тя се засмя.

— Виж, Марси. В известен смисъл си надскочила себе си. Направила си всичко по силите си. Остави сега полицията да се оправя.

— Боя се, че Девън може да е замесена. Не искам да ѝ навличам неприятности.

— Ако подозренията ти са правилни, вече е твърде късно за това.

— Ами ако греша?

— Какво, ако грешиш? — попита той също. — А какво, ако си права и нещо се случи с бебето на О'Конър и си могла да го предотвратиш? Никога няма да си простиш.

— Зная — призна Марси. — Просто не съм сигурна, че ще мога.

Звук на сирени в далечината, усилват се, приближават се.

— Обади се на гарда, Марси — настоя Лиъм.

Марси видя една полицейска кола да се носи по улицата, после рязко да спира пред дома на О'Конър. През това време любопитната съседка излезе от къщата си оттатък улицата и заговори с единия полицаи, докато другият тръгна предпазливо по алеята през градината към Марси.

— Обади се в полицията — повтори Лиъм.

— Няма да се наложи — отвърна му тя.

24.

— Наистина, госпожо Тагарт — каза Кристофър Мърфи, облегнат назад, обхванал тила си с длани. — Трябва да престанем да се срещаме по този начин.

Марси се усмихна, оценявайки чувството му за хумор, колкото и измъчено да беше. Даваше си сметка, че той навярно би предпочел да я заключи в някоя килия, докато дойде време да си тръгне от Ирландия или още по-добре, лично да я ескортира до летището и да закопчае колана на седалката ѝ на самолета на „Еър Канада“ за Торонто. Въпреки привидно спокойното му поведение, тя долови сдържаната ярост в погледа, който подсказваше, че е на косъм да скочи през бюрото си и да я хване за гушата. Беше виждала този поглед в очите на Питър много пъти през месеците, предшествали неговото напускане.

— Наистина много съжалявам за всички неприятности, които ви създадох — каза Марси.

Мърфи почака, сякаш вече беше чул онова „но“, което трябваше да последва.

— Но не съм направила нищо лошо — добави тя чинно.

— Но и нищо добро не сте направили — бе незабавният отговор на Мърфи.

— Така е — бе принудена да признае Марси. — Все пак, не съм нарушила никакви закони, доколкото ми е известно.

— Не съм сигурен. Струва ми се, че като нищо мога да ви обвиня в нарушение на обществения ред.

— Нарушение на обществения ред? Нелепо.

— Това е третото ви посещение тук за няколко дни — каза той. — Да не говорим за изпълнението ви снощи.

— Изпълнение...? — Мили боже, да не би онова копеле Кийран да е подало официално оплакване?

— Чух, че сте прекарала известно време с едно от нашите момчета на предната седалка на патрулката му. — Кристофър Мърфи кимна към отворената папка на бюрото си.

Раменете на Марси рухнаха.

— Вие сте уведомен за това — не попита, а по-скоро констатира тя.

— Марси Тагарт, канадска гражданка, намерена да се скита из хълмовете на Корк към десет часа през нощта — изрецитира той по памет, — леко залитаща, мирише на алкохол, прилича на пияна...

— Не бях пияна.

— Не? А каква бяхте?

— Просто имах нужда от малко въздух.

— В десет часа през нощта? В проливния дъжд? Далеч от вашия хотел? — Мърфи кимна, после поклати глава, сякаш спореше сам със себе си как да продължи. — В такъв случай, тази сутрин същото ли правехте? Просто дишахте въздух? — Марси не отговори и той отново отегчено поклати глава. — Госпожа Лиъри каза, че не било за първи път да ви хваща да дебнете около къщата на семейство О'Конър.

— Не съм дебнела — натърти Марси, но тутакси съжали. Кристофър Мърфи не беше врагът. Какъв смисъл имаше да се кара с него? — Ако някой тук дебне, това е тази проклета госпожа Лиъри.

— Видяла ви е да надничате през прозорците на съседите, да заобикаляте на пръсти къщата им, да надзъртате в гаража им — изреди Мърфи, акцентирайки върху глаголите.

— Просто се опитвах да разбера дали семейство О'Конър са все още в къщата.

Мърфи кимна.

— Фактът, че никой не е отворил, когато сте чукали или звънели, не ви ли беше достатъчен?

— Вече казах на другите полицаи...

— Опитвала сте се да ги предупредите — довърши полицаят, а в това време вратата на кабинета му се отвори и вътре влезе полицай Суини. Той заобиколи бюрото и прошепна нещо в ухото на по-старшия. Изпъкналото му шкембе се опря в ръкава на униформата на Мърфи, който кимна няколко пъти, после Суини излезе, отправяйки многозначителна усмивка по посока на Колийн Донъли. Полицайката стоеше в далечния ъгъл на стаята, праметнала единия си тънък глезен върху другия, опряла рамо в светлосивата стена, толкова тиха, че Марси напълно бе забравила за присъствието ѝ.

— Да, точно така — каза Марси.

— За някакъв заговор, който бил в ход, касаещ отвлечането на бебето им.

— Точно така. — Марси се мъчеше да не обръща внимание на скептичната нотка в гласа му.

— И смятате така, понеже...?

— Вече обясних.

— Обяснете отново.

Тя въздъхна, схванала упражнението. Защо да не сътрудничи, като знае, че няма смисъл да спори? Нямаше да излезе оттук, докато не повтори и последната подробност от историята си. А най-вероятно и да я потрети.

— Подслушах един телефонен разговор — каза тя, скръсти ръце пред гърдите си и заби поглед в пода.

— Чакайте малко — излая Мърфи. Тонът му я принуди да вдигне очи към него. — Къде стана това?

— Пред „Мълкахи“. — Марси погледна временната черна татуировка върху опакото на дланта си. Съвсем леко бе избледняла от предишната нощ, въпреки неколkokратните ѝ опити да я изтрие.

— И кажете, какво, за бога, ви накара да идете на място като „Мълкахи“?

— Търсех дъщеря ми...

— Одри ли да разбирам?

— Девън — поправи го Марси.

— Да, вярно. Просто тя напоследък се нарича Одри. Кой ви каза за „Мълкахи“?

— Попитах една от камериерките в хотела дали знае някое популярно сред младежите място...

— И тя е споменала „Мълкахи“.

— Да.

— И вие сте отишла?

— Да.

— Сама?

— Да.

— По кое време?

— Не съм сигурна. Около седем, мисля.

— „Мълкахи“ е нощен клуб. Не отваря преди десет.

— И аз това установих.

— И така, вие сте решила да предприемете дълга разходка — подсказа ѝ той.

— Не. Първо отидох в едно заведение.

— Кое?

— Не помня.

— Не помните?

— Намира се на Северния канал. Вътре имаше бенд, който свиреше ирландска музика. Не зная името. Защо? Какво е значението? Беше просто една кръчма наблизко.

— Какво ядохте?

— Не разбирам. Защо ме питате това? — Очите ѝ потърсиха помощ от Колийн Донъли. Нейните очи обаче останаха упорито безизразни и студени.

— Само се опитвам да придобия впечатление, госпожо Тагарт. Не може да не си спомняте какво сте вечеряла снощи.

— Сандвич с шунка и сирене. — Марси си спомни сандвича, който така и не опита.

— И как беше?

— Добре.

— Радвам се да го чуя. Пихте ли и бира с него?

— Да.

— Колко?

— Само една.

— Сигурна ли сте?

— Напълно.

Мърфи протегна ръце високо над главата си, после се приведе напред и положи лакти на бюрото, подпрял брадичка върху опакото на дланите си.

— Добре, и колко време, според вас, сте останали в заведението? Час? Два, може би? Просто се опитвам да подредя нещата във времето — обясни, преди Марси да е възразила.

Тя се покашля. Наистина ли онзи идиот Кийран бе имал наглостта да я докладва в полицията? Да не би Мърфи да се опитваше да я подведе с привидна невинните си въпроси?

— Не мисля, че останах толкова дълго — отговори тя. — Изяхох си сандвича, изпих си бирата и си тръгнах.

— После какво направихте?

— Нищо. Просто се разхождах.

— В дъжда?

— То все вали — отбеляза тя.

— Да, за жалост, това е вярно — засмя се Мърфи.

Марси се облегна назад, придавайки си отпуснат вид, мъчейки се да смекчи стегнатите си устни, така че усмивката ѝ да не изглежда толкова изкуствена, колкото предполагаше. Кръстоса крака и вдигна ръка да втъкне косата си зад ухото.

— Какво е това на ръкава ви? — незабавно попита Мърфи.

— Какво? — Марси побърза да свали ръка, хвърляйки само за миг око на засъхналата кръв върху пуловера си.

— Прилича на кръв.

— Кръв? — Марси се престори, че оглежда петното по-отблизо.

— Не. Разбира се, че не. Кетчуп, това е всичко.

— Слагате си кетчуп на сандвича с шунка и сирене, така ли?

— Не е кръв — изрече по-високо, отколкото възнамеряваше, Марси.

— Кетчуп, така да бъде. Добре. — Той се върна към първоначалния разпит. — Значи сте се разхождали няколко часа под дъжда, докато не сте била спряна от полицаи Рийган...

— Да.

— И сте седнали и сте разговаряли с него известно време, докато той не е получил повикване за взлом...

— Да.

— Тогава, вместо да се върнете в хотела си, както разбирам, че сте му обещали, вие сте се насочили право към „Мълкахи“.

— Да — гузно призна Марси. Да не би ирландците да смятат за престъпление нарушеното обещание?

— А в „Мълкахи“ съвсем случайно сте видели момъка, за когото твърдите, че ви е блъснал с колелото си няколко дни по-рано.

— Да.

— И той е бил с Шанън, момичето, с което сте се скарали онзи ден в „Гроганс хаус“.

— Вие изопачавате случилото се...

— И сте подслушали как те подготвят заговор да отвлекат...

— Не — прекъсна го Марси, осъзнавайки, че това не бе неволна грешка от негова страна. — Чух Джакс да говори по мобилния си

телефон.

— Когато сте го последвали навън — отбеляза Мърфи.

— Да.

— И той е говорил за отвличането на бебето на семейство О'Конър?

— Не точно.

— А какво точно?

— Той каза, че всичко се движело по плана — съобщи Марси. — Пошегува се за някаква „Операция бебешка торта“...

— „Операция бебешка торта“ — невярващо повтори полицаят.

— Зная, че звучи нелепо.

— Затова естествено сте допуснали, че той говори за бебето на О'Конър.

Марси реши да не обръща внимание на преднамерения сарказъм в думата „естествено“.

— Не веднага, не. В онзи момент нямах представа какво говори.

Марси се поколеба. Тази част мразеше най-много, моментът, в който от глупости преминаваше към лудост.

— По-късно.

— По-късно? А какво се случи... по-късно?

— Сънувах нещо — призна неохотно, представяйки си ироничните погледи на двамата полицаи.

— Значи това прозрение ви се яви насън, така ли? — попита Кристофър Мърфи, а Колийн Донъли се оттласна от стената, прикривайки с лявата си ръка широката си усмивка.

— Не казах това.

— Извинете. Така ми се стори.

— Сънят само ми помогна да подредя парчетата.

— Дали ще сте достатъчно добра да ни обясните как?

— Джакс каза, че всичко се движело по плана — повтори Марси, повишавайки тон. — Каза, че почвал да се чувства като Джеймс Бонд и че навярно трябвало да нарекат плана си...

— Операция бебешка торта — продължиха едновременно двамата полицаи.

— Да. Точно така. Но сега всичко трябвало да се отложи, защото семейство О'Конър щели да заминат за няколко дни и той се ядосваше, понеже вече предвкусвал парите.

— Парите, които са щели да вземат като откуп?

— Да.

— Той използва ли действително думата „откуп“?

Марси поклати глава.

— Не.

— Вие просто сте предположили, че това е имал предвид?

— Малко прибързано, не мислите ли? — намеси се Колийн Донъли.

Марси погледна към нея.

— Какво друго би могло да означава?

— Ако сте мислели, че има заговор за отвлечането на бебето на О'Конър — логично попита Мърфи, — защо не ни се обадохте?

Марси си пое дълбоко дъх и помълча няколко секунди, преди да отговори.

— Защото се боях, че Девън може да е замесена. Не исках да й навличам неприятности и си помислих, че ако просто поговоря със семейство О'Конър...

— И сте хукнали право към къщата им, за да ги предупредите? — изпитателно я погледна Мърфи, но тонът му подсказваше, че вече знае отговора на този въпрос.

Мамка му, помисли си Марси. Мамка му. Мамка му, мамка му.

— Не.

— Не сте се опитвали да ги предупредите?

— Не веднага, не.

— Почакали сте до сутринта?

Марси кимна.

— И защо така, госпожо Тагарт?

— Казах ви вече. Трябваше ми време, за да проумея всичко.

— Защото не сте била сигурна.

— Бях изморена...

— Изморена и объркана — добави Мърфи.

— Просто имах нужда от малко време...

— Да преспите.

— Да.

— Така че сте заспали и сте сънували...

— Не е толкова елементарно, колкото го изкарвате — настоя Марси. — Очевидно подсъзнанието ми се е опитвало да подреди

нещата.

— Значи подсъзнанието ви е казало, че тази личност Джакс навярно съзаклятничил с вашата дъщеря, Девън, Одри, или както там се нарича напоследък, същата, която всички останали, включително и бившият ви съпруг, твърдят, че е мъртва, че тези двама души кроят план да съблазнят детегледачката на О'Конър, за да им отвлечат бебето...

— Повярвайте ми, наясно съм колко налудничаво звучи навярно — увери го Марси.

— Звучи малко изсмукано от пръстите — обади се Колийн Донъли.

— Не съм луда — заяви Марси.

Луда кучка, чу Кийран да крещи.

Това е налудничаво, измърмори Джудит.

— Не съм луда — повтори Марси и по страните ѝ потекоха сълзи.

Кристофър Мърфи заобиколи бюрото си, подпря се странично на него и се наведе към нея.

— Госпожо Тагарт, не се съмнявам и за минута, че вие си вярвате на всичко, което ни казахте. Убеден съм също, че намеренията ви са достойни и чисти.

— Просто не мислите, че нещо от това, което казвам, струва и пукната пара — констатира Марси.

— Можете ли да се опитате да погледнете от нашата гледна точка? — Той си пое дълбоко дъх, преди да продължи: — За броени години сте претърпели две големи загуби. Преди почти две години дъщеря ви изглежда се е удавила при трагичен инцидент, а съпругът ви ви е напуснал. Сама сте в чужда страна; въображението ви се вихри; дори и вие трябва да признаете, че се държите ирационално. Вече два пъти ви задържаха тук за обществени нарушения; изхвърлиха ви от хотела ви и ви спряха за скитане по улиците; спите буквално с непознати...

— Моля?

— Извинете. Не исках да прозвучи осъдително. Естествено, имате право да спите с когото си пожелаете.

— Спала съм с точно двама мъже през последния четвърт век — заяви Марси. — Съпругът ми и...

— Мъж, с когото сте се запознали в автобус — довърши вместо нея Мърфи. — Говорихме с Вик Сорвино — добави, преди Марси да продължи с възраженията си.

— Така ли? Кога?

— Засякохме го на летището вчера следобед, докато се канеше да се качи на самолет за Рим. Той отрече да е нахлувал в хотелската ви стая, каза, че когато си е тръгнал, всичко било наред. Нямаше възражения да претърсим багажа и джобовете му за обещите ви. Претърсването не откри нищо.

— О, господи. Горкият Вик. — Разбира се, че той нямаше нищо общо с нахлуването в стаята й. Бил е Джакс. Той е откраднеш обещите й и ги е дал на Шанън.

— А Лиъм Флахърти? — попита Колийн Донъли.

— Лиъм? — Внезапното споменаване на името му — фамилията му била Флахърти — стресна Марси. — Не съм спала с Лиъм.

— А каква точно е връзката ви с господин Флахърти? — попита Мърфи.

Беше странно да чува полицаите да наричат Лиъм господин Флахърти. Това му придаде тежест, значимост, които преди това тя не чувстваше.

— Приятел. Казах ви, той ми помогна да търся Девън. Можете да го попитате, ако искате.

— Мисля да направя точно това. Той чака в съседното помещение.

— Какво?

— Суини каза, че се появил преди половин час, твърде загрижен за вас.

— Той ме умоляваше да ви се обадя — каза Марси.

— Трябвало е да го послушате.

За доста неща, помисли си тя.

— Извинете ме за минутка — каза Мърфи преди Марси да се сети какво да възрази.

— Той е много красив мъж — отбеляза Колийн Донъли, след като Кристофър Мърфи затвори вратата.

— Полицай Мърфи ли?

Колийн се разсмя.

— Лиъм Флахърти.

— О. Да, предполагам, че е.

— Този приятел Сорвино, и той не е лош. И на много подходяща възраст, ако питате мен.

Марси сви рамене, изключи Колийн Донъли от съзнанието си и се замисли колко ли унижен се бе почувствал Вик, да бъде „засечен“ на летището от полицията, да го разпитват и претърсват. Сигурно ме мрази, каза си тя.

— ... Не мога да си представя какво е да си женен за един и същи мъж в продължение на години — говореше Колийн, когато Марси се заслуша отново.

Тя се съгласи.

— Много време е.

— Родителите ми се разведоха, когато бях на две години. Може да се каже, че не познавам баща си. Майка ми изгори всичките му снимки, така че дори не зная как изглежда. Обичах да си го представям висок, едър, красив мъж с червена коса и гъста брада. Понякога виждам някой непознат да върви по улицата и си представям, че е той, тръгвам след него и вървя така с часове. Един път бях абсолютно убедена...

Марси въздъхна, разбрала, че Колийн се опитва да спечели доверието ѝ с навярно измислената си история.

— Това ли мислите, че правя и аз?

— Понякога толкова силно ни се иска нещо...

— Смятате, че искам дъщеря ми да е замесена в заговор за отвличане?

— Мисля, че искате дъщеря си обратно — простичко каза Колийн.

— А аз мисля, че приключихме този разговор — остро я прекъсна Марси. Отпусна се назад и затвори очи. Не ги отвори, докато не чу вратата да се отваря и Кристофър Мърфи да съобщава, че е свободна да си върви.

25.

— Колко е часът? — Марси попита Лиъм, закривайки очи с ръка от неочаквано бликналата слънчева светлина, когато излязоха от полицейското управление.

— Малко преди обяд.

— Какво! — Тя погледна собствения си часовник за потвърждение. — Как е възможно?

— Цяла сутрин си в управлението.

Марси поклати глава. Вече е минал половината ден. Часове от живота ѝ бяха изчезнали без предупреждение. Никак не се бе приближила до намирането на дъщеря си.

— Те ме мислят за луда — мрачно съобщи тя.

— Да-м — усмихна се Лиъм. — И на мен така ми се струва. — Той вдигна ръка да спре минаващо наблизо такси. — Хотел „Хейфилд Мейнър“ — поръча на шофьора, щом седнаха на задната седалка.

— Благодаря ти, че дойде.

— Не е нужно да благодариш.

— Създадох ли ти проблеми?

— М-не. Аз не се давам лесно. — Марси се облегна на черната кожена седалка, мъчейки се да не обръща внимание на ужасното стържещо усещане в стомаха си, което ѝ напомняше, че не бе яла нищо от почти двайсет и четири часа.

— Какви въпроси ти задаваха?

— Същите като миналия път. Как сме се запознали, защо ти помагам, дали ти вярвам, какво зная за снощи...

— Ти какво им каза?

— Истината.

— Която е?

— Че не зная и едно проклето нещо за снощи, че сме се запознали в заведението, в което работя, че си убедена, че си видяла дъщеря си и че се опитвам да ти помогна да я намериш, защото: а) те харесвам и б) да, вярвам ти.

Марси се усмихна.

— Благодаря ти за това.

— Не е нужно да благодариш — каза той, както преди. — Защо не ми каза какво възнамеряваш да правиш снощи?

— Защото ти вече ми беше казал да не го правя.

— И гледай колко съм сполучил.

— Беше глупаво — призна Марси. — Макар и не толкова, колкото ходенето до къщата на О'Конър тази сутрин.

— Истина е.

Тя поклати глава.

— Що се отнася до полицията, напълно престанаха да ми вярват.

Лиъм кимна.

— Мисля, че това последното, с плана за отвличане на бебето на О'Конър, може и да е преляло чашата.

— Предполагам, че е прозвучало доста нелепо.

— Трябваше ли да им казваш, че идеята ти е дошла насън?

Марси дълбоко въздъхна през полустиснати устни. Аз съм идиотка, помисли си тя.

— И какво да правя сега?

— Ти ли? — попита Лиъм, повишил тон дотолкова, че привлече вниманието на шофьора, чиито вежди забележимо се повдигнаха в огледалото. — Ти няма да правиш нищо. Чуваш ли ме? Нито едно шибано нещо. Освен ако не искаш да те заключат и да изхвърлят ключа.

— Но какво, ако съм права? Ако нещо се случи...

— Тогава ще се случи. Определено не могат да кажат, че не са били предупредени.

— Мислиш ли, че поне ще поговорят със семейство О'Конър? — с надежда попита Марси.

Лиъм сви рамене.

— Не смятам, че това ще им бъде приоритет.

— А *ти* би ли говорил с тях? — попита след кратка пауза Марси.

— Аз?

— Някой трябва да ги предупреди. — Марси долови примирението, преминало през чудесните зелени очи на Лиъм, което ѝ подсказа, че може би и той вече не ѝ вярваше. — Освен, разбира се, ако не ми вярваш...

— Въпросът не е, вярвам ли ти, или не.

— А какъв е въпросът?

— Вярвам ти, че си видяла дъщеря си...

— Но?

— Но да стигнеш дотам да си мислиш, че тя е замесена в някакъв зловещ заговор...

— Това и за теб май прелива чашата, така ли? — попита Марси, връщайки му собствените думи.

Лиъм въздъхна.

— Ето ги фактите, Марси — подслушала си едностранен разговор в дъждовна нощ пред шумен нощен клуб, а после си имала налудничав сън...

— Който обяснява всичко — страстно го прекъсна тя, после млъкна. Беше твърде изморена, за да води този разговор отново. Освен това, той беше прав. Както и Кристофър Мърфи. И Колийн Донъли. И Джон Суини. И Джудит. И Питър. По дяволите, всички бяха прави. Тя *наистина* беше луда.

— Добре, виж — поде Лиъм. — Какво толкова, по дяволите? Като ще е гарга, рошава да е. Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, ще говоря със семейство О'Конър.

— Наистина ли?

— Веднага щом се върнат. Нищо няма да се случи дотогава, нали?

— Ще отложат плана — съгласи се Марси. — Какво ще им кажеш?

— Не зная. Предполагам, че ще измисля нещо.

— Ще дойда с теб — енергично заяви Марси.

— Не. Ти ще стоиш мирно. Не разбираш ли? Вече направи достатъчно. Няма да мърдаш от стаята си в хотела. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се — неохотно се съгласи Марси.

— Това кръв ли е? — неочаквано попита той, загледан в ръкава й.

— Какво? Не. — Марси се престори, че за първи път вижда петното на пуловера си. — Не зная какво е.

— На мен ми прилича на кръв.

— Е, не е. Сигурно съм се опряла на нещо. — Мразеше се, задето лъже единствения си истински приятел. Но да признае, че е

кръв, означаваше да му обяснява какво се бе случило с Кийран, а един мъж не би могъл да понесе толкова много глупости, без да хукне с писъци по най-бързия начин. — От два дни нося едни и същи дрехи. Наистина трябва да спра и да си купя някои неща — каза, давайки си сметка, че току-що бяха минали покрай мола на „Търговския кей“. — Можете ли да спрете тук? — попита тя и потупа шофьора по рамото.

— Марси, за бога, какво правиш? — попита Лиъм, когато тя отвори вратата и изскочи от таксито. — Марси, почакай!

— Добре съм, Лиъм, наистина — подвикна, съзнавайки, че сигурно прилича на смахната. — Просто имам нужда от някои нови дрехи — добави, докато той взе да бърка за банкноти да плати на шофьора. — Не е нужно да ми бъдеш бавачка — каза му, когато той най-сетне я настигна във входа на „Маркс и Спенсър“.

— Всъщност, нужно е — отговори Лиъм.

— Какво искаш да кажеш?

— Обещах на полицаите, че ще те държа под око — смутено призна той. — Само при това условие се съгласиха да те освободят.

— О.

— Толкова ли е ужасно — попита я, — да се навъртам наоколо?

Марси изучаваше красиво издяланото му лице и за миг се изгуби в твърдия му спокоен поглед.

— Защо си толкова мил с мен?

— Мисля, че вече знаеш отговора. — Той наклони глава на една страна и устните му бавно се приближиха към нейните.

Марси разбра, че отново ще я целуне. Посред бял ден, наред претъпкания мол, по средата на тази ужасно глупава каша, един красив мъж, петнайсет години по-млад от нея, щеше да я целуне.

И този път тя щеше да отвърне на целувката му.

Може би не беше толкова луда, колкото всички си мислеха.

— Почакай малко — каза Лиъм и мекият му дъх погали затворените ѝ очи.

В същия миг тя почувства как той се отдалечава. Отвори очи и го видя да се отправя към високата стъклена врата на входа. Какво правеше? Къде отиваше? Какво гледаше? Тя не спираше да си задава въпроси, докато погледът ѝ го следваше.

— Какво има?

— Стори ми се, че видях...

— Одри? — Марси почувства как цветът се оттича от лицето ѝ, а тялото ѝ се полюшва, готово да хукне в коя да е посока, стига той да кимне с глава.

— Не — побърза да каже Лиъм и я хвана за лакътя, сякаш да ѝ придаде сила. — Извинявай. Изобщо не помислих.

— Кого видя?

— Стори ми се, че е мъжът, с когото ти беше, онзи, който видях в хотела ти...

— Вик Сорвино? — Марси отвори тежката врата и погледът ѝ си запробива път измежду гъстата тълпа следобедни купувачи. — Видял си Вик?

Лиъм почна да отстъпва.

— Не съм сигурен, че беше той. Мамка му. Сега пък на мен ми се привиждат неща.

Възможно ли бе Вик да е все още в Ирландия, запита се Марси, да не е взел следващия самолет за Рим, след сблъсъка си с полицаите? А ако все още се намираше в Ирландия, ако бе още в Корк, ако в същата тази минута бе в мола на „Търговския кей“, то следващият логичен въпрос беше: защо? Какво правеше тук? Следеше ли я?

Защо?

— Не го виждам — каза Лиъм, докато Марси продължаваше да търси с очи.

След няколко секунди и тя се съгласи.

— Не. — Пое си няколко пъти дълбоко дъх, в опита си да овладее силното хлопане на сърцето си, но почувства замайване и световъртеж, затова спря.

— Добре ли си? — попита Лиъм. — Изглеждаш малко бледа.

— Извинете — каза някаква жена, промъквайки се покрай тях в мола.

— Наистина трябва да си намеря някакви дрехи — чу се да казва Марси, но гласът ѝ сякаш идваше някъде иззад нея, сякаш бе някаква кукла на вентрилоквист, неспособна да действа, ако друг не ѝ дърпа конците.

— Какво ти трябва? — попита Лиъм и се огледа за последно, преди да я поведе покрай витрините със сладкарски изделия към дамския сектор в дъното на обширния магазин.

Трябва да ми прегледат главата, помисли си Марси.

— Всичко — отговори му тя.

Двайсет минути по-късно, хвърляйки бдителни погледи през рамо за някакви следи от Вик Сорвино, тя се приближи към тезгяха на продавачката с ръце, отрупани с два чифта панталони — черен и в цвят каки — две тениски, бяла и бежова, памучна блуза на синьо-бели райета, морскосиньо вълнено сако; няколко чифта чорапи; нов сутиен; пижама на розово-бели цветя и шест чифта бикини „Калвин Клайн“.

— Това ще ми свърши работа — обяви тя, подавайки стоките на дъвчещата дъвка продавачка с огнени коси.

— Не искате ли да пробвате някое от тях? — попита момичето, което според табелката се казваше Сиси.

— Не. Сигурна съм, че ми стават.

Сиси спуска балона от дъвката си, сякаш искаше да каже — „Както искаш“, и почна да маркира дрехите.

— На тази няма етикет — обвинително заяви тя.

— О, съжалявам — извини се Марси, приемайки, че това някак си е по нейна вина.

— Хей, Едълайн — провикна се Сиси към една млада жена, минаваща наблизко. — Можеш ли да провериш една цена за мен? Дамата си е изгубила етикета.

Марси възрази:

— Всъщност, не съм убедена, че имаше етикет.

— Винаги има етикет — превъртя досадените си кафяви очи Сиси.

— Осемдесет и осем евро — провикна се Едълайн след няколко дълги минути.

Сиси вкара цифрите в компютъра.

— Общо шестстотин четирийсет и четири евро — съобщи между пукането на дъвката си тя.

Марси ѝ подаде кредитната си карта.

— Изглежда, че има проблем с картата ви — каза след няколко секунди Сиси.

— Какво?

— Не я приема.

— Това е невъзможно. Опитайте отново.

Сиси послушно прокара картата отново през апарата.

— М-не. Не я приема. Съжалявам.

— Не разбирам — измърмори Марси и отново се почувства замаяна.

— Възможно ли е да си забравила да платиш в банката? — попита Лиъм.

— Не. Питър има грижата за това. Той винаги спазва срока. Абсолютно педантичен е на тази тема. Нито ден по-рано, нито ден по-късно. Това му е нещо като мантра. Твърди, че фирмите с кредитните карти начисляват лихва от първата секунда закъснение, затова няма начин да им позволи да печелят лихви от неговите пари, като им плати по-рано. По същия начин, не е възможно да им даде да печелят лихви от закъснението му. Затова е точен до секундата — обясни тя, чувствайки как коленете ѝ омекват. Даваше си сметка, че бръщолеви, но не бе в състояние да спре, сякаш единствено звукът на гласа ѝ я държеше на крака.

— Марси — спря я Лиъм, — добре ли си?

— Имате ли друга карта? — попита Сиси. — В противен случай ще бъда принудена да ви помоля да се отдръпнете. На опашката чакат други клиенти.

— Ето. — Лиъм подаде своята кредитна карта. — Използвайте тази.

— Не — възрази Марси, а в ушите ѝ внезапно зазвъняха камбани. Камбаните на църквата „Св. Ана“, помисли си тя, удивена от силата им. — Не мога да искам това от теб.

— Ще ми ги върнеш, когато оправиш тази работа.

Коя работа да оправя, недоумяваше Марси, а звънът се засилваше. Кредитът ми? Дъщеря ми? Животът ми?

— Бихте ли се подписали? — Сиси попита Лиъм. Марси забеляза как тя докосна ръката му, докато му подаваше сметката през тезгяха.

— Не разбирам — мърмореше Марси, докато той се подписваше. Но всъщност, разбираше. Разбираше чудесно. Питър, алармиран от последните ѝ действия, бе прекъснал достъпа ѝ до кредитните карти. Звънът в ушите ѝ нарасна. — Моля ви, някой да спре тези проклети камбани — извика тя, но звънът стана оглушителен и стаята почна да се върти неконтролируемо. В следващия миг коленете ѝ поддадоха. Последното нещо, което видя, преди да припадне, бе Лиъм, който се пресегна да я хване, преди да се удари в пода.

Събуди се от чукане по вратата.

— Кой е? — Марси се изправи в леглото и бързо се ориентира в обстановката. Витражните стъкла и нежните прасковени на цвят стени ѝ подсказаха, че се намира отново в стаята си в хотел „Хейфилд Мейнър“. Часовникът на нощното шкафче сочеше почти шест часа, макар да не бе сигурна дали това означаваше шест сутринта или шест вечерта, докато не се вгледа и не видя дебелиите червени букви „р. т.“ в долния десен ъгъл на квадратния дисплей. Добре, значи ранна вечер. Което може би обясняваше още твърдата, бегло позната розово-бяла пижама на нея. Откъде ли се беше взела? Пък и шест вечерта бе доста рано, за да е в леглото. Да ни би да беше болна? Какво бе станало с останалата част от деня?

— Румсървис — провикна се глас от другата страна на вратата.

Марси си наметна белия хавлиен халат, проснат върху долната част на леглото и предпазливо стъпи на сивия килим. Босите ѝ ходила се забиха в дебелията му повърхност така, сякаш щеше да се катери по стръмен склон. Не си спомням да съм поръчвала нищо на румсървиса, помисли си тя.

— Къде бихте искали да поднеса това? — попита един мъж, когато тя отвори вратата, и закара количката по средата на стаята, преди да успее да му отговори. Бе към трийсетинагодишен, с кестенява коса, с тънък и дълъг нос и неочаквано плътни устни. Бялото му сако бе поне с един размер по-голямо от необходимото.

— Мисля, че е станала грешка — каза Марси.

Младежът бързо прегледа сметката.

— Стая 211?

— Да, но...

— Пържола, средно препечена; печени картофи със сметана; пюре от моркови — издекламира той, повдигайки сребърните капаци от съдовете с такава тържественост, че Марси неволно отстъпи крачка назад. — Плюс салата „Цезар“ за начало и шоколадов пудинг за десерт. Също така, газирани минерална вода.

Марси тъкмо се канеше да възрази, че не е поръчала никое от тези неща, но вкусният аромат на пържолата, както и самата мисъл за шоколадовия пудинг, я накараха да размисли.

— Можете да ги оставите ей тук. — Тя посочи отстриани на леглото.

— Бихте ли се подписали? — каза той.

Бихте ли се подписали, чу Сиси да казва на Лиъм.

Кога стана това? Преди колко време?

Марси надраска името си на нужното място и прибави щедър бакшиш. Нека само Питър да се опита да направи нещо по този въпрос, помисли си тя, когато младежът се отпрати към вратата.

— Питър — прошепна тя и някакъв смътен спомен дразнещо се протърка в мозъка ѝ като котка в гол крак.

— Извинете? — спря се младежът. — Казахте ли нещо?

— Не. Просто си спомних... — Питър бе отрязал достъпа ѝ до кредитните карти. Кога? Защо? — Няма нищо.

— Искате ли да пратя някого да дръпне завесите?

— Не, не е необходимо.

Той кимна.

— Когато приключите, просто избутайте количката в коридора.

— Ще го направя.

— Приятен апетит и лека нощ.

Марси затвори вратата след него, плъосна се на леглото и лакомо се нахвърли на пържолата. Кога за последен път беше яла?

Кога за последен път си яла? — чу Лиъм да пита с наведено над нея лице. Кога? Къде?

„Маркс и Спенсър“, спомни си внезапно и изгубените часове се втурнаха панически към нея: пътуването сутринта с такси до „Адълейд роуд“; празната къща на семейство О’Конър; любопитната съседка; полицията; полицейското управление; Лиъм: посещението в мола; Вик Сорвино; пазаруване на дрехи; объркването с кредитната ѝ карта; ужасното звънене в ушите ѝ; загубата на съзнание; събуждане от гласа на Лиъм. *Кога за последен път си яла?*

Той бе настоял тя да изяде една супа, преди да я изпрати до хотела и да я завие в леглото.

— Ето — каза и ѝ подаде малко бяло хапче.

— Не мога да повярвам, че припаднах — отново.

— Сложи това под езика си — нареди той.

— Какво е то?

— Ще ти помогне да поспиш.

— Нямам нужда да спя — бе възразила тя със слаб и неубедителен глас.

— Нямаш, друг път. Виж, трябва да отида на работа и не искам да се притеснявам за теб през цялата останала част от деня. Ще поръчам от румсървиса да ти донесат нещо за вечеря. Междувременно, гледай да си починеш. Нали не искаш да си полумъртва, когато намерим дъщеря ти? Така че, направи услуга на всички ни и вземи проклетото хапче.

— Взех проклетото хапче — изрече сега Марси, припомняйки си всичко.

След това изгълта пържолата, печените картофи, пюрето от моркови, салатата, шоколадовия пудинг, изпи цялата бутилка газирана вода и накрая избута количката в коридора. После се промъкна отново в леглото и спа дълбоко до сутринта.

26.

Валеше, когато се събуди.

Марси погледна към часовника през клепачи, които отказваха да се отворят на повече от една четвърт.

— Не може да бъде — измърмори тя и завря лице в прозрачния пластмасов циферблат. Наистина ли бе почти десет часа? Възможно ли беше?

Тя се пресегна към телефона, набра „0“ за рецепцията и служителката бодро я поздрави:

— Добро утро, госпожо Тагарт. С какво мога да ви помогна?

— Можете да ми кажете колко е часът. — Гласът на Марси бе толкова дрезгав, че едва го позна. Едва не погледна през рамо да види дали до нея няма някой друг.

— Разбира се. Вече е почти десет.

— Сутринта?

Кратка пауза.

— Добре ли сте, госпожо Тагарт?

— Добре съм. Благодаря. Трябва да съм се успала.

— Е, не бихте могли да изберете по-подходящ ден — информира я рецепционистката. — Вали ужасен дъжд. Човек не би искал да е навън, ако не се налага.

Марси погледна към прозореца. Тежките пепеляворозови завеси още бяха отметнати и разкриваха толкова сумрачна утрин, че спокойно можеше да е и вечер. Дъждът биеше по витражните стъкла като че ли мяташе стотици дребни камъчета.

— Гадост — каза Марси, забравила за телефона в ръката си.

— Да, предполагам, че това е точно казано — обади се служителката. — Мога ли да направя нещо друго за вас, госпожо Тагарт?

— Кафе?

— Ще се обадя на румсървис да ви донесат една кана. Ще искате ли нещо с него? Сок? Яйца? Тост?

— Сок. И яйца. И тост. Портокалов, средно препържени, ръжен — добави, преди да затвори. После отново легна, затвори очи и пак заспа, докато не дойде румсървиса със закуската й половин час по-късно.

Лиъм отново я събуди по телефона към два следобед.

— Слава богу — каза той, щом тя вдигна по средата на третото позвъняване. — Като не се обади, почнах да се притеснявам, че си излязла.

Марси погледна към прозореца. Все още валеше като из ведро, небето бе дори по-тъмно от преди. Погледна часовника.

— Моля те, кажи ми, че не е два часът.

— Да не те събудих? — невярващо попита той.

Марси се надигна и седна.

— Не мога да държа очите си отворени. Що за хапче беше това, което ми даде снощи впрочем?

— Просто „Валиум“. Не би трябвало да те успи чак толкова. Може да си пипнала нещо. Искаш ли да извикам доктор?

— Не, добре съм. Предполагам, че просто съм била по-изтощена, отколкото си мислех.

— Без майтап — подхвърли Лиъм. — Включила си на осем цилиндъра, откакто си дошла. Удивен съм, че все още дишаш, честно казано.

— Изгубих целия ден — тъжно констатира тя.

— Не си изгубила нищо. Не видя ли какво е навън? Повярвай ми, единствените хора, които се показват навън днес, са туристи, които нямат избор. Това е знак, Марси — каза й той.

— Знак ли?

— Знак да си вземеш един ден почивка.

— Май нямам голям избор — отговори тя. Сънят отново натежа на клепачите й и я принуди пак да положи глава на възглавницата.

— Ще се отбия на отиване към работата.

— Не. Не е нужно да правиш това.

— Никога не правя нещо, което трябва — заяви той. — Както и да е, отивам да посетя майка ми. Все се оплаква, че не съм я навестявал напоследък.

— Не каза ли току-що, че никога не правиш онова, което трябва?
— попита тя.

Той се засмя.

— Предполагам, че правилата не се отнасят за майките —
заклучи, преди да се сбогува.

— Предполагам, че не. — Марси затвори телефона и се замисли
за собствената си майка. Със сигурност никакви правила не се
отнасяха до нея.

Тя сама си е един отделен свят, бе подхвърлила веднъж Джудит,
но Марси вече не беше сигурна дали имаше предвид тяхната майка,
или Девън.

Стана от леглото, захвърли фланелената си пижама на пода в
банята и стъпи под душа на белия мрамор с прасковени пръски. Пусна
гореща вода да тече на главата ѝ и се запита, не за първи път, какво
можеше да направи по-различно, какво трябваше да направи по-
различно, ако имаше едно нещо, което би могла да промени, да се
върне назад във времето и да направи нещо наново, едно-единствено,
което би променило хода на живота им и би я отвело навсякъде
другаде, но не и тук.

Мислиш прекалено много, беше я сгълчала веднъж Джудит.

*Ключът е да спреш да мислиш, също така я бе посъветвала Сара
в един от първите уроци на Марси по голф. Това е проблемът с
играчите на голф днес. Те са една сбирщина от прекалено образовани
маниаци на тема контрол и се опитват да играят игра, която не
може да се контролира. Така че, не мисли. Просто замахвай.*

Марси се запита кога точно Сара бе престанала да мисли и бе
почнала да замахва към съпруга ѝ.

— Не мисли — каза си тя сега, излезе изпод душа и се уви с две
луксозни хавлии. Затършува из новите си покупки и извади
панталоните в цвят каки и бежовата тениска, които облече над новото
си бельо. Панталоните ѝ бяха малко големи, тениската леко ѝ стягаше,
но и двете не дотам, че някой да забележи. Среса мократа си коса,
пусна я върху раменете си и се пресегна към телефона. Прочете
инструкциите за провеждане на задграничен разговор, сети се, че в
Торонто още е сутрин, но не толкова рано, че да не може да се обади и
набра номера на Питър, без повече да му мисли. — Просто замахвай
— повтори си на глас.

Телефонът звънна четири пъти, преди да я прехвърли на гласова поща.

— Здравейте — изчурулика Сара с дразнещо весел глас. — Свързахте се със Сара Харис...

— ... И Питър Тагарт. — Гласът на Питър зазвъня като камбана, с едва ли не плашещ ентусиазъм на човек с високо самочувствие.

Сара продължи:

— В момента не сме на разположение да приемем разговора.

— О, господи — изпъшка Марси, припомняйки си внезапно, че този уикенд Питър най-вероятно бе на посещение при сина им в лагера, където бе помощник за през лятото. Естествено, Сара щеше да е залепена за него, усмихната и жизнерадостна и както винаги оказваща подкрепа, чак да му се доповръща на човек — майката, която Марси би трябвало да бъде. Нищо чудно, че Дарън бе почнал да подхвърля, че иска да се премести в новата къща на баща си, като се прибере.

— Така че, ако оставите името и номера си и кратко съобщение след сигнала — каза Питър, — ще се свържем с вас веднага, щом можем.

— Довиждане засега и приятен ден — добави Сара точно преди сигнала.

— Много бих искала — каза им Марси. — Но изглежда, че някой е замразил кредита ми, затова, ако мъжът с хубавата усмивка и правите зъби бъде така любезен да оправи тази каша колкото е възможно по-скоро, аз ще съм достатъчно щедра да не създавам пречки на тази работа с развода, веднага щом се върна. С дъщеря ти — добави тя. Но понеже все още не бе удовлетворена, продължи: — Довиждане засега и ходете си го начукайте. — Тя тресна слушалката.

Прави са, помисли си тя и се разсмя на глас. Приятно усещане беше да не мислиш, а просто да замахваш. По дяволите, страхотно чувство.

За около десет секунди.

А след това се почувства като боклук.

— Господи, какво направих? — Тя изстена. Питър щеше да подскочи до небето, когато чуеше съобщението. Щеше да е по-убеден от всякога, че си има работа с ненормална. Нямаше начин да възстанови кредита ѝ. — Мамка му. — Какво щеше да прави сега?

Бързо набра нов номер.

— Моля те, бъди си у дома. Моля те, бъди си у дома.

Марси си представи сестра си, върнала се от сутрешната тренировка, как си почива с гигантска чаша черно кафе до кухненската маса от бял камък, „Съндей Стар“ разгънат пред нея, завряла нос в некролозите. В годините след смъртта на майка им Джудит четеше тези известия с религиозна страст и внимателно отчиташе възрастта на всеки починал. „Просто се чувствам по-добре, като видя един или двама по-млади от мен“ — доста смутено признаваше тя. „Зная, че звучи жестоко, но ме кара да се чувствам така, сякаш съм постигнала нещо.“

— Ало — каза сестра ѝ сега, вдигайки още на първото позвъняване.

— Джудит, здравей.

— Марси! Къде си, по дяволите?

— Все още в Ирландия.

— Мамка му.

— Джудит, чуй ме, имам нужда от помощта ти.

— Определено имаш нужда от помощ.

— Джудит...

— Добре. Какво мога да направя?

— Трябват ми пари.

— Какво?

— Нямам никакви пари. Питър е запорирал кредитните ми карти.

— Тогава се прибери вкъщи.

— Трябва да ми изпратиш запис — продължи Марси, сякаш Джудит не бе казала нищо. — Не много. Три хиляди долара би трябвало да стигнат. Не бих те молила, но не си взех банковата книжка, а наличните ми свършват...

— Три хиляди долара? — невярващо повтори Джудит.

— Ще ти ги върна.

— За какво ти трябват три хиляди долара?

— Трябваше да си купя някои неща. Това е дълга история.

— Слушам.

— Повярвай ми, не би искала да чуеш тази история.

— Да не си си навлякла някаква неприятност?

— Не. Честна дума. Чуй, ако се притесняваш за парите, ще ти ги върна, веднага щом се прибера.

— И кога ще стане това?

— Скоро.

— Колко скоро?

— Веднага щом намеря Девън — каза Марси и си представи как сестра ѝ увесва глава към гърдите от изумление.

— Ти ми каза, че вече си наясно с това. Каза, че...

— Тя беше щастлива, нали? — прекъсна я Марси. — Искам да кажа, не всичко беше само мъка и унилоост. Имаше моменти, в които Девън беше щастлива. Нали?

Гласът на Джудит моментално омекна.

— Разбира се, че имаше.

Марси си спомни седмиците, предшестващи изчезването на Девън. Тогава дъщеря ѝ изглеждаше не само щастлива, но почти ведра, усмивката ѝ бе истинска и балансирана, гласът ѝ мек и спокоен. Дали вече не е била решила да напусне страната?

Разбира се, Джудит би възразила, както бе направил Питър, че има и друга причина за привидното спокойствие на Девън: че хората на ръба на самоубийството често намират покой, щом наистина вземат решение да сложат край на живота си.

— Ще ми пратиш ли парите, или не? — попита Марси, мъчейки се да прогони неприятната мисъл. Не мисли, напомни си тя.

— Къде искаш да ти ги пратя? — попита след неколкосекундно мълчание Джудит.

Бе ред на Марси да се колебае. Не ѝ се щеше да разкрива точното си местонахождение. Но какъв избор имаше?

— Прати ги в хотел „Хейфилд Мейнър“ в Корк. — Грабна тефтерчето до телефона и прочете на Джудит точния адрес. Представи си как сестра ѝ записва информацията в полето над списъка с наскоро починалите граждани на Торонто.

— Ти си в Корк? Мислех, че си в Дъблин.

— Ще пратиш ли парите с бърз запис? — по-скоро нареди, отколкото попита Марси.

— Ще ида в банката още утре сутринта. Би трябвало да получиш парите до вторник.

— Благодаря ти.

— Марси, моля те...

— Трябва да вървя — каза Марси и затвори. Поседя няколко минути в тишина, усещайки как сърцето ѝ отброява секундите като метроном. Нарочно държеше ума си празен. После, с помощта на новата си мантра — не мисли; не мисли; не мисли — тя скочи на крака, хвърли последен поглед на шибация по прозореца дъжд, грабна новото си сако и чантата и се отправи към вратата.

Видя го веднага, щом влезе във фойето.

Стоеше полускрит зад колоната близо до величественото махагоново стълбище и дори нямаше да го забележи, ако не бе спряла да пита портиера дали не може да наеме отнякъде чадър.

— Нали не се каните да излезете в това време? — попита портиерът невярващо.

Марси обаче вече се отдалечаваше от него и отиваше към мъжа зад колоната. Явно усетил приближаването ѝ, мъжът направи няколко крачки назад, сякаш искаше да избяга, но погледът му си остана забит в пода, дори когато тя застана пред него.

— Какво правиш тук? — попита го без предисловие.

Вик Сорвино вдигна очи към нейните видимо неохотно, явно смутен, че са го открили.

— Марси — каза само, но звукът на името ѝ от неговата уста тутакси накара коленете ѝ да омекнат.

Какво ми става, за бога, подразни се тя.

— Какво правиш тук? — попита отново.

— Добър въпрос.

— И какъв е отговорът?

Неочаквано Вик доби същия объркан вид като нея.

— Не зная.

— Не те разбирам.

— Нито пък аз.

Постояха така няколко секунди. Марси не бе в състояние да се обърне. Не че той представляваше чак толкова страхотна гледка, опита да си внуши тя. Лиъм беше много по-красив; по дяволите, дори и Питър изглеждаше по-добре. Около Вик просто имаше нещо. Може да беше начинът, по който я гледаше, наситеният цвят на сините му очи и

как се вкопчваха в нейните и отказваха да ги пуснат, прониквайки в тайните глъбини на мозъка ѝ. Заплахата от истинска близост. Затова ли се отнасяше толкова зле с него? Защото знаеше, че щом веднъж я види — наистина я види — копнежът върху лицето му щеше да бъде заменен с отвращение и щеше да хукне с писъци през глава?

Както почти всички, които някога бе обичала.

Майка ѝ.

Питър.

Девън.

Не ме гледай, искаше ѝ се да му каже. Някои тайни е по-добре да не бъдат разкривани.

— Следиш ли ме? — попита вместо това, спомняйки си изведнъж случката в мола предния ден.

— Не точно.

— А какво точно? Ти ли беше този вчера, в мола?

— Може би е по-добре да поседнем. — Той я поведе към близкия диван, настани се до нея върху меката кадифена седалка в кайсиев цвят и взе ръката ѝ в своята.

— Ти ли беше, или не? — попита го отново, мъчейки се да не обръща внимание, че ръката ѝ олекна.

— Да.

Тя бързо дръпна ръката си в скута.

— Не разбирам. Защо?

Той поклати глава, въздъхна дълбоко, пак поклати глава, сякаш сам не вярваше на онова, което се канеше да ѝ каже.

— След като полицаите ме разпитаха във връзка с нахлуването в хотелската ти стая, реших да поостана още няколко дни. Помолих детектив Мърфи да ме държи в течение. — Вик си прочисти гърлото и за трети път поклати глава. — Той ми се обади вчера и каза, че са те закарали в полицейското управление. Веднага отидох там, надявах се да имам възможност да поговоря с теб и да те убедя, че нямам нищо общо с нахлуването...

— Никога не съм си и помислила, че си ти — прекъсна го Марси.

— Е, благодаря ти за това все пак.

— Никой не ми каза, че си бил там.

— Няма значение — продължи той. — Ти си тръгна с онзи младеж от заведението и аз, не зная, просто реших да ви последвам. Не

ме питай защо.

— Защо? — попита тя въпреки това.

— Предполагам, че защото се тревожех за теб. И все още се тревожа.

— Не е нужно.

— Някой нахълтва в стаята ти и унищожава нещата ти. Бих казал, че това е причина за тревога.

— Но не и твоя.

В продължение на няколко дълги секунди Вик постоя съвършено неподвижно. После си пое дълбоко дъх, сякаш поемаше с цялото си същество казаното от нея.

— Не, предполагам, че не е. — Тъглчетата на устата му понечиха да се извият в тъжна усмивка. — Добре. Признавам, че съм малко тъп в тези неща, но дори и аз накрая проглеждам. — Той се изправи на крака. — Извинявай. Няма да ти досаждам повече.

— Познаваш ли дъщеря ми? — попита внезапно Марси, изненадвайки и самата себе си с въпроса, който не бе имала намерение да задава.

Той доби изумен вид.

— Какво?

— Дъщеря ми. Познаваш ли я?

Вик се огледа смутено.

— Не. Разбира се, че не. Откъде бих могъл да познавам Девън?

Отново произнесе името на дъщеря ѝ с лекота, почти свойски.

— Никога ли не сте се запознавали?

— Марси, това е безсмислица. Ти си от Торонто. Аз живея в Чикаго. Как изобщо би било възможно да срещна дъщеря ти?

— Прав си. Извинявай. Разбира се, че не я познаваш — извини се незабавно тя и забеляза как Вик отмести поглед към входната врата. — Какво има?

— Май имаш посетител — каза Вик.

Тя проследи погледа му и видя Лиъм да влиза и демонстративно да изтръсква капките от раменете си.

— Лиъм — каза Марси, стана и се втурна към него. — Какво правиш тук?

— Тъкмо се канех да те питам същото. Нали не се каниш да излезеш в този хаос? — обвинително я попита той, сякаш вече

предугаждаше отговора.

— Мислех, че отиваш да видиш майка си.

— Реших първо да дойда да видя теб — обясни той. — Добро решение, както ми се струва. — И тогава се наведе и я целуна плътно по устата. — Имам новини.

— Какви новини? — попита Марси, все още усещайки устните му върху своите. Тя хвърли поглед през рамото си към Вик, съзнавайки, че и той е усетил същото.

На мекия кадифен диван до стълбището обаче вече не седеше никой.

Вик си бе отишъл.

27.

Към шест часа сутринта Марси най-накрая се отказа от идеята да спи. Стоя будна цяла нощ, мятеше се и се въртеше в усилие да подреди събитията от последните двайсет и четири часа. По дяволите, и защо да се ограничава? Защо не през последните двайсет и четири години?

— Имам новини — бе обявил Лиъм.

— Какви новини?

— Минах с колата край къщата на О'Конър. Не ме питай защо.

— Защо? — попита Марси сега. Защо? — повтори мълком, седна в леглото и се взря през прозореца, обгърнала свитите си колене с ръце. По някое време през последните няколко часа дъждът най-сетне бе престанал да вали. Дали това не беше знак?

Това е знак, Марси, беше й казал Лиъм. Знак да си вземеш един ден почивка.

Тревожех за теб, бе казал Вик. И все още се тревожа.

Можеш да престанеш да се тревожиш за мен, прошепна Девън от сивата утринна мъгла зад прозореца. Аз съм добре, мамо. Щастлива съм.

Не сме били щастливи от толкова дълго време, каза Питър.

— Всички лампи в къщата бяха светнати — каза й предишния ден следобед Лиъм.

Признавам, че съм малко тъп в тези неща, но дори и аз накрая проглеждам.

— Трябва да са се прибрали по-рано.

Стигна се дотам, да мразя да се прибирам вкъщи, каза Питър.

— Те са си у дома?

Може би, ако полагаше по-често усилия.

Не е там работата.

А в какво е работата?

Работата е там, че аз не съм щастлив. Ние не сме щастливи.

— Щастливи — повтори сега Марси. Толкова нелепа дума. Какво означаваше?

Аз съм добре, мамо. Щастлива съм.

— Затова реших, какво толкова, по дяволите — продължи Лиъм.

— Просто ще им се обадя по телефона.

— Обадил си се на семейство О'Конър?

— Има ги в телефонния указател. Не беше трудно.

Не ме улесняваш много.

— Какво им каза?

Какво се опитваш да кажеш?

— Ами, Шанън вдигна телефона.

Влюбен съм в друга.

— Кое то беше идеално, понеже така или иначе исках да говоря
тъкмо с Шанън.

Влюбен си в друга жена? Коя, за бога?

Сара.

Сара? Учителката ни по голф?

Казваш го така, сякаш е мръсна дума.

От колко време продължава това?

Не от дълго. Няколко месеца...

*Женени сме от почти двацет и пет години. Ще ходим в
Ирландия за двацет и петата ни годишнина.*

*Бях женен за първата ми жена почти трийсет и три години,
намеси се Вик, връщайки се отново в съзнанието й.*

— Обясних кой съм — продължаваше Лиъм, — и я уверих, че не
се опитвам да й навлека неприятности, но че е много важно да ме
изслуша.

— Тя какво каза?

Един ден Кейти каза, че се чувствала някак странно.

— Не каза нищо. Просто слушаше.

Три месеца по-късно беше мъртва.

*Седнете, момичета, каза директорката на Марси и сестра й,
въвеждайки ги в ярко осветения си кабинет. Боя се, че имам да ви
съобщя нещо много лошо.*

— А ти какво каза?

Ние ще бродим в залите, дълбоко под морето...

— Тя много се разтревожи, каза, че нищо не знаела за това, че
нямала представа, че обещите били крадени. Умоляваше ме да не
казвам на семейство О'Конър или на полицията.

Марси, полицията е тук.

— Казах ѝ, че имам добра причина да смятам, че Джакс и Одри я използват, за да се доберат до бебето на О'Конър...

Намерихме преобърнато кану...

— Боже мой, тя как реагира на това?

— Ами, много се разстрои естествено...

Дъщеря ви била ли е потисната напоследък?

— Какво каза тя?

Не, грешите. Трябва да е станала някаква грешка...

— Сигурна била, че греша, че не било възможно...

Додето ни събудят човешки гласове...

— Успях някак си да я убедя. А може и просто да се бе уплашила, че ще си навлече неприятности и ще си загуби работата.

Нашата дъщеря е мъртва, Марси.

Девън е мъртва, Марси.

— Във всеки случай, съгласи се да ни помогне.

— Какво?

— Шанън се съгласи да ни помогне да намерим дъщеря ти — каза Лиъм и временно заглуши другите гласове в главата ѝ.

— Как?

— Като поговори с Одри и уреди среща...

Марси затаи дъх, очаквайки продължението на изречението.

— Но на срещата няма да отиде Шанън... — каза Лиъм.

— Ще отида аз — прошепна Марси сега, както предния ден.

— Ще отидеш ти — повтори той.

— Мислиш ли, че Шанън наистина ще го направи?

— Мисля, че е прекалено уплашена, за да не го направи.

Страхува се да не отидем в полицията, заради обещите или по-лошо — при О'Конър във връзка с Джакс и тогава ще остане без работа. Не, Шанън ще работи за нас, ще видиш.

Марси стана от леглото, отиде до прозореца и се загледа зад подгизналата от дъжда градина към ранния сутрешен хоризонт, подобен на празен екран, който постепенно се запълваше с образите от предишния ден. Градината се превърна в хотелско фоайе, храстите — в дивани, редицата дървета в края оформиха махагоновото стълбище, мократа трева изтъка елегантния килим.

— Колко скоро смяташ, че ще може да се проведе тази среща? —
спомни си, че бе попитала тя.

— Може и още утре.

— Утре?

Днес, осъзна Марси и потръпна, въпреки топлата пижама.

— Шанън каза, че ще се обади на Одри веднага щом О'Конър си
легнат и ще се опита да уговори срещата.

— Мислиш ли, че Одри ще заподозре нещо?

— М-не. Защо да подозира? Нали са приятелки? Приятелките си
уговарят срещи.

— Предполагам.

— Какво има? — попита Лиъм. — Да не те обхваща сценична
треска?

Така ли беше?

— Просто, след всичко, което се случи, изглежда някак
прекалено лесно...

— Не става дума за леснина — заяви той, — а за алчност.

— Алчност?

— Ако нашето момче Джакс не бе толкова алчно, ако не беше
видял твоите обеци, когато е отишъл да тараш стаята ти и не ги бе
взел, нямаше да имаме преимущество. Шанън навярно щеше да ми
каже да изчезвам в минутата, в която ѝ съобща за какво се обаждам.
Тъкмо обещите я накараха да се възпре и да помисли пак. — Той се
засмя. — Казах ти, че в края на краищата нещата намират начин да се
оправят.

А ако ли не... помисли си сега Марси.

Ние ще бродим в залите, дълбоко под морето.

Сирените ще ни окичат с водорасли, червени и кафяви...

— Това не е краят — изрече на глас тя.

Додето ни събудят човешки гласове...

— Не е краят.

И се удавим.

— Това не е краят.

Дъщеря ни е мъртва, Марси.

Девън не се бе удавила.

— Не е краят.

Значи така?, Марси попита съпруга си от почти двајсет и пет години, когато забеляза образа му да се явява край градинската порта. *Наистина ли си тръгваш?*

Така е по-добре, Марси. Знаеш го. Ако остана, накрая просто ще се намразим.

Твърде късно, отговори му тя. Аз вече те мразя.

Много лошо. Наистина се надявах да си останем приятели. Все още имаме своя син.

Не е нужно да ми се напомня, че имам син.

Сигурна ли си?

Проклет да си, Питър, помисли си Марси и видя как образът му се изпарява и градината си става предишната. Проклет да си за тези думи.

И още по-проклет, задето си прав.

Тя се върна до леглото, взе телефона и бързо набра номера на Дарън. Отсреща вдигнаха след третото позвъняване, но не се чу глас, а само приглушени звуци и тежко дишане.

— Ало? — каза Марси. — Ало, Дарън? Дарън, там ли си?

— Мамо? — прошепна сънлив глас.

— О. Боже мой — възкликна Марси, досещайки се, че е забравила за часовата разлика. — Много съжалявам. Събудих ли те?

Представи си своя син, сгушен под завивките на тясното легло в старата барака, която ползваше заедно с осемте десетгодишни момчета под негов надзор и се сети, че той нарочно шепне, за да не ги събуди. Къдравата кестенява коса, която бе наследил от нея, несъмнено се бе оплела в смешни възли, а сериозните лешникови очи, наследени от баща му, сигурно с мъка стояха отворени.

— Няма нищо — каза ѝ той. Но добави с нарастваща паника: — Да не се е случило нещо? Да не е станало нещо с татко? Да не е катастрофирал на връщане към къщи? — Въпросите се сипеха един след друг, все по-тревожни.

— Няма катастрофа — увери сина си Марси и почувства пристъп на ревност от загрижеността му.

— Нали не е получил инфаркт или нещо такова? Днес следобед изглеждаше добре.

— С баща ти всичко е наред — успокои го Марси.

— Не разбирам — каза Дарън и последните остатъци от сънливост изчезнаха от гласа му. — Защо се обаждаш?

— Просто исках да поговоря с теб.

— В един часа през нощта?

— Наистина много съжалявам. Забравих за часовата разлика.

— Часова разлика? За какво говориш? — обърка се Дарън.

— Татко ти не ти ли каза?

— Какво да ми каже?

— Аз съм в Ирландия.

— Ти си в Ирландия? — невярващо попита синът й.

Марси чу неизреченото „Луда ли си?“, което трябваше да последва.

— Съжалявам, че не можах да бъда там днес — продължи тя.

— Защо? Ти никога не идваш на свижданията.

— Това не е вярно — понечи да възрази Марси, но спря, когато осъзна, че всъщност беше. Тя винаги си намираше някакво извинение да не измине пътя до Мейн: Девън не се чувстваше добре; на Девън не ѝ се ходи, а Марси не мисли, че е добра идея да я оставя сама; Девън пак я прихваща нещо и отказва да си взима лекарствата. А след като преобърнатото кану на Девън бе намерено по средата на залива „Джорджан“, Марси бе прекалено погълната от скръб, за да ходи където и да било. Едва ставаше от леглото. — Как е времето там?

— Питаш ме за времето?

— Тук вали почти всеки ден.

— Какво, по дяволите, правиш там? — попита Дарън.

— Не зная — призна Марси.

— Не трябваше ли да отидете там с татко като втори меден месец или нещо такова?

— Е, не стана точно по плана, нали?

— Леля Джудит с теб ли е?

— Не.

— Ти си сама?

— Да. Така е добре, наистина. Всъщност никога досега не съм прекарвала известно време насаме.

— Какво става, мамо?

— Нищо не става.

— Да не си в нервна криза?

— Какво? Не, разбира се, че не.

— Ти си в Ирландия — каза синът й. — Звъниш ми в лагера в един часа през нощта.

— Не съм в нервна криза.

— Нали не мислиш да направиш нещо смахнато? — Той тутакси уточни: — По-смахнато от обикновено, искам да кажа.

— Не мисля да се самоубивам, Дарън.

— Сигурна ли си? Защото това някак се предава в семейството.

— Сестра ти не се е самоубила.

— Татко казва, че е.

— Баща ти греши.

— Мамо...

— Виж, наистина трябва да затварям и да те оставя да спиш.

Секунда мълчание, после:

— Разбира се — каза Дарън. — Както кажеш.

— Обичам те — каза Марси.

— Да. Лека нощ, мамо.

Марси затвори телефона. Е, помисли си. Синът й бе неспособен да каже „Обичам те“, дори когато си мислеше, че тя е на ръба на самоубийството. Можеше ли да го обвинява? Не присъстваше активно в живота му от години. Девън изсмукваше всичката й енергия, обсебваше майчинските й инстинкти докрай. Но въпреки това Марси бе успяла да се провали. *Аз съм ужасна майка*, помисли си.

О, я стига, раздразнено каза Джудит, появявайки се без предупреждение. Достатъчно си се самобичувала. Ти не беше лоша майка. Трябва ли да ти напомням какво е наистина лоша майка?

Тя се опитваше, колкото може, мълком възрази Марси.

Както и ти.

Синът ми ме мрази. Дъщеря ми е...

Какво е?, попита сестра й толкова ясно, сякаш стоеше до нея. Дъщеря ти е какво, Марси?

Какво направих, запита се Марси. Какво правя?

Бавно, сякаш краката й бяха циментирани, тя отиде до бюрото срещу леглото и взе чантата си. После седна на килима и я отвори, измъкна вече орфания плик и подреди снимките на Девън в полукръг около единствената снимка на майка си. Прокара нежно пръст по лицата им.

После измъкна и втория плик, разтвори писмото вътре и почна да чете.

Моя красива майче, започна, но спря. Можеше ли да го направи наистина? Имаше ли някакъв избор?

Марси започна отново, чувайки гласа на Девън да се носи от всяка дума.

Моя красива майче, не очаквам от теб да разбереш онова, което се каня да направя. Моля те, не ми се сърди и приеми, че това не е решение, което съм взела с лека ръка. Зная колко много болка съм ти причинила. Повярвай ми като ти казвам, че не искам да ти причинявам повече.

Марси си спомни как тичаше по коридора до стаята на Девън, веднага след като полицаите си бяха тръгнали, намери писмото, адресирано до нея, подпряно внимателно на възглавницата и бързо го пъхна в джоба си, преди Питър да дойде и да поиска да го види.

— Няма ли бележка? — бе попитал той, застанал с пепеляво лице на прага няколко секунди по-късно.

— Не — бе излъгала тя и чак по-късно, когато остана сама, го бе отворила. Тези ужасни първи редове, които сякаш предполагаша...

— Не — каза си Марси сега, както си бе казала и тогава. Върна писмото в плика, но отново го извади в следващия миг и се насили да продължи.

Последните няколко години бяха смесица от страдание, болка и отчаяние. С цялото си сърце бих желала да не беше така. Зная колко трудно ти беше. Надявам се да знаеш колко трудно ми беше и на мен. Понякога се нуждаех от всичките си сили, само за да премествам единия си крак пред другия, да издържам всеки безкраен ден. Стигна се дотам, че ме болеше, дори когато казвах „Добро утро“, понеже виждах надеждата в очите ти, породена от простия поздрав. А после трябваше да гледам как тази надежда се стопява, докато денят се точи, и точи, и

точни. Единият ден просмуква отровата си в следващия. Всеки ден е по-лош от предишния. Нощите са най-лошото възможно време.

Имам чувството, че съм пропаднала в бездънен кладенец от тъга и няма никакъв начин да се изкатери обратно, независимо колко надълбоко протягаш ръцете си, независимо колко отчаяно искаш да ме изтеглиш. Кладенецът е твърде дълбок, водата твърде студена. Усещам как потъвам все по-надолу и по-надолу от повърхността. Сега разбирам, че единственият начин да изляза, е да се предам.

Честно мога да кажа, че се чувствам по-добре, по-лека, по-енергична, отколкото години наред. Наистина съм щастлива, колкото и странно може да звучи това. Съзнанието какво трябва да направя ми даде свободата да си припомня всичките ни хубави преживявания: утрините, които прекарвахме в рисуване на кухненската маса, нощите, в които ти търпеливо седеше до леглото ми и чакаше да заспя, следобедите в които се сгушвахме заедно на дивана и гледахме „Улица Сезам“, а по-късно „Млади и яростни“. Колко пораснала ме караше да се чувствам това! Помня онзи път, когато ме заведе на балет, а аз бях едва на четири години и ти ми позволи да танцувам на пътеката, както Захарната фея на сцената, а после силно ръкопляскаше от гордост. Спомням си как ходихме за обувки, когато бях на петнайсет и ти ми купи ботуши, които бяха по-скъпи от тези, които купи за себе си, понеже видях колко ги харесах. Помня как седеше в публиката на всяка мъчителна училищна пиеса, в която участвах, как ме насърчаваше във всяко състезание по плуване, гордостта по лицето ти, независимо дали побеждавах, или оставах на четвърто място.

Най-вече си спомням чудесните ни лета на вилата, дните, прекарани в каране на кану и печене на слънце, дългите разходки в гората, барбекютата по залез, как си споделяхме като майка и дъщеря, преди тъмнината в душата ми да направи тези разговори невъзможни. Ти

винаги беше толкова мъдра, толкова търпелива, толкова любяща. Колко ми се искаше да съм точно като теб.

Моля те, прости ми ужасните неща, които съм ти наговорила. Зная, че нищо не си могла да направиш, за да спасиш майка си. Както сега нищо не би могла да сториш за мен. Ти направи всичко, което можа. Това не е по твоя вина.

Моля те, не забравяй колко много те обичам, колко много съм те обичала преди и колко много ще те обичам винаги.

И знай, че най-сетне съм намерила покой.

Девън

— О, боже — прошепна Марси, от очите ѝ се лееха сълзи и се стичаха по лицето ѝ. Какво означаваше това? Че дъщеря ѝ наистина е закарала кануто си наред залива „Джорджан“ в онази студена октомврийска утрин преди почти две години и нарочно е изчезнала под ледената му повърхност? Че колкото и да се мъчеше да убеди себе си в обратното, нищо не можеше да скрие ужасяващата яснота в думите на Девън? Затова ли така упорито отказваше да покаже писмото на когото и да било друго? Защото тогава щеше да бъде принудена да признае, че Питър и Джудит са прави и Девън е отнела собствения си живот?

Сега разбирам, че единственият начин да изляза, е да се предам.

— О, боже — повтори тя и в същия миг телефонът до леглото ѝ зазвъня. Тя се втренчи в него, без да помръдне. Дъщеря ѝ беше мъртва. Марси не можеше повече да го отрича.

А истината беше, че го бе знаела през цялото време.

На петото позвъняване телефонът млъкна, но само за да почне отново след секунди, сякаш който се обаждаше знаеше, че тя е там.

Изтощена от звука Марси изпълзя до апарата и вдигна.

— Ало — каза тя.

— Здравей, майче — отсечено произнесе гласът. — Разбрах, че си ме търсила.

28.

Беше почти обяд, когато Марси излезе от „Хейфилд Мейнър“ и се насочи към парка на катедралата „Св. Фин Бар“, разположена на южния бряг на града. Бе прекарала предобедна в нервно очакване, неспособна да яде или спи, половин час бе крачила напред-назад, а в следващия половин час бе седяла абсолютно неподвижно, боейки се да напусне стаята преди определения час, подскачаше всеки път, когато телефонът звъннеше и си преповтаряше разговора с дъщеря си отново, и отново, и отново, хващайки се за всяка нейна дума.

— Трябва стриктно да следваш тези инструкции — бе й казала Девън с гневен шепот. — Едно отклонение, една погрешна стъпка и кълна се, няма да ме видиш отново.

— Няма да има погрешни стъпки, обещавам — бе заявила Марси.

Девън продължи:

— Няма да ходиш никъде; няма да говориш с никого; на никого няма да казваш къде отиваш.

— Няма.

— Не си и помисляй да се обаждаш в полицията.

— Разбира се, че няма. Не бих...

— И нито дума на онова твоє сексапилно младичко гадже.

— Какво? Не. Той не ми е... Девън, моля те...

— Ела пред катедралата „Св. Фин Бар“ в един часа.

— Катедралата „Св. Фин Бар“ — повтори Марси, мъчейки се да си припомни точното ѝ местонахождение.

— В един часа.

— И помни — наблюдаваме те.

А после нищо.

— Девън? Девън, ало? Там ли си още? Почакай. Не си отивай. Девън? Девън? — Марси седна на леглото, втренчила немиждащ поглед в прозореца към градината. Знаеше, че връзката е прекъсната, но въпреки това чакаше. През следващите двамазет минути телефонът

бе залепен до ухото ѝ със сляпата надежда, че може нещо да не е наред по линията и дъщеря ѝ също толкова търпеливо да чака от другата страна. Остана в тази поза — чакаща, надяваща се, молеща се да чуе отново гласа на дъщеря си.

Наблюдаваме те, бе казала Девън.

Кой я наблюдаваше? Дори и в този момент ли бяха там отвън?

В отговор на тази притеснителна мисъл Марси остави телефона на мястото му, скочи от леглото, придърпа завесите, пак отиде до леглото, само за да се върне тутакси при прозореца и отново да дръпне завесите, взряна в движещата се сива мъгла.

Имаше ли някой там?

— Кой ме наблюдава?

Взе си душ и се преоблече в новите черни панталони и чистата памучна блуза на синьо-бели райета. Отдели повече време на косата и грима си в желанието си да изглежда красива за Девън. Дори поръча румсървис, за да не рискува да припадне отново като я види, но когато закуската дойде, не бе в състояние да преглътне нищо друго, освен кафето.

Лиъм бе звъннал няколко пъти да ѝ каже, че все още очаква Шанън да му се обади и да я пита как се справя. Искане ли компания? Имал няколко часа до работа, предложи ѝ с надежда. Колкото и отчаяно да ѝ се искаше да му разкаже за обаждането на дъщеря си, Марси не го направи.

И нито дума на онова твое сексапилно младичко гадже.

— Стоях будна почти цяла нощ — каза му само. — Може би трябва да се опитам да поспя. В случай че Шанън се обади по-късно.

— Добре. Значи почваш да се грижиш за себе си — отбеляза въодушевено той. — Ще ти се обадя веднага щом науча нещо.

— Лиъм...

— Да?

Говорих с Девън. Тя се обади. Ще се срещнем в един часа.

— Надявам се, че знаеш колко ценя всичко, което правиш.

— Зная — каза ѝ той с усмивка в гласа. — Сега си почини малко. Ще се чуем по-късно.

Мразя да го лъжа, но какъв избор имам, питаше се тя сега, устремена решително към южния бряг, проправяйки си път през все още гъстата мъгла, увиснала от двете страни на Колидж роуд като

прашна стара завеса. Разположен на юг от река Лий, южният бряг обхващаше не само катедралата „Св. Фин Бар“, но също така и старите градски стени от седемнайсети век, останките от форт Елизабет, както и сравнително новата градска община, построена през 1936 година. Въпреки разстоянието от хотела до величествената църква, тя реши да отиде пеша, вместо да вземе такси и да рискува да попадне в задръстване. Надяваше се свежият въздух да проясня главата ѝ и да успокои нервите ѝ, но въздухът бе тежък и застоял и тя подскачаше всеки път, когато чуеше клаксон на автомобил, което я изнерви още повече.

Марси продължи по улица „Колидж“. Влажният въздух се просмукваше под новото ѝ морскосиньо късо палто, тя се мъчеше да не обръща внимание на тъпата болка, пълзяща по пръстите ѝ. Трябваше да си купя ръкавици, помисли си и пъкна студените си ръце в джобовете. Макар че, кой се сеца да си купи ръкавици през юли?

— За бога, какво си мислеше? — крещеше в ухото ѝ Питър преди по-малко от час.

Марси тъкмо се канеше да излезе от стаята, когато телефонът звънна. С мисълта, че може да е Девън, тя се бе хвърлила към него и го вдигна, преди да е завършило първото позвъняване.

— Питър — промълви, когато успя да намери гласа си. В Торонто беше едва седем часът сутринта. — Как ме откри?

— Сестра ти се обади. Както и нашият син. Знаеш ли, че си го уплашила почти до смърт? Как може да му се обаждаш така посред нощ? За бога, какво си си мислила? — Яростта му бе нараснала, пошумна с всяка следваща дума. — И как си могла да оставиш това нелепо съобщение на секретаря ми? Напълно ли си изгубила ума си?

— Не мога да говоря с теб сега — бе му отвърнала тя, след което захвърли телефона, сякаш внезапно бе избухнал в пламъци. После погледна през прозореца, търсейки безлични сенки в мъглата и в следващия миг телефонът отново почна да звъни.

— Ти затвори ли ми току-що? — гневно попита Питър, веднага щом Марси вдигна слушалката до ухото си.

В отговор отново му затвори. Нямаше нито време, нито нерви за неговата ярост. Нито пък щеше да му каже истината — че Девън се бе свързала с нея, че я дели само час от срещата с дъщеря им. Не че той щеше да ѝ повярва де. *Обаче ще ми повярваш*, каза си, когато за трети

път телефонът зазвъня. Тогава тя грабна чантата и новото си сако и излетя от стаята, а настоящият звън я последва отвън по стълбите чак до фоайето.

Половин час по-късно Марси най-накрая зави по „Бишъп стрийт“, трите гигантски кули на френската готическа катедрала се извисиха в мъглата на фона на небето. От другата страна на улицата бяха паркирани четири големи туристически автобуса.

— Настоящата сграда, издигната точно на мястото, избрано от Св. Фин Бар за неговата църква и школа през 600 година, е построена през 1870 и е особено забележителна с богато орнаментираните мозайки в интериора си — Марси чу един екскурзовод да обяснява, докато насочваше групата си към главния вход.

Погледът ѝ се замаята през тълпата хора, бутащи се за по-добра позиция. Търсеше някакъв знак от Девън. Видя много млади жени, доста от тях с дълги кестеняви коси, няколко с тъжни очи и изпъкнали скули, но нито една със специфичната комбинация от черти и изражение, която представляваше нейната дъщеря. Погледна си часовника. Беше още рано. Девън ѝ бе казала да дойде в един часа — „Ела пред катедралата «Св. Фин Бар» в един часа“, бяха точните ѝ думи, а до един часа оставаха двайсет минути. Което означаваше, че Девън навярно още не бе дошла, реши Марси, а погледът ѝ продължаваше да шари от лице на лице, докато си пробиваше път сред множеството туристи към масивната входна врата на църквата. Девън рядко отиваше навреме където и да било. Колко пъти бе карала Марси да я чака, за да я закара на училище, докато се туткаше в банята? Колко резервации за вечеря бяха отменили, понеже Девън не можеше да реши какво да облече? Ами онзи път, когато пропуснаха цялото първо действие на „Лебедово езеро“, защото Девън бе решила да вземе душ в последния момент?

Марси си даваше сметка, че почти патологичната мудност на Девън бе част и следствие на нейната болест. Когато двете се съберяха отново — скоро, скоро! — щеше да направи нужното Девън да получи помощта, от която имаше нужда. Щяха да намерят лекар, когото дъщеря ѝ да харесва и да му вярва, който да има грижата тя да получава правилните дози лекарства. В края на краищата, всичко се свеждаше до химически дисбаланс и щом веднъж той се коригираше...

— Майко! — провикна се някой. Марси се извърна рязко, за да види една млада жена с дълга кестенява коса да тича към нея. — За бога, мамо, колко пъти съм ти казвала да не се отклоняваш настрани? — останала без дъх, попита младата жена и хвана за лакътя една по възрастна, отдясно на Марси.

После Марси забеляза, че в крайна сметка жената не беше толкова млада и бе по-близо до нейната възраст, отколкото до тази на Девън. Майка ѝ пък бе уплашена и объркана, сякаш нямаше и представа коя бе тази ядосана жена.

— Боя се, че не е съвсем с всичкия си — смутено обясни дъщерята след въпросителния поглед на Марси. — Алцхаймер — въздъхна тя. — Лекарите все ни съветват да я водим по любимите ѝ места, но щом го сторим, тя тутакси се заплесва настрани. Не можем да откъснем око от нея и за една проклета секунда. По-зле е от дванайсетгодишната ми дъщеря.

— Ще се срещнем ли с баща ти сега? — попита възрастната жена.

— Не, мамо. Татко си отиде преди повече от десет години. Знаеш това.

— Заминал е за десет години. Къде е отишъл?

— Не се тревожи, мамо. Сигурна съм, че ще се прибере за вечеря. — Тя се наведе към Марси. — Той е покойник — прошепна ѝ.

— Ще се прибере за вечеря? — с надежда попита майката.

— Да, мамо. Ще си е у дома точно в шест часа. — В следващия миг жената сподели с Марси: — Доста е неловко да лъжеш така майка си за подобни неща, но какво толкова, по дяволите? Щом я кара да се чувства добре и така или иначе после нищо няма да си спомня? — Тя сви рамене и поведе майка си обратно в тълпата.

Марси ги проследи с очи, докато се изгубиха от поглед. Отново си погледна часовника. Остават още десет минути, помисли си и се поколеба дали чака на правилното място.

Ела пред катедралата „Св. Фин Бар“ в един часа, беше ѝ казала Девън.

Но църквата беше огромна и „пред“ можеше да означава къде ли не. Дали трябваше да чака до входа, или от едната страна на внушителната дървена порта? Дали да застане близо до сградата, или на удобно разстояние отстрани? Дали Девън беше взела предвид

множеството посетители? Щеше ли да може да я забележи сред всички тези хора? Ами ако не успееше да я види? Ако ѝ омръзнеше да си пробива път в тълпата? Девън никога не си е падала особено по тълпите. Ами ако изпаднаше в паника и си тръгнеше, без да се свърже с нея? Или пък не успееше да познае майка си? Вече две години не се бяха виждали, в крайна сметка. Трябваше да си облека нещо по-ярко, помисли си Марси, нещо, което да изпъква. Тя побърза да си съблече сакото, с надеждата синьо-белите райета да успеят да привлекат вниманието на дъщеря ѝ.

— Замръзвам — измърмори в яката си след няколко секунди и отново си облече сакото. Очите ѝ отново пробягаха през редиците от туристи, гъсти, почти колкото мъглата.

Тъкмо си поглеждаше часовника отново, когато телефонът ѝ звънна. Марси бръкна в чантата си, извади телефона и го вдигна до ухото си.

— Ало? — попита предпазливо.

— Марси? — Гласът на Лиъм се плъзна през сивата мъгла като горещ нож през масло.

— Чу ли се с Шанън? — попита Марси и хвърли угрижен поглед през рамо. Ами ако Девън я видеше да говори по телефона? Ако сметнеше, че Марси се обажда в полицията?

— Ни най-малко. Чудех се дали да не ѝ се обадя...

— Не. Моля те, не прави това.

— Само за да разбера дали се е свързала с Одри.

— Не мисля, че трябва да я притискаме.

— Нямаше да я притискам. Щях само да... Ти къде си?

— Какво? — Марси притисна силно телефона до ухото си, мъчейки се да притъпи силния шум от туристите.

— Да не си излязла някъде?

— Не. Просто слязох във фоайето. Имаше още едно объркване с кредитната ми карта — излъга тя.

— Счува ми се цяла тълпа около тебе.

— Току-що пристигна автобус, пълен с туристи — каза Марси, наблюдавайки как един туристически автобус паркира от другата страна на улицата. Не е съвсем лъжа, помисли си тя.

— Значи „Хейфилд Мейнър“ вече приема туристически групи, така ли? — изумено попита Лиъм. — Май икономиката засяга всички.

— Трябва да вървя — каза му Марси. — Чакат ме да разговаряме.

— Не искаш ли да дойда да ти помогна?

— Не. Всичко е под контрол, пък и не искам да стана причина да те уволнят.

— Значи мислиш за мен, а?

— Трябва да вървя — повтори тя, мъчейки се да не прозвучи прекалено нетърпеливо.

— Добре, но ако Шанън не се обади до един час, ще ѝ се обадя — каза той.

— Добре.

— Може даже да я посетя.

— Наистина, не смятам, че това е необходимо.

— Така ли? Да не би да знаеш нещо, което аз не зная?

— Не, разбира се, че не. Просто се опитвам да мисля позитивно.

— Добре тогава. За позитивните мисли.

— За позитивните мисли — повтори тя.

— Ще ти се обадя по-късно.

— Добре. — Побърза да върне телефона в чантата си и бавно се завъртя на 360 градуса. — Позитивни мисли — прошепна отново.

Нито следа от дъщеря ѝ.

И помни — наблюдаваме те, бе я предупредила Девън.

Дали някой я наблюдаваше сега? И докладва за всяка нейна стъпка? Дали този някой не я бе видял да говори по телефона и не бе предупредил Девън да стои настрана?

— Позитивни мисли. Позитивни мисли.

И нито дума на онова твое сексапилно младичко гадже.

Дали, който там я наблюдаваше, бе достатъчно близо, че да подслуша разговора ѝ? Знаеха ли, че нищо не бе казала на Лиъм?

А може би трябваше, помисли си Марси. Може би трябваше всичко да му разкажа. Тогава поне нямаше да се терзае, че Шанън все още не се е обадила. А така може да му хрумне да ми се обади отново или дори да се отбие да ме види. О, господи. Ако не внимавам, той като нищо ще прецака всичко.

Позитивни мисли. Позитивни мисли.

— Извинете — каза някаква жена зад нея. Акцентът определено бе северноамерикански.

— Девън? — рязко се обърна Марси.

— Извинете — повтори жената и отметна дългата си до раменете руса коса, — но ние се опитваме да преминем нататък.

— О, съжалявам. Не бях разбрала...

— Някои хора са много разсеяни — Марси чу мъжа, съпътстващ жената, да мърмори, докато отминаваха покрай нея.

Усети очите ѝ да се наливат със сълзи.

— Не още — прошепна тя. Щеше да има предостатъчно време за сълзи. За сълзи винаги има много време, помисли си и чу далечния звън на камбаните на шандонската църква „Св. Ана“ да отмерват един часа.

— Не се обръщай — внезапно прошепна в ухото ѝ познат мъжки глас.

Марси тутакси затаи дъх.

— Тръгвай — заповяда гласът.

— Къде е Девън?

— Не спирай. Направо. Не поглеждай назад.

— Къде отиваме?

— Да видим дъщеря ти.

— Тя защо не е тук?

— Не спирай. — Силна ръка върху лакътя ѝ я поведе през тълпата.

— Тя къде е?

— Недалече. Казвала ли си на някого къде отиваш?

— Не. На никого.

— Добре. Не спирай. Насочи се към „Съливънс кей“.

— Девън там ли ще е?

— Не задавай толкова много въпроси.

— Искам само да видя дъщеря си.

— Ще я видиш.

Повървяха няколко минути мълчаливо. В ума на Марси се завъртяха хиляда мисли, като дрехи в пералня. Къде ли я водеше той? Наистина ли щяха да видят Девън или това бе някакъв капан?

Внезапен натиск върху лакътя ѝ я накара да спре.

— Дай ми телефона си — заповяда гардът ѝ.

— Телефонът ми ли? Защо?

— Просто ми го дай.

Марси бръкна в чантата си и извади мобилния телефон. Изтръгнаха ѝ го от ръцете, преди да успее да възрази.

— Не мисля, че ще ти трябва повече — рече той и хвърли телефона в най-близкото кошче за боклук.

— Но...

— Не спирай.

— Нужна ли е цялата тази конспирация? — попита Марси, щом приближиха „Съливънс кей“.

— Вероятно не. Но е доста забавно, не мислиш ли? Завий наляво по следващата улица.

— И после какво?

— Ще видиш като стигнем.

— Ще ме отведеш ли действително до Девън?

— Че какво друго да правя? — попита той.

— Не зная. Какво правеше онази сутрин, когато ме блъсна с колелото си? — Марси се завъртя на пети и погледна младежа право в очите.

— Опитвах се да те накарам да си гледаш работата — изсумтя презрително Джакс. — Явно нямаше ефект.

— Девън е моя работа.

Момчето сви рамене и бомбастичното му черно кожено яке се набръчка. Вървяха в продължение на още няколко пресечки.

— Влез в колата — спря внезапно той.

— Какво?

Той се пресегна към вратата на малката черна кола, паркирана отстрани на улицата.

— Искаш да видиш дъщеря си, нали?

— Да. Разбира се, че искам.

Той отвори вратата.

— Тогава се качвай. Тя те чака.

29.

Пътуваха вече повече от час. Марси не спираше да го засипва с въпроси, Джакс продължаваше да не ѝ обръща внимание. Внезапно той наруши самоналоженото си мълчание.

— Престани да ме гледаш. Заболя ме главата от тебе.

Марси тутакси сведе поглед към скута си.

— Съжалявам. Нямах намерение да се взирам. — Всъщност, тя дори не бе забелязала, че го прави. Но очите ѝ се изтощиха да надзърта в мъглата, мъчейки се да определи къде се намират, бе почнало и да ѝ се гади от многобройните завои по пътя, предизвикващи често натискане на спирачките. Просто се бе фокусирала върху най-близкия жив образ.

— Харесва ли ти това, което виждаш? — попита Джакс и устните му се извиха в нещо като самонадеяна усмивка.

— Всъщност не.

Той се изсмя.

— Чух, че си имала забележително чувство за хумор.

— Така ли? Кой ти каза?

— Ти как мислиш?

Не и Девън, помисли си Марси, мъчейки се да си спомни кога за последен път бе накарала дъщеря си да се засмее. Тяхната връзка бе белязана от сълзи, не от смях.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Скоро ще видиш.

— Далече ли е?

— Достатъчно далече.

— Ще ни отнеме ли дълго време?

— Достатъчно дълго.

Марси раздразнено въздъхна. Това е нелепо, каза си тя.

— Защо не се отпуснеш и не се наслаждаваш на пътуването? — предложи Джакс, пусна радиото, но пак го спря, когато се оказа, че пращането е по-силно от ирландската народна музика.

Марси послушно се облегна назад, подпря глава на поставката и отново насочи вниманието си към тесния път навън. Бяха излезли от магистралата десет минути по-рано и сега се движеха на юг покрай насечената крайбрежна ивица към... къде по-точно? Къде я водеше?

Погледна скришом към него, преструвайки се, че разтрива все още болящата я страна. За нейна изненада се оказа, че в профил момчето е по-хубаво, отколкото в анфас, вродената леност на чертите му не биеше толкова на очи, носът и брадичката му бяха по-ясно изразени. Даже малките му тъмни очички не изглеждаха толкова пусти, въпреки че, това може би се дължеше на факта, че се взира усилено в пътя отпред. Мъглата бе почнала да се примесва с дъжд и видимостта бе почти нулева.

— От колко време познаваш дъщеря ми? — осмели се да попита Марси десетина минути по-късно, когато поеха по една милостиво суха част от пътя.

— От около година — отговори той, когато тя вече бе изгубила надежда, че ще го направи.

— Как се запознахте?

— Какво е значението?

— Няма значение, предполагам. Просто ми стана любопитно.

Нова продължителна пауза. Марси видя табела с надпис „Клонакилти“, а по-нататък друга за „Гали хед“.

— Запознахме се в един клуб, „Мълкахи“ — каза най-накрая той.

Марси едва не ахна на глас. Почуди се дали той не си играе с нея, дали нарочно спомена „Мълкахи“, за да я провокира.

— Разбрах, че онази нощ си била там — отбеляза той в отговор на неизречения ѝ въпрос.

— Да — призна тя. Не знаеше дали — и какво — очаква да чуе от нея.

— К'во ще кажеш за мястото?

— Интересно е — отговори Марси.

Джакс се изсмя.

— Така е. — Той пак се захили. — Ама май не е точно като за тебе.

— Не точно, демографски погледнато — потвърди Марси, но тутакси съжали като видя как гневно присви очи Джакс.

— К'во, по дяволите, трябваше да означава т'ва?

— Демографски? Отнася се до възрастта, семейното положение, професията... къде се вписваш социално и статистически, такива неща — опита се да му обясни. Изражението на лицето му ѝ подсказа, че само влошава нещата.

— Мислиш се за адски умна, а? За нещо по-горно?

— Не, аз...

— Не си по-добра от който и да е друг.

— Никога не съм твърдяла обратното.

— Не, но си го мислиш.

— Не, наистина не.

— Не съм глупав, да ти кажа.

— Не съм казала, че си.

— Не беше нужно да го казваш.

— Не мисля, че си глупав.

— За умен ли ме имаш тогава?

— Не мисля, че дъщеря ми би се интересувала от теб, ако не беше — каза Марси, опитвайки се да върне разговора към Девън.

Джакс се засмя.

— Предполагам, че ме мисли за доста умен.

Нова продължителна пауза и нов пристъп на силен дъжд.

— Имаш ли нещо против да те питам каква е връзката ти с дъщеря ми? — Марси положи усилия да прозвучи небрежно, сякаш просто иска да убие времето.

— Да, имам.

Отново мълчание, прекъсвано само от шума на чистачките, мятащи се яростно по предното стъкло.

— Питаш дали не сме любовници ли? — обади се Джакс, точно когато подминаваха един знак, сочещ, че остават двайсет километра до град Скибърин. — Т'ва ли искаш да знаеш?

— Такива ли сте? — достави му удоволствието да попита тя. Коремът ѝ се беше свил от гадно чувство.

— Бяхме преди. Вече не.

— Защо така? Тя с някой друг ли е?

Джакс сви рамене и коженото му яке шумно се набърчи до ушите.

— Ще трябва да питаш Одри.

— Питам теб.

— А пък аз не ти казвам — като шестгодишен отговори той.

Отново настана мълчание. Малката кола криволичеше по тесния еднолентов път, покрай реки, планински възвишения, през долчинки и миниатюрни рибарски селища. Къде, по дяволите, я водеше?

— Онзи ден, когато ме блъсна с колелото си — започна тя и забеляза как челюстта му се стегна, а пръстите му се забиха във волана, — трябва да си знаел къде съм, сигурно си ме следил.

— Трябваше да се видиш тогава. Беше толкова жалка. „Извинете“ — изрече той подигравателно, извисявайки гласа си поне с една октава, докато очите му оставаха приковани в пътя пред тях, — „но дали някой от вас не познава човека от тази снимка? Това е дъщеря ми. Познавате ли я? Можете ли да ми помогнете?“ — Той се изкикоти.

— Кой ти каза да ме следиш?

Никакъв отговор.

— Чия беше идеята да нахлуеш в стаята ми?

Отново нищо.

— Кой ти поръча да унищожиш нещата ми?

Той тръсна глава, сякаш да прогони досадна муха.

— Защо направи всичко това? — не се отказваше Марси.

Той погледна към нея, наведе брадичка и повдигна вежди.

— Някак си се надявахме, че ще е достатъчно да те накара да си вървиш у дома.

— А кражбата на обещите ми?

— О, това си беше изцяло моя идея — гордо заяви Джакс. — Гле'ам ги, стоят си там. Хич не можах да устоя.

— Дал си ги на Шанън — отбеляза Марси.

— А не й ли стояха чудесно? — Внезапно той спря колата по средата на тесния път.

Първата мисъл на Марси бе, че ще я убие и ще хвърли тялото ѝ от някоя скала. Никой никога няма да разбере какво се е случило. Просто ще изчезне.

Също като Девън, помисли си.

Погледна паникьосано през страничното стъкло, но не видя нищо, освен мъгла.

— Защо спря? Къде сме? Девън тук ли е?

За нейна изненада Джакс избухна в смях.

— Не мога много да си представя дъщеря ти да се мотае навън със стадо овце. А ти? — Той посочи през предното стъкло към стадото, което бавно се материализира в мъглата, за да пресече немаркираното кръстовище. — Не е точно нейната „демография“ — натърти той, докато Марси гледаше как овцете изчезват надолу по почти невидимата селска пътека.

Десет минути по-късно, след като се изниза и последната овца, той отново включи двигателя, несръчно превключи от първа до четвърта скорост за секунди и колата потегли на тласъци, които издаваха недоволството ѝ.

— Още много ли има? — попита Марси, чувствайки натиска на пикочния си мехур. — Ходи ми се до тоалетната.

Очакваше или да не ѝ обърне внимание, или да я скастри. Той обаче каза:

— След няколко километра има едно място, където можем да спрем.

— Признателна съм ти, благодаря.

— Харесва ми да са ми признателни. Пак заповядай — изхили се той.

Все още се хилеше, когато спряха пред стара, боядисана в тюркоазено кръчма, която се материализира от нищото край пътя. По первазите на прозорците имаше сандъчета с цветя, но цветята бяха провиснали под напора на дъжда. От каменния комин излизаше дим и се примесваше с мъглата.

— Имаш две минути — каза ѝ Джакс и точно когато Марси се пресягаше да отвори, я сграбчи за ръката. — Ще стоя зад вратата. Не прави глупости.

— Какви например? — невярващо попита тя. Какво очакваше да направи? Да избяга ли?

— Например да се обадиш на някого.

— Ти ми изхвърли телефона, не помниш ли?

— Ако извъртиш някакви номерца, няма никога повече да видиш дъщеря си.

— Гледал си твърде много телевизия — каза му и излезе от колата.

— Да, майче — подигра ѝ се той и я последва. — Бях много лошо момче, майче. Ще ме напляскаш ли?

Отговорът на Марси бе да побегне към входа. Въпреки че от колата до сградата нямаше и два метра, докато стигне бе напълно подгизнала. Първото нещо, което видя, бе буйно горящата камина и Марси изпита желание да се сгуши в един от двата разнебитени люлеещи се стола отпред. Краката ѝ така се бяха схванали от дългото седене на тясната седалка, че коленете ѝ заплашваха да поддадат. Колко още трябваше да пътуват? Наистина ли я водеше да види дъщеря си?

— Вижте се само — възкликна симпатична червенокоса сервитьорка. — Изглеждате премръзнала до смърт. Иди до огъня, миличка. Сгрей се.

— Нямаме време. — Джакс се приближи зад Марси и сложи тежка длан на рамото ѝ. — Мама има нужда от тоалетна — съобщи той на шестимата мъже, скупчени около бара.

Марси трепна, после тръгна към дъното на слабо осветеното помещение, накъдето сочеше вдигнатият пръст на сервитьорката.

— За мен един „Гинес“ — чу Джакс да казва.

— Трябва ли да пиеш? — попита Марси, щом се върнаха в колата. Отворената бутилка бира бе здраво закрепена между стиснатите бедра на Джакс. — Мисля, че шофирането е достатъчно тежко...

— Не мисли.

Не мисли, чу Сара да казва. Просто замахни.

— Имах предвид само...

— Не ме интересува какво си имала предвид. — Той отпи голяма глътка бира, после още една, сякаш да подчертае казаното. — Вай-вай, къде са ми маниерите? — каза и побутна бирата под носа ѝ. — Искаш ли да си пийнеш? Не бъди срамежлива де.

Марси извърна глава настрани. Коремът я сви от миризмата на бирата.

— Колко още остава? — попита след няколко минути. Имаше чувството, че се движат от цяла вечност.

— Не много. — Той се отклони по тесен страничен път и захвърли празната вече бутилка в някаква висока трева, насочвайки колата нагоре по една стръмна скала. — Много жалко, че навън е толкова мокро и гадно. Няма да оцениш гледката. Доста е внушителна като се погледне от върха.

Дори и през вятъра и дъжда Марси чуваше вълните на Келтско море да се разбиват в скалите долу. Къде, по дяволите, я караше?

— Къде сме? — попита тя.

Той я изненада като ѝ отговори:

— Залива Ревящата вода. Хубаво име, а?

Какво правеше Девън на място, наречено Ревящата вода?

Тя не е тук, осъзна Марси с такава сигурност, че почти остана без дъх. Момчето изобщо не бе имало намерение да я води при дъщеря ѝ. По всяка вероятност я отвличаше колкото се може по-надалеч от Девън. По нейна заповед ли, запита се тя. Цялата тази сложна шарада идея на Девън ли беше? И всичко останало? Толкова много ли ме мрази, питаше се тя.

Моля те, не забравяй колко много те обичам, колко много съм те обичала преди и колко много ще те обичам винаги.

— Тя говорила ли е някога за мен? — попита Марси. Въпросът се изплъзна от устата ѝ, преди да си даде сметка, че си го мисли.

— Одри ли? — попита Джакс, сякаш Марси би могла да има предвид другиго.

— Казва се Девън — поправи го тя.

— За мен си е Одри.

— Разправяла ли е за... когато беше Девън? — колебливо попита Марси.

— Не — сви рамене момчето. — Каза, че нямало много за разправяне.

— Никога ли не е споменавала брат си?

— Не знаех, че има такъв.

— Или за баща си, или за леля си?

— Оная, дето била женена шест пъти ли?

— Пет — разсеяно го поправи Марси и почувства пристъп на неочаквана ревност.

— Каза, че баба ѝ се била самоубила.

— Моята майка.

— Знаеш ли какво се случи с моята мама? — почти с гордост попита Джакс.

Марси поклати глава.

— Моят тати я уби.

— Какво?

— Това е чистата божя истина. Една нощ се прибра пиан — небрежно изрече Джакс, сякаш обсъждаше студеното време. — И мама го почна, обвини го, че откраднал парите, които била скрила, дето ги печелеше като чистеше хорските къщи, и се нахвърлиха един върху друг, най-яроствният скандал, който ние, осемте деца, бяхме чували, тя крещи жестоко и не спира, а той почва да я налага, обичайната му работа, когато е пиан, което е почти през цялото време, само че този път изведнъж в ръцете му се появява някакъв голям месарски нож и в следващия миг мама лежи просната на пода, гърлото ѝ е прерязано от ухо до ухо, навсякъде се лее кръв, като че ли се е разлял бензин или нещо такова.

— Мили боже.

— Е, в онази вечер Той определено не се мяркаше наоколо. Но пък скоро се напълни с полицаи. Те бяха навсякъде. Непрекъснато се подхлъзваха във всичката тази кръв. Да можеше да ги видиш само. Единият така се удари в стената като се подхлъзна, че едва не си счупи крака. Беше много смешно, казвам ти. — Той се разхили. — И няколко месеца по-късно има съд, татко отива в затвора, а нас децата ни разпределят в приемни семейства. Голяма лайняна каша.

— Колко ужасно за теб. Много съжалявам.

Джакс я погледна внимателно.

— За какво съжаляваш? Не си го направила ти.

— Съжалявам, че е трябвало да преминеш през всичко това.

— Не е кой знае какво.

— Баща ти е убил майка ти пред очите ти. Бих казала, че е кой знае какво.

— Е, ама никой не те пита, нали?

— Съжалявам — отново повтори Марси.

— Не ми трябва съжалението ти.

— Не е съжаление.

— Е, каквото и да е, по дяволите, не ми трябва. — Той гневно удари с дясната си ръка по таблото, от което изгуби контрол над волана. Колата рязко изви наляво, завъртя се между скалите и пукнатините и се приближи опасно близо до ръба на скалата, преди да спре. — Мамка му! Виж какво стана заради тебе — изкрещя Джакс. Лицето му бе станало пепеляво, а гласът — с една октава по-висок от обичайното. — Да не се опитваш да убиеш и двама ни?

— Съжалявам — каза Марси.

— Исусе, само това ли знаеш да повтаряш?

Марси вече се канеше да се извини отново и прехапа език, за да спре думите си.

— Адски е дразнещо, знаеш ли? — Страните му бавно възвръщаха цвета си. — Човек ще каже, че си виновна за всяко лошо нещо, което някога се е случвало.

— Тъкмо така се чувствам понякога.

— Наистина ли си мислиш, че имаш такава власт, по дяволите?

Марси едва не се засмя. Винаги бе изпитвала точно обратното чувство, че изобщо няма никаква власт. Но може би той беше прав.

— Май имаш доста високо мнение за себе си. — Джакс върна колата на пътя, без дори да се огледа. — Преди малко попита дали тя е разправяла за теб — каза той, когато продължиха изкачването си по стръмния хълм.

Марси забеляза очертанията на стара ферма в далечината. Там ли я водеше?

— Разправяла ли е?

— Разказа ми за онзи път, когато била малка и ти си й се развивала, задето е драскала по стените.

Стомахът на Марси се сви.

— Тя си го спомня?

— Каза, че бил най-ранният й спомен. Още те чувала как крещиш.

Очите на Марси се напълниха със сълзи, които потекоха по страните й. Това бе по-лошо, отколкото ако бяха полетели надолу от скалата, по-лошо, ако се бяха разбили в морето долу.

— Май много си й се карала, а, Марси? — продължи да дъвче темата Джакс, очевидно наслаждавайки се на сълзите й. — Така каза Одри. Каза още, че си я карала да взема уроци по пиано и си й крещяла, когато правела грешки.

Значи и това е запомнила.

— Май вече нямаш толкова високо самочувствие, а?

Марси не отговори нищо.

— Какво има? Да не си глътна езика?

Продължиха да пътуват в мълчание. Едноетажната ферма на върха на скалата стана по-голяма; колкото повече се приближаваха,

толкова по-разнебитена изглеждаше тя, приличаше по-скоро на съборетина, отколкото на място, където някой живее. Марси забеляза, че сивите ѝ тухли представляват безразборно струпване на различни форми и размери, а прозорците са заковани с паянтови дъски. Въпреки че от порутения каменен комин излизаше пушек, тук очевидно от много дълго време не бе живял никой, даде си сметка тя, когато Джакс отби и спря отстрани на къщата.

— Май някой е запалил огъня — обяви той и отвори вратата.

Във въздуха моментално се понесе бебешки плач, примесен с виенето на вятъра.

Марси рязко извърна глава по посока на звука.

— Тя е тук?

— Телом и духом.

— А Девън?

— Че къде другаде да бъде? — Джакс заобиколи колата откъм страната на Марси, отвори и я хвана за лакътя. — Можеш да оставиш чантата си в колата — нареди той. — Няма да ти трябва.

30.

Старата къща бе тъмна и миришеше на изоставеност. Тънки струи светлина се процеждаха през пролуките в дебелите греди, покриващи прозорците, и се примесваха с мъждукането на запалената камина в едно от вътрешните помещения. Иначе приятният аромат на горящо дърво се бореше за надмощие със силната смрад на разложение. Бебешки плач пронизваше усойния въздух, стичаше се по стените като от спукана тръба и подтикваше Марси да се приближи. Джакс я побутваше по гърба да върви напред.

Нямаше никакви мебели, нито домакински уреди, нищо, което да отличава една стая от друга. Просто поредица каменни стени и покрити с мръсотия подове.

— Следвай писъците — зловещо произнесе Джакс и Марси преминаваше от една врата към друга. С всяка стъпка плачът ставаше все по-силен, миризмата на пушек по-тежка, светлината от камината проблясваше като забавена диско топка и не осветяваше нищо. — Наведи се — инструктира я Джакс, сложил ръка на косата ѝ, и я побутна в следващото помещение.

Първото нещо, което Марси видя, бе сенчестият силует на млада жена, седнала на стол с висока облегалка по средата на иначе празната стая. Второто нещо бе проблясването на медноруса коса, падаща в малките ужасени очи. Третото нещо бе парцалът в устата ѝ, последван от плътно усуканото въже, прикрепящо здраво тялото ѝ към стола.

— О, боже мой. Шанън!

— Млъквай — нареди Джакс и я принуди да го стори като отново я блъсна.

И тогава тя видя бебето, положено в кашон между вързаните крака на Шанън и камината. Цялото му лице бе мокро от сълзи. То блестеше като лъскав червен балон на равнодушната светлина на огъня, който вече бе само жарава. Затова не даваше много светлина, а още по-малко топлина.

— Боже, ама че е шумно малкото копеленце — възкликна Джакс, поклати удивено глава и се почеса по къдравата кестенява коса.

— Много време ти отне — произнесе глас от сенките.

Марси стрелна поглед към звука. Сърцето ѝ биеше до пръсване, краката ѝ всеки миг щяха да се подкосят. Не видя нищо.

— Девън? — прошепна тя, но думата бе погълната от пронизителните писъци на бебето.

— Очаквах ви още преди час.

— Ами ти видя ли какво е навън? Освен това, мама ти трябваше да направи пиш-пауза — подигравателно изрече Джакс и Марси трябваше да забие крака в пода, за да не залитне.

— Девън — повтори по-силно тя.

— Предпочита да я наричат Одри — подсказа Джакс.

— Какво има, майче? — закачливо попита гласът. — Май не се радваш много да си тук?

Марси се завъртя безпомощно.

— Къде си? — умолително произнесе тя. Очите ѝ обходиха голите сиви стени. — Моля те, бебчо, позволи ми да те видя.

— Не съм ти бебчо. — Гласът бе безизразен, изпълнен с до болка познатото презрение.

Очите на Марси бавно привикваха с мътната светлина, като обектив на фотоапарат, който трудно се фокусира. Сега виждаше ясно Шанън, уплашеното момиче, приковано към стола с висока облегалка. Забеляза почти неуловимите движения на краката ѝ, с които се мъчеше да разхлаби въжето на глезените си, и напрегнатите рамене, опъващи въжето, приковаващо я към стола. Разчете умолителния поглед в ужасените ѝ очи, които настойчиво гледаха към големия железен дилаф, подпрян върху ръбестите, безразборно слепени камъни на камината, после го проследи до една задна врата в другия край на стаята.

— Моля те, няма ли да ми позволиш да те видя? — тихо помоли Марси. Цялото тяло я болеше от желанието да прегърне дъщеря си. Дори и сега, помисли си. Независимо от почти сюрреалистичната картина, разкриваща се пред очите ѝ. Въпреки участието на Девън в нея. Въпреки всичко.

— Ще ме видиш, когато съм готова.

— Искам само да те прегърна.

— Не мисля, че това е много добра идея.

— Защо не? Какво става? В какво си се замесила?

— О, струва ми се, че ти вече знаеш отговора на този въпрос. Нали, майче? Чух, че доста неща си надрънкала на полицаите. А те изглежда си мислят, че си луда за връзване. — Тя се изсмя. — Кое то чудесно се вписва в плановете ни, впрочем.

— Какви планове? — По стената пробяга сянка, тръсване на дълга тъмна коса.

— Подробности ли искаш? Няма да ти харесат.

— Мисля, че ми дължиш поне това.

— Нищо не ти дължа, по дяволите.

— Вижте — нетърпеливо се намеси Джакс. — Губим си времето, Одри. Взехме парите. Давай просто да ги застреляме и да се омитаме.

Приглушен писък се изтръгна от запушената уста на Шанън. Опитите ѝ да се освободи станаха по-видими и отчаяни. Почна силно да клати стола напред-назад.

В мозъка на Марси отекна далечен спомен — една врата на гардероб се отваря и затваря, отваря и затваря, отваря и затваря — когато внезапно Одри изникна от сенките и решително застана в центъра на стаята. Дългата ѝ тъмна коса закриваше по-голямата част от лицето, но в дясната ѝ ръка ясно се виждаше пистолет.

— Спокойно — каза тя на Шанън и натисна с ръка рамото ѝ, принуждавайки я да спре да се клати. — Ние няма да те застреляме. — Погледна към Марси. От камината неочаквано изскочи искра, светлината заигра по лицето ѝ и се видя жестоката усмивка. — Майка ми ще го направи.

Марси ахна и залитна назад, сякаш я бяха ударили. Шанън спря да опъва яростно въжето. Бебето продължаваше да пици в краката ѝ.

— Наистина е много просто, майче. Ти и без това вече се досети за повечето неща. Освен разбира се, за твоята роля в тях. — Усмивката на Одри ставаше все по-широка, докато развиваше мисълта си, очевидно доволна от възможността да се изтъкне. — Виждаш ли, първоначалният план беше да отвлечем тази своенравна малка Кейтлин за откуп и да направим да изглежда, че Шанън е отговорна за това. Тогава обаче ти се появи на сцената, взе да показваш тъпите си

снимки на половината население тука и да разказваш нелепата си жалка история на всеки, който би те изслушал, така че се наложи да импровизираме. Искам да кажа, че ти се появи много не навреме. Планирахме това от месеци и последното нещо, което искахме, бе да привлечем ненужно внимание към себе си, точно когато бяхме готови да действаме. Първоначално си помислихме просто да не ти обръщаме внимание и ти може би щеше да си отидеш. Ти обаче не позволи да те пренебрегват и не пожела да си тръгнеш. После се опитахме да отклоним вниманието ти, но ти се оказа твърде едностранчива в целите си, нали, майче? След това решихме да те уплашим. Оказа се, че и не се плашиш лесно. Мислихме дали да не те убием, но тогава осъзнахме, че всъщност можем да те използваме. Ти можеше да си нашата — каква беше думата? — изкупителна жертва? Да, това е. Горката Марси, съсипана от мъка заради преждевременната смърт на дъщеря си, бива обсебена от тъпата наивна Шанън, а когато Шанън отблъсква жалките ѝ напъни да се сприятелят, тя напълно откача и наема някого да отвлече както нея, така и бебето. Отчаянието и психическото ѝ разстройство нарастват, тя ги убива и двете, но после бива обладана от чувство за вина и обръща пистолета към себе си. Междувременно съучастникът ѝ изчезва с парите от откупа.

— Това щях да съм аз — каза Джакс с неприкрито горделив тон.

— Е, не точно — мило произнесе Одри, вдигна пистолета и го насочи право към главата му.

— Какво правиш, по дяволите? — попита той вече без следа от горделивост.

— Просто, много по-лесно е да разделиш петстотин хиляди евро на две, отколкото на три, не мислиш ли? — попита тя на свой ред.

И натисна спусъка.

Писъците на Кейтлин изпълваха пространството, когато куршумът повдигна Джакс от пода и го метна назад. Ръцете му се размахаха над главата, краката му се протегнаха пред тялото, кръв бликна от зейналата по средата на челото му дупка и той се строполи на пода. В следващата секунда Шанън се хвърли напред, столът, за който бе завързана, удари Одри по бедрото и двете се стовариха на земята, при което пистолетът изхвърча от ръката на Одри. Марси го сграбчи, точно преди Одри да направи същото, пръстите им се

докоснаха, от което по ръката на Марси премина ток право към сърцето ѝ.

— Не мърдай — предупреди тя Одри, дръпна се назад, придържайки с едната си ръка другата, която държеше пистолета.

— Можеш ли наистина да ме гръмнеш, майче? — тъжно попита Одри, когато плачът на бебето чудодейно пресекна.

Марси се взря дълбоко в очите на младата жена.

— Не ме наричай майче — с усилие произнесе тя. — Не зная коя си ти, по дяволите, но не си моята дъщеря.

— Марси! — провикна се мъжки глас, отекна в помещението. Името ѝ рикошира от стените като заблуден куршум.

Нямаше нужда да се обръща, за да разбере кой е. Очакваше го.

— Лиъм — каза тя и наклони глава към него, без да изпуска Одри от очи.

— Всичко е наред, Марси — успокоително произнесе Лиъм, появявайки се на прага. — Цял следобед съм плътно след теб. Полицайте идват насам. — Придвижи се по-близо. — Можеш да ми дадеш пистолета. Всичко вече е наред.

— Стой настрана — предупреди го тя и здраво стисна пистолета в ръката си.

Той се засмя.

— Марси, какво правиш? Това съм аз, Лиъм. Аз съм на твоя страна, забрави ли?

— Не си на моя страна.

— Какви ги говориш?

— Ти си бил, през цялото време. Ти си планирал цялата тази работа.

Как иначе би могла Одри да знае за посещенията ѝ в полицейското управление, това че полицаите я бяха сметнали за полудяла от скръб, освен ако Лиъм не ѝ бе казал? Как иначе би могъл Джакс да знае за самоубийството на майка ѝ и многобройните бракове на сестра ѝ? Или това, че Девън винаги я наричаше майче? Всичко това тя бе споделила с Лиъм. Както му бе разказала, че се е карала на Девън, задето бе надраскала стените и затова че не свиреше вярно на пианото. Неща, които никога не бе споделяла с никой друг.

— Мислиш, че това е било моя идея? — Той обходи с поглед стаята. — Мислиш, че аз съм големият престъпен ум? Наистина ли ме

смяташ за толкова умен? — Той направи още една крачка напред. — Стига, Марси. Дай ми пистолета.

— Наистина ли ме смяташ за толкова глупава? — попита на свой ред Марси.

— Марси...

— Моля те, не ме принуждавай да те застрелям.

— Да ме застреляш? Хайде, стига. Говориш смахнато.

— Да, сигурна съм, че отлично си се справил със задачата да накараш полицаите да ме мислят за луда, та дрънка по-силно от буркан с ядки. — Тя се изкикоти, като се сети за Джудит.

— Буркан с ядки ли? Какви ги говориш? — попита я Лиъм, сякаш тя наистина изобщо не бе на себе си. Ако затвореше очи, Марси щеше да си помисли, че чува гласа на Питър. Единствената разлика бе в ирландския акцент. — Стига, Марси. Свали пистолета. Ти си в истерия. Не знаеш какво приказваш.

И точно в този миг чува звука от сирените в далечината.

Боже мой, помисли си Марси и за миг се разсея от стържещия им звук. Можеше ли тя да греши? Да не би в крайна сметка Лиъм да бе викнал полицията?

Внезапно той се хвърли към нея, изтръгна пистолета от ръката ѝ и грубо я блъсна на земята. Тя се препъна в тялото на Джакс и се свлече край камината.

— Вземи бебето — чу Лиъм да вика.

Марси видя как Одри грабна Кейтлин от кашона и хукна към задната врата. Лиъм тичаше плътно след нея. Марси се изправи с мъка на крака и хвана дилафа от камината. И какво, по дяволите, ще направя с това, запита се тя.

Тогава чу как Сара я наставлява: *Не мисли. Просто замахни.*

Не мисли, повтори си мълком. А после и на глас:

— Просто замахни.

Вдигна ръка, чу свистенето на дилафа във въздуха, попи удара на стоманата в костта, когато се стовари върху гърба на Лиъм, после го видя да залита напред, пистолетът падна от ръката му и той се срина на пода. Марси грабна оръжието, прескочи неподвижното тяло и хукна след Одри. Вятърът навън я зашлеви като влажна хавлия през лицето. Полицейските сирени се приближаваха, въздухът ехтеше от техните извивки, които се съчетаваха с гневния плач на Кейтлин. Марси

трескаво се заоглежда в мъглата за Одри и накрая я забеляза да тича надолу по ръба на стръмния хълм. Хукна след нея, постоянно се спъваше в неравната земя и на два пъти падна. От далечината до слуха ѝ достигаше шума на поне шест полицейски коли, които се провираха нагоре по лъкатушещия път.

— Одри — провикна се след бягащата жена. — Спри! Полицаяте са тук. Не можеш да избягаш.

В отговор Одри се приближи още по-близо до ръба на скалата. От вятъра дългата ѝ коса неистово се мятеше около лицето, подчертавайки свръхестествената ѝ прилика с Девън.

— Няма къде да избягаш. — Марси надвика шума на вълните, разбиващи се в скалите долу. Макар да се намираха само на тричетири метра една от друга, трябваше да крещат, за да се чуят.

— Още една крачка и ще има бай-бай, бейби. — Одри протегна ръката, в която държеше Кейтлин и полюшна бебето над ръба на скалата.

Марси си представи майка си в секундите, преди да предприеме фаталния си скок, представи си я как лети във въздуха към бетона долу.

— Просто ми я дай, Одри — помоли се тя. — Така ще имаш поне шанс да се измъкнеш.

— И какви точно са ми шансовете, как мислиш? — каза Одри. — Мога просто така да изчезна във въздуха ли?

— Може би.

— Като дъщеря ти ли?

Сълзи опариха очите ѝ.

— Дъщеря ми не изчезна — изрече за пръв път истината на глас тя. Майка ми и дъщеря ми, помисли си, двете страни на една и съща монета. — Тя е мъртва.

— Мислех, че не вярваш в това.

— Не исках да повярвам.

— Така ли? Е, ще ти кажа нещо — заяви Одри в мига, в който някъде зад тях изскърцаха гуми на спиращи коли и се затръшнаха врати. — Ще направим сделка — бебето за пистолета. Какво ще кажеш?

— Имаме сделка — бързо се съгласи Марси.

— Първо ти — заповяда Одри. — Хвърли пистолета ей тук. — Тя посочи със свободната си ръка към тревата до краката си. — И без

номера, иначе заклевам се, хлапето ще се преметне доста гадно.

— Без номера. — Марси леко подхвърли пистолета в указаната посока, видя го как изчезва във високата влажна трева близо до краката на Одри. — Сега ми дай бебето.

В продължение на няколко дълги секунди Одри се взира настойчиво в Марси, сякаш се колебаеше какъв да е следващият ѝ ход. После бавно се приближи и ѝ подаде бебето.

Също като в съня ми, каза си Марси, затаила дъх. *Ето ти момичето, което винаги си искала*, бе казала Девън, точно преди да разтвори ръце и да пусне бебето.

Моето бебче, тя е мъртва, мислеше си Марси. Не можах да я спася.

— Тя е изцяло твоя — каза сега Одри и пусна плачещото бебе в обятията на Марси.

— Марси! — извика някой и Вик Сорвино се втурна към тях от мъглата.

При звука от неговия глас Одри подскочи. Тя се спусна към пистолета в тревата, препъна се и загуби равновесие. Марси безпомощно я гледаше как залита назад, неспособна да контролира движенията си, размахва диво ръце, краката ѝ се отделят от земята и Одри се премята през ръба на стръмната скала. Писъците ѝ бяха отнесени от вятъра, заедно с тялото, което се сгромоляса в ледените води на залива Ревящата вода долу.

31.

— Кога разбра, че тя не е дъщеря ти? — попита Вик, стиснал здраво все още треперещите ръце на Марси.

Двамата седяха един до друг пред разхвърляното бюро на Кристофър Мърфи в полицейското управление. Мърфи току-що се бе извинил и се бе оттеглил да разговаря с Донъли и Суини в друго помещение.

— Не веднага — отговори Марси. — Във фермата беше тъмно, затова не бях сигурна, когато я видях отначало. Косата ѝ беше същата като на Девън, изглеждаше със същия ръст и стойка. Формата на лицето ѝ беше подобна, но гласът ѝ беше различен, дори и когато шепнеше. Обаче не спираше да ме нарича „майче“, затова аз си внушавах, че все пак бяха минали две години от последния път, когато я бях чула да говори, че сега тя бе по-голяма, че се нагажда към чуждия акцент, че гласът ѝ сигурно се е променил. Обичайните разсъждения. Напоследък съм много добра в тях. — Тя въздъхна, реши, че „разсъждения“ е доста меко казано. — Както и да е. Беше доста тъмно и отначало тя стоеше с наведена глава. Косата ѝ скриваше по-голямата част от лицето. И тогава Джакс каза, че трябвало просто да ни застрелят и да се омитат, а Одри отиде до Шанън и с леденостуден глас произнесе: „Ние няма да те застреляме. Майка ми ще го направи“. И изведнъж от камината прескочи искра и освети цялото ѝ лице. Тя се смееше и аз чух Питър да казва „Тя има нужда от добри шини“. — Марси поклати глава. — И това напълно издуха бръмбарите от главата ми. Искам да кажа, нали помниш снимката на Девън с порцелановите шини? Зъбите ѝ бяха перфектни, а зъбите на това момиче — криви. Това не бяха зъбите на Девън! — Тя изпусна дълбока и шумна въздишка. — Истината е, че навярно съм го знаела през цялото време. — Тя бръкна в чантата си и извади опърпания плик със снимките на Девън, както и писмото на дъщеря си и го подаде на Вик. — Можеш да го прочетеш — каза му и Вик внимателно разгърна хартията. — Струва ми се, че през цялото време си знаех, че това е

писмо за самоубийство. Просто не исках да го приема. Все си повтарях, че може да е променила решението си в последната секунда. Или че само иска ние да си мислим, че е мъртва.

Вик прочете писмото, после безмълвно го прибра в чантата ѝ.

— Очевидно много те е обичала.

Марси кимна.

— И аз я обичах. Но това не стигаше, за да я спася.

— Аз обичах жена си — заяви Вик. — И това също не стигна, за да я спася.

— Жена ти е имала рак. Не е същото.

— Мислиш ли? И двете са били болни. Болни от нещо, което не са могли да контролират. Няма за какво да се чувстваш виновна, Марси.

— Нима? Казах ѝ, че съм се уморила да бъда родител. Що за майка ме прави това?

— Съвсем нормална.

Марси отново се замисли за времето, когато бе обвинявала Девън, че не се съсредоточава над уроците по пиано, за онзи ужасен следобед, когато се бе нахвърлила на гордото мъниче, задето бе надраскало стените, за това как детето се бе сгърчило и хванало за корема, сякаш бе смъртно ранено.

Само че в писмото на Девън не се споменаваха никое от тези неща, осъзна Марси. Вместо това, тя бе писала за всички прекрасни моменти, прекарани заедно, за щастливите спомени как са гледали заедно телевизия, как са ходили на балет и са почивали на вилата. Говореше само за любов.

— Обичах я толкова много — тихичко се разплака Марси.

— Зная. Но което е по-важно, и Девън го е знаела.

Марси изтри сълзите, стичащи се по страните ѝ с опакото на дланта си.

В стаята влезе Кристофър Мърфи, следван от Джон Суини и Колийн Донъли.

— Явно господин Флахърти е направил пълни самопризнания — заяви той, заобиколи бюрото си и се плъсна на въртящия се стол.

На Марси ѝ трябваха няколко секунди да осъзнае, че Лиъм е въпросният господин Флахърти и още малко, да смели останалата част.

— Оказва се, че бащата на Лиъм е работел в строителната компания на господин О'Конър. Той загинал при инцидент в работата преди няколко години и според Лиъм, на семейството му била отказана справедлива компенсация. Лиъм решил да поправи това като отвлече бебето им срещу откуп. Запознал се с Одри, когато Джакс я довел в „Гроганс хаус“ една нощ. Тя била нова в града, с произход от Лондон и цял живот само се забърквала в бели. Тримата заедно скроили план да съблазнят Шанън и да отвлекат Кейтлин, точно както вие се бяхте досетили — отбеляза Мърфи и с възхищение кимна към Марси. Той се наведе напред и смутено положи лакти върху купчината книга. — Тогава обаче сте се появили вие, убедена, че сте видели дъщеря си и сте почнали да показвате насам-натам снимката на Девън, а една любопитна сервитьорка си помислила, че момичето от снимката прилича на Одри. Оттук насетне нещата почнали да се развиват мълниеносно.

— Кога са отвлекли бебето? — попита Марси, мъчейки се да подреди събитията от деня, като че ли това щеше да ѝ помогне да ги обясни.

— Тази сутрин, когато Шанън я извела на разходка. Искането за откуп е направено минути след това. Господин О'Конър е имал три часа да донесе парите и е бил предупреден да не се свързва с нас, иначе Кейтлин щяла да умре.

Марси прие тази информация с кимване, все още мъчейки се да отсее въображаемото от твърдите студени факти. Лиъм я бе лъгал от самото начало; единственото вярно нещо, което ѝ бе казал, беше, когато се заричаше, че не познава Девън на снимката. Тя обаче бе предпочела да повярва на лъжите му, да се ласкае с мисълта, че той може би наистина я харесва, когато опитите му да я съблазни не представляваха нищо друго, освен хитра уловка, преценена така, че да извлече информация, да я държи в неведение и очакване. Когато я караше да се обади в полицията, го бе направил не само със съзнанието колко нелепо щеше да им прозвучи, но и за да свали подозренията от себе си. Той не се бе обадил на семейство О'Конър предната нощ; не бе говорил с Шанън; Шанън никога не се бе съгласявала да се свърже с Одри. Обажданията му в хотела предната нощ и тази сутрин имаха за цел само да я провери. Както и обаждането му, когато тя беше в катедралата „Св. Фин Бар“ — просто начин да се

увери, че следва инструкциите на Одри и че не е казала на никого къде отива или какво се кани да направи.

— А сега Одри е мъртва — изрече на глас Марси.

— Боя се, че да — потвърди Суини. — Тялото ѝ е изплувало върху някакви скали до остров Беър преди около час.

— Не разбирам — как разбрахте къде да ме намерите?

— Можете да благодарите на господин Сорвино за това — каза Колийн Донъли.

Марси погледна към Вик за обяснение.

— Провери си чантата — каза той.

Марси я отвори и почна да тършува в нея. Извади си портмонето, паспорта, плика със снимките на Девън и предсмъртното писмо, червило, слънчеви очила, няколко ментови бонбона, разпилени по дъното и... още нещо — пръстите ѝ напипаха малък метален предмет. Извади го.

— Какво е това? Джвъчка ли? — попита обвинително.

— Какво? — попита Мърфи. Тримата полицаи си размениха озадачени погледи.

Вик се засмя.

— Не точно.

— Това е проследяващо устройство — обясни Суини, взе го от ръката на Марси и го повъртя.

— Пуснахме го в чантата ви по изричното настояване на господин Сорвино — каза Мърфи.

— Той заплаши да ни съди заради преживяното на летището унижение, ако не се съгласим — добави Донъли.

— Явно беше, че е напразна заплаха — измърмори Вик.

— Явно. И все пак, той беше толкова убеден, че сте в опасност...

— Пък и заплаши, че ще си устрои лагер във фойето ни...

— И че ще отиде в Американското посолство...

— Въпреки че вие всъщност сте канадка — прекъсна ги Мърфи.

— Затова решихме да му угодим.

— Бяхме с вас от мига, в който напуснахте стаята си тази сутрин — заяви Суини.

— Дори взехме и тази опашка с нас. — Донъли кимна към Вик.

— Още не мога да разбера как стана това. Не съм знаела, че си толкова мекушав — каза тя на Мърфи.

Мърфи прие забележката ѝ със смутено покашляне.

— Нека кажем само, че това бе най-малкото, което бих могъл да направя за човек, на който и тримата синове са полицаи.

Коридорът бе процепен от бебешки плач като залп на оръдие. Той бе последван от плахо почукване на вратата. Млада жена с къса тъмна коса подаде глава.

— Господин и госпожа О'Конър чакат в съседната стая — чу я да шепне Марси. — Биха искали да видят госпожа Тагарт, ако е удобно.

След няколко секунди в стаята бяха въведени семейство О'Конър. Марси се изправи да ги поздрави.

— Госпожо Тагарт, никога няма да можем да ви се отблагодарим — каза господин О'Конър, докато крачеше към нея и силно разтърси ръката ѝ.

Госпожа О'Конър стоеше до него, иначе привлекателното ѝ лице сега бе пепелявосиво и цялото на петна от плач, ръцете ѝ закрилнически обгръщаха плачещото бебе.

— Май не зная как да я успокоя — прошепна през сълзи тя. — Шанън казва, че вие си имате подход към нея. Може би ще споделите тайната на своя успех — добави срамежливо.

Марси се засмя и призна болезнената някога истина — че няма никаква тайна.

— Понякога просто имаш късмет — каза тя.

Беше вече тъмно, когато Марси и Вик се върнаха в „Хейфилд Мейнър“. Периодично възобновяващият се дъжд най-сетне бе спрял, вятърът бе престанал да духа. Според таксиметровия шофьор, който ги докара до хотела, следващият ден се очаквал да бъде хубав, топъл и слънчев. Температурата вече се бе вдигнала малко, но Марси се съмняваше, че някога отново ще ѝ бъде наистина топло. Мечтаеше си за горещо ястие, последвано от гореща вана и да си легне. На следващия ден щеше да види какво може да направи, за да си промени полета.

— Сигурна ли си, че не мога да те убедя да дойдеш с мен в Италия? — попита Вик, докато стояха прегърнати пред входа на хотела.

— Много бих искала наистина — отговори му Марси, борейки се с почти неустоймото желание да го покани в стаята си и да се изгуби в уютната му страстна прегръдка. Само че тя вече се бе губила прекалено дълго време. — Ала не мисля, че това е много добра идея точно сега. Трябва ми време да се оправя. Може би съм прекарала късна нервна криза. А може да съм луда, както си мисли Питър. Не зная. Зная обаче, че не бях нормална и не се държах разумно в продължение на почти две години. Откакто Девън умря — с усилие изрече думите тя. — Трябва да се прибера у дома, да си намеря добър психиатър, да оправя нещата със сина ми, да си вкарам къщата в ред. Тогава може би след известно време, ако все още си на разположение...

— На разположение съм — побърза да я увери Вик.

Марси се засмя.

— Не си ми казвал, че и тримата ти сина са полицаи.

— Не са. — Той срамежливо се засмя. — Измислих си го.

— Излъгал си полицаите? Защо?

— Трябваше да кажа нещо, за да ги убедя да ме вземат с тях, нали?

— Ти си излъгал? — не спираше да се удивлява тя.

Той сви рамене. После я целуна — мека и нежна целувка, която още усещаше на устните си, дълго след като си бяха казали довиждане. Марси стоя на прага и гледа как Вик отново се качва в чакащото такси и изчезва в нощта.

— Марси? — повика я глас някъде зад нея.

Обърна се и видя висока слаба жена с руса коса и добре оформени бицепси да се изправя от дивана до махагоновото стълбище и с твърда крачка да се насочва към нея. Възможно ли беше? Или още ѝ се привиждаха несъществуващи неща?

— Джудит? Какво правиш тук?

— Да не си помисли, че просто ще те чакам да се вразумиш и да се прибереш вкъщи? — попита в отговор сестра ѝ. — Цял следобед седя тук. Къде беше, по дяволите? Кой беше този мъж? — изстреля на един дъх тя.

— Един приятел.

— Ти нямаш приятели.

Марси се засмя, придърпа сестра си и силно я прегърна.

— Имам теб.

Джудит обгърна врата ѝ с дългите си силни ръце.

— Да, имаш мен. — Те постояха така известно време, на никоя не ѝ се искаше да пусне другата.

— Знаеш, че те обичам, нали? — попита Марси.

— И аз те обичам. — Джудит бавно се отдръпна и нервно се огледа. — Ами какво за...? Намери ли...? Девън тук ли...?

— Девън е мъртва — заяви Марси с твърд глас. Пое си дълбоко дъх и бавно го издиша. — Тя се самоуби. Както нашата майка.

Сълзи изпълниха очите на Джудит, очи, които бяха в същия нюанс на кафявото, като тези на Девън. Защо никога преди не го бе забелязвала?

— Това не беше по твоя вина — каза Джудит.

— Зная.

— Ти нищо не би могла да направиш — за никоя от двете.

— Зная.

— Съжалявам, че не те подкрепях повече.

— Не е нужно да се извиняваш — увери я Марси. — Толкова много се радвам, че сега си тук.

— Ами, добре, ама аз не съм съвсем сигурна, че аз се радвам — нервно се изсмя Джудит. — Имаш ли и най-бегла представа колко проклети моста има в този град?

Марси се разсмя.

— Мисля, че имам най-обща представа.

— Наистина те обичам, нали знаеш?

— Зная.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита Джудит.

Марси се усмихна.

— Ще бъда — каза тя.

Издание:

Автор: Джой Филдинг

Заглавие: Вече я виждаш

Преводач: Снежинка Вакрилова

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Весела Люцканова

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД

Редактор: Весела Люцканова

ISBN: 978-954-311-114-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10274>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.